

KAPITEL ETT: Mat är kärlek

Vad jag lärde mig om fred medan jag bars
på min faders rygg

Jag har levt mitt liv med en enda tanke. Jag ville åstadkomma en värld av fred, en värld där det inte finns några krig och där hela mänskligheten lever i kärlek. Man kanske kan säga, "Hur är det möjligt att ens tänka på fred när du var barn?" Är det så förvånande att ett barn skulle drömma om en fredlig värld? 1920, När jag föddes, befann sig Korea under framtvungad ockupationen av Japan. Även efter befrielsen, uppstod koreakriget, den ekonomiska krisen i Asien och många andra svåra kriser. Under många år, har landet Korea inte varit nära knuten till fred. Men dessa tider av lidande och förvirring var inte bara frågor som bara påverkade Korea. De två världskrigen, Vietnamkriget och kriget i Mellanöstern visar att människor i världen kontinuerligt behandlar varandra med fiendskap, pekar med gevär på varandra, och bombar varandra. För människor som upplever dessa fasor med blodbesudlade kroppar och brutna ben, har fred kanske inte varit något som skulle kunna föreställas utan bara i en dröm. Men fred är inte så svårt att åstadkomma. Till att börja med kan vi finna frid i den luft vi andas, i den naturliga miljön, och människorna runt omkring oss.

Som ett barn, tänkte jag på ängarna som mitt hem. Så snart jag kunde sluka min skål med ris till frukost, sprang jag ut ur huset

och tillbringa hela dagen i bergen och bäckströmmarna. Jag kunde tillbringa dagen med att strosa omkring i skogen med alla olika fåglar och djur, äta örter och vilda bär, och jag kände mig aldrig hungrig. Även som barn, kände jag att mitt sinne och min kropp var tillfreds när som helst jag vandrade in i skogen.

Jag somnar ofta i bergen efter att ha lekt där. Min far var tvungen att leta efter mig. När jag hörde min far skrika på avstånd, "Yong Myung! Yong Myung!" Så kunde jag inte hjälpa, utan att le, även när jag sov. Mitt namn som barn var Yong Myung. Ljudet av hans röst väckte mig, men jag låtsades sova. Han lyfte upp mig på sin rygg och bar mig hem. Känslan jag hade när han förde mig nedför backen - känslan att vara helt säker och kunna låta mitt hjärta vara fullständigt i frid - det var fred. Det var så jag lärde mig om fred medan jag bars på min faders rygg.

Anledningen till att jag älskade skogen var också eftersom all fred i världen bor där. Skogens livsformer slåss inte mot varandra. Naturligtvis, äter de varandra och blir uppättna, men det är för att de är hungriga och behöver näring för att överleva. De kämpar inte av fiendskap. Fåglar hatar inte andra fåglar. Djur hatar inte andra djur. Träd hatar inte andra träd. Det måste finnas en avsaknad av fiendskap för att fred skall uppstå. Människan är den enda varelse som hatar andra medlemmar av samma art. Människor hatar andra människor eftersom deras land är olika, deras religion är olika och deras sätt att tänka är olika.

Jag har besökt nästan tvåhundra länder. Det var inte många länder där jag skulle landa på flygplatsen och tänker för mig själv, "Det här är verkligen en fredlig och trivsamt plats." Det fanns många ställen där, på grund av inbördeskrig, soldater höll sina vapen högt, för att bevaka flygplatser och blockera gator. Ljudet av skottlossning kunde höras dag och natt. Flera gånger kom jag

nära att förlora mitt liv på platser där jag kom för att tala om fred. I dagens värld, existerar det en ändlös rad av konflikter och konfrontationer, stora och små. Tiotals miljoner svälter, med inget att äta. Trots detta spenderas triljoner dollar på vapen. Pengarna som spenderas på vapen och bomber skulle ge oss tillräckligt för att avsluta hunger för alla.

Jag har ägnat mitt liv åt att bygga broar av fred mellan länder som hatar varandra som fiender på grund av ideologi och religion. Jag skapade forum där Islam, Kristendom och Judendom kunde mötas. Jag arbetade för att förena åsikterna i USA och Sovjetunionen när de var på kollisionskurs med varandra om Irak. Jag har hjälpt till i processen för att åstadkomma försoning mellan Nord- och Sydkorea. Jag gör inte dessa saker för pengar eller för berömmelse. Från tiden jag var tillräckligt gammal för att förstå vad som hände i världen, har jag bara haft ett mål med mitt liv: för världen att leva i fred, som enad. Jag ville aldrig något annat. Det har inte varit lätt att leva dag och natt för fred, men att det är det arbete som gör mig mest glad.

Under det kalla kriget, led vi pinan av att vår värld var uppdelad i två på grund av ideologi. Det verkade som om endast kommunismen skulle försvinna, skulle fred komma. Men, ändå nu när det kalla kriget är förbi, finner vi ännu fler konflikter. Vi är nu splittrade av ras och religion. Många länder står mot varandra över gränserna på kollisionskurs. Som om inte detta var nog, har vi förhållanden i länder där människor delas av ras, religion eller de regioner där de är födda. Folk tänker på varandra som fiender längs dessa skiljelinjer och vägrar att öppna sina hjärtan för varandra.

När vi ser på människors historia, ser vi att de mest brutala och grymma krigen inte var de som utkämpades mellan folken, utan

de mellan raser. Bland dessa är de värsta krigen de mellan raser där religion var en förevändning. Som i det bosniska inbördeskriget, som anses vara en av de värsta etniska konflikter på 1900-talet, blev tusentals, däribland många barn, brutalt massakrerades. Jag är säker på att ni kommer ihåg terroristattentaten den 11 september 2001, när tusentals oskyldiga människor miste livet när byggnaderna World Trade Center i New York blev helt förstörda efter att passagerarflygplan kraschade in i dem.

Nyligen har också i Gaza i Palestina samt i södra Israel, hundratals förlorat sina liv på grund av intensiva strider. Hem har förstörts och människor lever på gränsen till döden. Allt detta är den bistra resultat av konflikter mellan etniska grupper och mellan olika religioner. Vad är det som gör att människor kan hata och döda varandra så här? Det finns naturligtvis många orsaker, men religiösa skillnader är nästan alltid en orsak. Detta var sant med Gulfkriget, som utkämpades om olja. Det stämmer med den arabisk-israeliska konflikten om kontrollen över Jerusalem. När rasismen använder religionen som förevändning, blir problemet genast mycket mer komplext. De onda andarna från medeltidens religiösa krig, som vi trodde hade försvunnit med medeltiden fortsätter att förfölja oss in i 2000-talet.

Religiösa krig fortsätter att uppstå eftersom många politiker använder fiendskapen mellan religioner att tillfredsställa sina själviska idéer. Inför politisk makt, tvekar ofta religioner och förlorar sin riktning. De förlorar målen med sina ursprungliga syften, vilket är att existera för fred. Alla religioner har ett ansvar att bidra till världsfred. Men tyvärr ser vi att religioner i stället bli orsaken till konflikt. Bakom detta onda finner vi politiska intriger, med sin makt och sina pengar. Ansvar för en ledare, är framför

allt annat, att upprätthålla fred. Men ledarna verkar ofta göra tvärtom och leda världen till konfrontation och våld.

Ledare använder religionens och nationalismens språkbruk för att dölja sina själviska ambitioner. Om inte deras hjärtan ställs rätt kommer länder och nationaliteter vandra runt i förvirring. Religion och kärlek till ens nation är inte ondska i sin essens. De är värdefulla om dessa impulser används för att bidra till att bygga upp en global mänsklig gemenskap. När anspråk görs att endast en viss religion eller etnisk grupp är rätt och när andra religioner och etniska grupper behandlas med förakt och attackeras, så förlorar religion och kärlek till folk hela sitt värde. När en religion går så långt som till att trampa på andra och behandla andra religioner som värdelösa, förkroppsligar det inte längre kärlek. Detsamma gäller när kärlek till nationen används för att understryka rättfärdigheten av en persons eget land framför andra.

Sanningen i universum är att vi måste bekräfta varandra och hjälpa varandra. Även det minsta djur vet detta. Katter och hundar kommer inte överens, men om ni låter dem växa upp tillsammans, omfamnar de varandras avkommor och är vänskapliga mot varandra. Vi ser detsamma med växter. Vindruvor som slingrar sig uppför ett träd är beroende av stammen som stöd. Trädet, säger, "Hallå där, vad tror du att du gör, slingrar dig uppför min stam?"

Universums princip är för alla att leva tillsammans, för varandra. Den som avviker från denna princip möter garanterad undergång. Om nationaliteter och religioner fortsätter sitt onda uppsåt att attackera varandra, så har mänskligheten ingen framtid. Det kommer att bli en ändlös rad av terror och krig tills vi en dag är utrotade. Men vi är inte utan hopp. Klart det finns hopp.

Jag har levt mitt liv utan att någonsin överge det hoppet och alltid hållit drömmen om fred vid liv. Det jag vill är att fullständigt torka bort murarna och staketen som delar världen på en oändlig mängd olika sätt och skapa en värld av enighet. Jag vill riva ner murarna mellan religioner och mellan raserna och fylla klyftan mellan rika och fattiga. När väl detta är gjort kan vi återupprätta den värld av fred som Gud skapade i början. Jag talar om en värld där ingen går hungrig och ingen offrar tårar. För att bota en värld där det inte finns hopp, och som saknar kärlek, måste vi gå tillbaka till de rena hjärtan som vi hade som barn. För att kunna kasta bort vår önskan att inneha allt större summor av materiell rikedom och återställa vårt vackra inre som människor, så måste vi gå tillbaka till principerna för fred och kärlek som vi lärde oss när vi bars på våra fäders rygg.

Glädjen av att kunna ge mat till andra

Jag har väldigt små ögon. Jag har hört att när jag föddes undrade min mamma, "har min baby ögon, eller inte?" och spred mina ögonlockar isär med hennes fingrar. Sedan när jag blinkade, sa hon med glädje, "Oh, ja. Han har ögon, trots allt!" Mina ögon var så små att människor ofta kallade mig "Osans små-ögon", eftersom min mor var från byn Osan.

Jag kommer inte ihåg att någon säger att mina små ögon gör mig något mindre attraktiv. Faktum är att folk, som vet något om fysiologi, konsten att förstå en persons egenskaper och framtid genom att studera ansiktsdrag, säger att mina små ögon ger mig rätt disposition att bli en religiös ledare. Jag tror att det är på samma sätt som en kamera kan fokusera på objekt längre bort om

öppningen för dess bländare minskas. En religiös ledare måste kunna se längre in i framtiden än andra människor, och kanske små ögon är ett tecken på en sådan kvalitet. Även min näsa är ganska ovanlig. Bara en blick, och det är uppenbart att detta är näsan hos en envis och målmedveten människa. Det måste vara något i utformningen av min kropp, eftersom när jag ser tillbaka på mitt liv, dessa ansiktsdrag verkar parallella till hur jag har levt mitt liv.

Jag är född i 2221 Sang-sa Ri (byn), Deok-eon distrikt, Jeong-ju stadsområde, Pyong-en provins, som den andra sonen av Kyung Yu Moon från Nam Pyung Moon klanen och Gye Kyung Kim från Yeon An Kim klanen. Jag föddes på den sjätte dagen i den första månkalender-månaden 1920, året efter 1919-självständighetsrörelsen. Jag fick veta att vår familj bosatte sig i byn Sang-sa Ri under min farfars fars livstid.

Min farfars far arbetade ensam på gården som producerade tusentals bushels (1 bushel = ca. 35lit) ris och byggde upp en familje-förmögenhet med egna händer. Han varken rökte eller drack sprit, istället föredrog han att använda pengarna till att köpa mat för att ge till dem som behövde det. När han dog, hans sista ord var "Om du matar människor från alla regioner i Sydkorea kommer du att få välsignelser från alla dessa regioner." Så gästrummet i vårt hem var alltid full av folk. Även folk från andra byar visste att om de kom till vårt hem, kunde de alltid räkna med att få en god måltid. Min mor utförde hennes roll att tillaga mat för alla människor utan att någonsin klaga.

Min farfars far var så aktiv, han ville aldrig vila. Om han hade någon ledig tid använde han det till att göra par av halmskor som han sedan skulle sälja på marknaden. När han blev gammal, i hans kärlek, köpte han flera gäss, lät dem gå fritt i naturen, och hoppades att allt skulle vara bra med hans ättlingar. Han hyrde en lärare i kinesiska tecken som kunde sitta i gästrummet av hans hem och ge gratis läslektioner till unga människor i byn. Byborna gav honom hederstiteln "Sun Ok" (juvelen av godhet) och talade om vårt hem som "ett hem som kommer att bli välsignat."

När jag föddes och växte upp, var mycket av den rikedom som min farfarsfar hade samlat ihop borta, och vår familj hade bara tillräckligt för att klara sig. Familjetraditionen att ge andra mat fanns fortfarande vid liv, och vi gav mat till andra, även om det skulle det inte vara tillräckligt med mat för våra familjemedlemmar. Det första jag lärde mig efter jag lärt mig att gå var att servera mat till andra.

Under den japanska ockupationen, fick många koreaner sina bostäder och mark konfiskerad. De som flydde till Manchuriet (Kina), hoppades där kunna skapa nya liv för sig själva, de brukade passera genom vårt hem på huvudvägen som ledde till att Seon-cheon i norra Pyong-an provinsen. Min mamma vill alltid laga mat för de som passerade förbi från alla delar av Korea. Om en tiggare kom till vårt hem och begärde mat och min mamma inte reagerade tillräckligt snabbt, brukade min farfar plocka upp sin måltid och ta det till tiggaren. Kanske är det för att jag föddes in i en familj, har även jag ägnat mycket av mitt liv ge folk mat. För mig, att ge folk mat är det mest värdefulla arbete. När jag äter och

jag ser någon som har något att äta, smärtar det mitt hjärta och jag kan inte fortsätta äta.

Ska jag berätta något som hände när jag var elva år gammal. Det var närmare årets sista dag, och alla i byn var upptagna med att förbereda riskakor för det nya årets gästbud. Det fanns dock en grannfamilj, som var så fattiga att de inte hade något att äta. Jag såg hela tiden deras ansikten i mitt inre, och det gjorde mig så rastlös att jag gick runt huset, undrande vad ja skulle göra. Slutligen, jag plockade upp en åtta kilos påse med ris och sprang ut ur huset. Jag hade så bråttom att få den påse med ris för att jag inte ens knöt ihop säcken. Jag lyfte upp påsen på mina axlar och höll den tätt som jag sprang längs en brant uppførsbacke cirka åtta kilometer för att komma till grannens hem. Jag var spänd på att tänka på hur bra det skulle kännas att ge dem tillräckligt med mat så de kan äta så mycket de ville.

Bykvarnen var bredvid vårt hus. Kvarnens fyra väggar var väl byggt så att det krossade ris kunde inte falla genom dess springor. Detta betydde att på vintern var det ett bra ställe att slippa undan vinden och hålla värmen. Om någon tog några glödande kol från vårt hems ugn och startade en liten brand i kvarnen blev det varmare än ett rum med uppvärmda golv. Några av landets kringresande tiggare beslutade sig för att tillbringa vintern i kvarnen. Jag blev fascinerad av de historier de hade att berätta om världen utanför, och jag spenderade tid med dem varje chans jag fick. Min mor tog mina måltider till kvarnen och hon skulle alltid ta med tillräckligt för att mina tiggarevänner också kunde äta. Vi åt samma mat och delade samma filtar på natten. Detta var hur jag tillbringade

vintern. När våren kom, åkte de vidare till fjärran platser, och jag kunde inte vänta tills vintern kom igen så att de skulle återvända till vårt hem. Bara därför att deras kroppar hade trasiga klädda betyder inte att deras hjärtan också var trasiga. De hade en djup och varm kärlek som visade sig. Jag gav dem mat, och de delade med sig av sin kärlek till mig. Den djupa vänskap och värme de visade mig då fortsätter att vara en källa till styrka för mig idag. När jag reser runt i världen och ser hur barn lider av svält, blir jag alltid påmind om hur min farfar missade aldrig en chans att dela mat med andra.

En vän till alla

När jag väl beslutar mig för att göra något, måste jag sätta igång omedelbart. Annars kan jag inte sova. Som barn fick jag ibland en idé under natten men vara tvungen att vänta tills morgonen innan jag kunde agera på den. Jag höll mig vaken och gjorde repor på väggen för att fördriva tiden. Detta hände så ofta att jag nästan grävde ett hål i väggen och bitar av smuts klumpade ihop sig på golvet. Jag kunde inte heller sova om jag hade blivit orättvist behandlad under dagen. I sådana fall hoppade jag ur sängen på natten, gick till den misstänktes hem, och utmanade honom att komma ut och kämpa mot mig. Jag är säker på att det måste ha varit mycket svårt för mina föräldrar att uppfostra mig.

Jag kunde inte se någon behandlas orättvist. När det uppstod en kamp mellan barn i byn ville jag blanda mig i som om jag vore ansvarig att se till att rättvisa skipades i varje situation. Jag bestämde vilka barn i kampen som hade fel och jag skällde på dessa barn med hög röst. En gång gick jag för att träffa farfadern

till en pojke som var en bråkstake i grannskapet. Jag sa till honom: "Ditt barnbarn har gjort detta och detta fel, rätta till det."

Jag kunde vara vild i mina handlingar, men ändå var jag ett barn med ett stort hjärta. Ibland gick jag till min gifta äldre syster i hemmet av sin makes familj och krävde att de skulle servera mig riskakor och kyckling. De vuxna tyckte aldrig illa om mig för detta, eftersom de kunde se att mitt hjärta var fyllt med varm kärlek.

Jag var särskilt bra på att ta hand om djur. När fåglar gjorde ett näste i ett träd på framsidan av vårt hus, grävde jag ett litet vattenhål för dem att dricka vatten från. Jag spred också lite hirs från lagret på marken för fåglarna att äta. Till en början flög fåglarna bort så fort någon kom i närheten. De insåg dock snart att den person som gav dem mat var någon som älskade dem, och de slutade flyga bort när jag närmade mig.

En gång tänkte jag att jag skulle pröva att odla fisk. Så jag fångade en del fisk och la dem i vattenhål. Jag tog också en handfull fiskmat och spred över vattnet. När jag fick upp nästa morgon, upptäckte jag att alla fiskar hade dött under natten. Jag hade sett fram emot att odla dessa fiskar. Jag stod där i häpnad och såg dem flyta ovanpå vattnet. Jag minns att jag grät hela den dagen. Min pappa hade många bikolonier. Han tog en stor bikupa och fäste ett grundläggande fundament i botten av kupan. Därefter skulle bina lägga sitt bivax där för att skapa ett näste och lagra deras honung.

Jag var nyfiken, och jag ville se hur bina byggt bikupan. Så jag stoppade in mitt ansikte i mitten av bikupan och blev allvarligt stucken av bina, som orsakade hela mitt ansikte att svälla enormt. En gång tog jag underdelen från lådorna med bin och fick en allvarlig utskällning av min far. När bina hade byggt färdigt sina bon, skulle min far ta fundamenten och stapla dem åt sidan. Dessa fundament var täckta med bivax som kunde användas som bränsle för lampor i stället för olja. Jag tog dessa värdefulla fundament, bröt dem och tog dem till hem som inte hade råd att köpa olja till sina lampor. Det var en gärning av kärlek, men jag hade gjort det utan min faders tillstånd, och så blev jag hårt bestraffad.

När jag var tolv, vi hade mycket lite av spel. Valen var mellan Parcheesi-liknande spel som yute, ett schack-liknande spel som jang-gi, och kortspel. Jag gillade alltid när många människor spelade tillsammans. Under dagen, ville jag spela yute eller flyga med min drake, och på kvällarna vill jag delta i kortspelen som pågick runt byn. De var spel där vinnaren fick 120 won efter varje spelomgång, och jag kunde oftast vinna minst en gång vart tredje giv. Nyårsafton och den första fullmånen det nya året var de dagar när de flesta spel pågick. Dessa dagar, skulle polisen titta åt andra hållet och aldrig gripa någon för hasardspel. Jag gick till platser där vuxna spelade, tog en tupplur under natten och fick dem att spela mig i bara tre givar tidigt på morgonen, precis som de skulle stänga för natten. Jag tog de pengar jag vunnit, köpte några stärkelsesirap, och tog det runt till alla mina vänner för att ge dem ett smakprov. Jag ville inte använda pengarna till mig själv eller göra något dåligt. När mina äldre systrars män besökte vårt hem, bad jag att få ta pengar från deras plånböcker. Jag använde sedan

dessa pengar för att köpa godis för barn i nöd. Jag köpte dem även stärkelsesirap.

I varje by, är det naturligt att det finns människor som lever gott och de som inte gör det. När jag skulle se ett barn som hade fört kokt hirs till skolan för lunch, så kunde jag inte äta min egen bättre lunch med ris. Så jag bytte mitt ris mot hans hirs. Jag kände mig närmare barn från fattiga familjer än från rika familjer och jag ville på något sätt se till att de inte var hungriga. Detta var en typ av spel som jag njöt mest av. Jag var fortfarande ett barn, men jag kände att jag ville vara vän med alla. I själva verket ville jag vara mer än bara vän; jag ville ha relationer där vi kan dela våra djupaste hjärtan.

En av mina farbröder var en girig människa. Hans familj ägde en melon-odling nära mitten av byn, och varje sommar när melonerna var mogna och hade en söt doft, bad byns barn att låta dem smaka några. Men min farbror, satte upp ett tält på vägen bredvid melon-odlingen och satte sig där för att hålla vakt, och vägrade att dela ut en enda melon. En dag gick jag till honom och frågade "farbror, skulle det vara okej om jag fick gå till din odling och äta så många meloner jag vill?" Min farbror svarade, "gärna. Det vore ok.

Så jag skickade bud till alla barn att om någon ville äta melon skulle ta med en väska och samlas framför mitt hus vid midnatt. Vid midnatt ledde jag dem till min morbrors melon-odling och sa till dem, "jag vill att ni alla ska ta en rad av meloner, och var inte oroliga för någonting." Barnen skrek av glädje och sprang in i

melon-odlingen. Det tog bara några få minuter innan flera rader meloner var plockade rena. Denna natt satt byns hungriga barn i klöverfältet och åt meloner tills deras magar nästan sprack.

Nästa dag blev det stor uppståndelse. Jag gick till min morbrors hem, och det var sådant tumult, som en bikupa som hade välts. "Din busunge", skrek min morbror till mig. "Var detta ditt verk? Är du den som förstörde hela mitt års arbete att odla meloner?" Oavsett vad han sade, tänkte jag inte backa. "Farbror", du lovade sa jag, "kommer du inte ihåg? Du lovade mig att jag skulle kunna äta alla meloner jag ville ha. Byns barn ville äta meloner, och deras önskan var min önskan. Var det rätt av mig att ge dem en melon var, eller skulle jag absolut inte ha givit dem någon?" När han hörde detta, sa min farbror: "Ok. Du har rätt." Detta var slutet av hans vrede.

En tydlig kompass i mitt liv

Moon-släkten föddes i Nampyung, nära Naju, Cholla provins, en stad ca 500 km söder om Seoul, i den sydvästra delen av landet. Min farfars-farfar, Sung Hak Moon, hade tre söner. Den yngsta av dessa var min farfars far, Jung Heul Moon, som själv hade tre söner: Chi-Guk, Shin Guk och Yun Guk. Min farfar, Chi Guk Moon, äldst. Farfar Chi-Guk Moon var analfabet, eftersom han varken gick i en modern grundskola eller den traditionella byskolan. Hans koncentrationsförmåga var så stor att han kunde deklamera den fullständiga texten av en koreansk översättning av San Guo Zhi bara genom att ha lyssnat till andra läsa det för honom. Och det var inte bara San Guo Zhi. När han hörde någon berätta en intressant historia, kunde han memorera den och

återberätta den med exakt samma ord. Han kunde memorera något efter att ha hört det bara en gång. Min fader tog efter honom på detta sätt; han kunde från minnet sjunga den kristna hymnen, bestående av mer än fyrahundra sidor.

Farfar följt den sista ord av hans fader att leva sitt liv med en anda av att dela med sig, men han var inte i stånd att bevara familjens förmögenhet. Detta berodde på att hans yngste bror, min fars farbror Yun Guk Moon, lånade pengar mot familjens egendom och förlorade allt. Efter denna händelse, gick familjemedlemmarna igenom några mycket svåra tider, men min farfar och far talade aldrig aldrig illa om fars farbror Yun Guk. Eftersom de visste att han inte hade förlorat pengar på spel eller något liknande. Istället hade han skickat pengarna till den provisoriska regeringen för Republiken Korea, baserad i Shanghai, Kina. På den tiden var sjuttiotusen en stor summa, och detta var det belopp som min fars farbror donerat till frihetsrörelsen.

Fars farbror Guk Yun, med en examen från Pyongyang prästseminarium och präst, var en intellektuell som talade flytande engelska och var väl hemmastadd i kinesisk lära. Han tjänade som pastor ansvarig för tre kyrkor, inklusive Deok Heung-kyrkan i Deok Eon Myeon. Han deltog i utarbetandet av 1919 självständighetsförklaringen, tillsammans med Nam Seon Choe. Men när det konstaterades att tre av de sexton kristna ledarna som undertecknat var förknippade med Deok Heung kyrkan, tog min fars farbror bort sitt namn från listan.

Seung Heung Lee, en av de kvarvarande signatärer som arbetat med min fars farbror vid upprättandet av Osanskolan frågade fars farbror Yun Guk att ta hand om alla hans affärer om frihetsrörelsen misslyckades och han dog genom den japanska kolonialismen. Vid återvändandet till vår hemstad, tryckte fars farbror Yun Guk tiotusentals koreanska flaggor och gav dem till människor som fyllde gatorna för att skrika sitt stöd för det koreanska oberoendet.

Han arresterades den 8 mars när han ledde en demonstration på kullen bakom Aipo Myeons administrativa kontor. I demonstration till stöd för självständighet deltog rektor, fakulteten och cirka två tusen studenter i Osanskolan, tre tusen kristna, och fyratusen andra bosatta i området. Han fick två års fängelse och hölls fängslad i Eui-ju fängelset. Följande år blev han frisläppt som en del av särskild nåd. Även efter sin frigivning, betydde allvarlig förföljelse av den japanska polisen att han skulle aldrig kunde stanna länge på en plats, och han alltid var på flykt. Han hade ett stort ärr där den japanska polisen hade torterat honom genom att hugga honom med ett bambu-spjut och skära ut en bit av hans kött. Han högs i benen och i sidan revbenen, men han sade att han aldrig gav upp. När japanerna fann att de inte kunde bryta ner honom och erbjöd honom en plats landskapschef om han lovade att inte delta i frihetsrörelsen. Hans svar var att näpsa japanerna med hög röst: "Tror ni att jag skulle ta på en position och arbete för er tjuvar?"

När jag var sju eller åtta år gamla, bodde fars farbror Yun Guk i vårt hem en kort tid och några medlemmar av den koreanska

oberoende armén kom för att se honom. De saknade pengar och hade vandrat genom natten till fots genom ett tungt snöfall för att nå vårt hus. Min fader täckte över oss barn med en sovande täcke så att vi inte skulle vakna. Jag var redan klarvaken, och jag låg där under täcket, mina ögon vidöppna och lyssnade så gott jag kunde till ljuden av de vuxnas prat. Trots att det var sent, dödade min mor en höna och kokade några nudlar att servera till frihetskämparna.

Fram tills nu kan jag inte glömma de ord som jag hört fars farbror Yun Guk tala medan jag låg under täcket, och höll andan av spänning. "Även om du dör", sa han, "om du dör för ditt lands skull, kommer du att bli välsignad." Han fortsätter: "vi ser bara mörker framför oss, men den ljusa morgonen kommer helt säkert." På grund av effekterna av tortyr, kunde han inte fullständigt använda sin kropp, men hans röst genljöd med styrka.

Jag minns också att jag då tänkte: Varför måste en sådan underbar person som fars farbror gå i fängelse? Om vi bara var starkare än Japan, skulle detta inte ha hänt." Fars farbror Yun Guk fortsatte att ströva runt om landet, undvek förföljelse av den japanska polisen, och det var inte förrän 1966, när jag var i Seoul, som jag hörde något igen om honom. Fars farbror visade sig i drömmen för en av mina yngre kusiner och berättade, "jag är begravd i Jeong-seon, Kang-won provinsen." Vi gick till den adress han sagt i drömmen och upptäckte att han hade gått bort nio år tidigare. Vi fann endast en gravkulle täckt med ogräs. Jag lät hans kvarlevor begravas igen i i Paju, Kyounggi provinsen, nära Seoul.

Under åren efter Koreas befrielse från Japan 1945, dödade kommunister i Nordkorea urskillningslöst kristna ministrar och frihetssoldater. Fars farbror Yun Guk, flydde undan kommunisterna genom att fly söderut över 38:e parallellen och slå sig ner i Jeong-seon, eftersom han fruktade att hans närvaro kunde orsaka skada på hans familj, Ingen i vår familj visste detta. Han försörjde sig i denna avlägsna bergsdal genom att sälja kalligrafiborstar. Senare fick vi veta att han startade en traditionell byskola där han undervisade kinesiska klassiker. Enligt vissa av hans tidigare elever, komponerade han ofta spontant dikter i kinesiska tecken. Hans elever transkriberade och bevarade cirka 130 av dessa, inklusive följande:

Syd-nord fred

.....

Tio år har gått sedan jag lämnade mitt hem för att komma söderut

.....

Tidens flöde får mitt hår hastigt lysa vitt

.....

Jag skulle återvända norrut, men hur?

.....

Vad som var tänkt som en kort resa har förlängts

.....

Att bära sommarens långärmade kläder av ko-hampa

.....

Jag fläktar mig själv med en solfjöder av silke och undrar vad hösten kommer att föra med sig

.....

Fred mellan syd och norr närmar sig

.....

Barn väntar under takfoten, du behöver inte oroa dig så mycket.

.....

Trots att han skiljts från sin familj och bor i Jeong-seon, ett land obekant för honom på alla sätt, fortsätter fars farbror Yun Guks hjärta att vara fyllt med bekymmer för hans land. fars farbror efterlämnade också denna poetiska vers:

"När ni skapar era mål i början, lova en hög standard; tillåt inte er inte ens den allra minsta av privata önskan."

Min fars farbror bidrag till frihetsrörelsen blev efter döden erkända av republiken Koreas regering 1977 med en utmärkelse från presidenten och 1990 med nationell orden. Även idag reciterar jag ibland hans poetiska verser. De är belagda med hans orubbliga kärlek till sitt land, även inför en extrem motgång. Nyligen, eftersom jag har blivit äldre, tänker jag allt oftare på fars farbror Yun Guk. Varje fras av hans poesi tränger hans hjärtas oro för sitt land in i mitt hjärta. Jag har lärt våra medlemmar sången Daehan Jiri Ga (sång om koreas geografi), vars ord är skrivna av fars farbror Yun Guk. Jag gillar att sjunga den här sången tillsammans med våra medlemmar. När jag sjunger den här sången, från berget Baektu till berget Halla, känner mina bördor lättar.

Sång om koreansk geografi

Halvön Korea i öster

Placerad mellan tre länder.

I norr Manchuriets stora slätter

I öster det djupa och blåa östra havet,

I söder, ett hav med många öar

I väster det djupa gula havet

Mat i havet på tre sidor.

Vår skatt med alla fiskarter.

Mäktiga berget Paektu i norr,

Vattenförsörjningen till floderna Amrok och Tumen.

Som flyter till haven i öst och väst,

Markerar en tydlig gräns till Sovjetunionen

Berget Kungang skiner starkt i dess centrum

Ett världsarv för världen, Koreas stolthet

Berget Halla reser sig över det blåa sydhavet

Ett landmärke för sjömän till havs

Fyra slätter Daedong, Hangang, Geumgang och Jeonju ger vårt folk mat och kläder.

Fyra gruvor Woonan, Soonan, Gaecheon och Jaeryung,
ge oss skatter på jorden.

Fyra städerna Kyungung, Pyongyang, Daegu, och Kaesung lyser
över landet

Fyra hamnar Busan, Wonsan, Mokpo och Incheon välkomnar utländska fartyg.

Järnvägar sprider ut sig från Kyungsung,
Ansluter de två huvudlinjerna, Kyung-EUI och Kyung-Bu
Gren-järnvägar Kyung-Won och Honam åt nord och syd,
täcker halvön.

Våra platser berättar vår historia.

Pyongyang, 2000 år gamla staden i Dangun,

Kaesung, huvudstad i Koryo,

Kyungsung, 500 årig huvudstad Chosun,

Kyungju, 2000 år av Shilla-kultur lyser, ursprunget till Pak Hyuk-ko-sai,

Chungchong har Buyo, den historiska huvudstaden för Paekche.

Koreas söner som undersöker framtiden, civilisationens vågor slår emot våra kuster.

Kom ut från kullarna, och marschera framåt i styrka mot framtidens värld!

Envist barn som aldrig ger upp

Min far var inte bra på insamling av skulder, men om han lånade pengar uppfyllde han alltid löftet att betala tillbaka, även om det innebär försäljning av familjen ko eller till och med att ta bort en av pelarna i vårt hem och sälja den på marknaden. Han sa alltid, "Du kan inte ändra sanningen med knep. Allt som är sant kommer inte att påverkas av något enkelt trick. Något som är ett resultat av trick pågår inte mer än ett par år innan det avslöjas."

Min pappa hade en stark kropp. Han var så stark att han utan svårighet kunde gå uppför en trappa med en säck ris på sina axlar. Det faktum att vid 90 års ålder fortfarande kan resa runt i världen och gör på mitt arbete är ett resultat av den fysiska styrka jag ärvt av min far.

Min mor, vars kristna favoritsång var "Higher Ground" var också en ganska stark kvinna. Jag liknar henne inte bara för hennes breda panna och runda ansikte utan för hennes enkla och starka andliga personlighet. Jag har ett envist drag, och det finns ingen tvekan om att jag är min moders barn.

När jag var ett barn, hade jag smeknamnet "dag-gråtare." Jag fick detta smeknamn eftersom när jag började gråta, slutade jag inte under hela dagen. När jag grät, var det så hög att folk tänkte att något fruktansvärt hade hänt. Folk som redan sov kunde komma utanför för att se vad som var på gång. Dessutom grät jag inte genom att sitta stilla. Jag hoppade runt i rummet, skadade mig själv och skapade tumult. Ibland blödde jag. Jag hade denna intensiva personlighet även när jag var ung. När jag väl hade bestämt mig, tittade jag aldrig tillbaka, inte ens om det innebar att bryta ett ben i min kropp. Det här var naturligtvis innan jag blev äldre. När min mor skällde på mig för något jag gjort fel, protesterade jag och sa: "Nej. Absolut inte!" Allt jag hade behövt göra var erkänna att jag hade fel, men jag skulle hellre dött än låta dessa ord komma ur min mun. Men min mor hade också en ganska stark personlighet. Hon slog mig, och sa, "Du tror att du kan komma undan med att säga emot din förälder?" En gång slog

hon mig så hårt att hon knockade mig. Ändå reste jag mig, och gav inte efter. Hon bara stod där framför mig, och grät högljutt. Även då, skulle jag inte säga att jag hade fel.

Min tävlingsinstinkt var lika starkt som min envishet. Jag kunde inte acceptera att förlora i någon situation. Byns vuxna kunde säga, "Osans lille mini-ögon, när han beslutar sig för att göra någonting, gör han det." Jag minns inte hur gammal jag var när detta hände. En pojke gav mig en blodig näsa och sprang bort. Under en månad efter det gick jag till hans hem varje dag och stod där och väntade på honom att komma ut. Byns vuxna var förvånade över att se mig så envis tills slutligen hans föräldrar bad om ursäkt till mig. De gav mig till och med en behållare med riskakor.

Detta betyder inte att jag alltid försöker vinna med envis uthållighet. Jag var fysiskt större och starkare än andra barn min ålder. Inget barn kunde klå mig i armbrytning. Jag förlorade en gång en dragkamp med en pojke tre år äldre än mig, och det gjorde mig så arg att jag inte kunde sitta still. Jag gick till ett närliggande berg, skalade en del bark från acacia-trädet, och under de kommande sex månaderna kämpade jag mot det här trädet varje kväll för att bli stark nog att besegra det barnet. Vid slutet av sex månader, utmanade jag honom igen i en returmatch och lyckades vinna över honom.

Varje generation i vår familj har haft många barn. Jag hade en äldre bror, tre äldre systrar och tre yngre systrar. Jag hade faktiskt fyra yngre syskon som är födda efter Hyo Seon. Mor födde 13 barn,

men fem överlevde inte. Hon måste ha varit djupt plågad. Mamma hade svårt att uppfostra så många barn under knappa omständigheter. Som barn hade jag många syskon. Om dessa syskon förenades med våra första och andra kusiner, kunde vi göra något. Men nu har mycket tid har gått, och nu känner jag att jag är den enda kvar i världen.

Jag besökte en gång Nordkorea en kort tid, 1991. Jag gick till min hemby för första gången på 48 år och fann att min mor och mina syskon hade gått bort. Endast en äldre och en yngre syster fanns kvar. Min äldre syster som hade varit som en mor för mig när jag var barn, hade blivit en farmor över sjuttio år gammal. Min yngre syster var äldre än 60, och hennes ansikte var täckt med rynkor. När vi var unga, retades jag mycket med min yngre syster. Jag brukade skrika "Hallå Hyo Seon, du kommer att gifta dig med en kille med ett öga." Och hon svarade, "Vad säger du? Vad gör att du tror att du vet det, broder?" Sedan sprang hon fram bakom mig och bankade mig på ryggen med sina små nävar.

Det år hon blev arton träffade Hyo Seon, en människa som en av våra fastrar försökte ordna äktenskap för. Den morgonen steg hon upp tidigt, kammade omsorgsfullt sitt hår och pudrade sitt ansikte. Hon rengjorde noggrant vårt hem inifrån och ut och väntade på hennes blivande brudgum skulle anlända. "Hyo Seon", retades jag henne, "du måste verkligen vilja gifta dig." Detta gjorde att hon rodnade, och jag minns fortfarande hur vacker hon var med en rodnad i hennes ansikte genom det vita pulvret.

Det är nu långt mer än tio år sedan mitt besök i Nordkorea. Min äldre syster, som grät så sorgligt att åter se mig, har sedan dess gått bort, och lämnat kvar bara min yngre syster. Det fyller mig med sådan ångest. Jag känner som mitt hjärta smälter bort. Jag var bra med mina händer, och jag brukade tillverka mina kläder. När det blev kallt, stickade jag snabbt en hatt åt mig. Jag var bättre på det än kvinnorna, och jag brukade ge stickningstips till mina äldre systrar. En gång stickade jag en muff åt Hyo Seon. Mina händer var stora och tjocka som en björns tass, men jag gillade handarbete, och jag gjorde även mina egna underkläder. Jag brukade ta en trasa av en rulle, vika den på mitten och skära den till rätt design, fälla den, sy upp den och ta på den. När jag på detta sätt gjorde ett par traditionella koreanska sockor för min mor, uttryckte hon hur mycket hon gillade dem genom att säga, "Nå, jag trodde att andra sonen bara lekte, men dessa passar mig ju perfekt."

På den tiden var det nödvändigt att väva bomullstyger som en del av förberedelserna för giftermål av en son eller dotter. Mor tog bomullsvadd och placerade det på en spinnrock för att spinna en tråd. Detta kallades to-ggaeng-i på dialekten i provinsen Pyongan. Hon ställde in bredden på tjugo trådar och gjorde tolv stycken bomullstyger, tretton stycken bomullstyger och så vidare. Varje gång ett barn skulle gifta sig, skapades bomullstyger så mjuka och vackra som bearbetad satin skulle skapas genom mors grova händer. Hennes händer var otroligt snabba. Andra kanske vävde tre eller fyra bitar av to-ggaeng-i tyger på en dag, men mor kunde väva så många som tjugo. När hon hade bråttom att slutföra äktenskapsförberedelserna för en av mina äldre systrar, kunde hon väva en hel rulle tyg på en dag. Mamma hade en otålig

personlighet. När hon väl bestämde sig att göra något, arbetade hon fort för att få det gjort. Jag tar efter henne på det sättet.

Sedan barndomen har jag alltid gillat äter en omväxling av mat. Som barn gillade jag äter majs, rå gurka, rå potatis och rå bönor. Vid ett besök hos min moders släktingar som levde cirka fem kilometer från vårt hem, märkte jag något runt som växte på fältet. Jag frågade vad det var och fick veta att det var ji-gwa, eller "jordfrukt." I det området, kallade folk sötpotatis för jordfrukt. Någon grävde upp några och lagade till dem i ånga för mig, så jag åt upp den. Den hade en sådan ljuvlig smak att jag tog hela skålen och åt dem alla själv. Under följande år, kunde jag inte hålla mig borta från min mors släktingars hem mer än tre dagar. Jag skrek: "Mamma, jag går ut en stund", sprang hela vägen till där de bodde, och åt sötpotatis.

Där vi bodde, hade vi vad vi kallade "potatis-passet" i maj. Vi överlevde vintern på potatis, tills våren kom och vi kunde börja skörda korn. Maj var en kritisk period, eftersom om vårt lager av potatis var uttömt innan kornet kunde skördas, så folk började svälta. Att kunna överleva den tid när lagret av potatis började ta slut och kornet ännu inte hade skördat var likt att klättra genom ett brant bergspass, så vi kallade det potatis-passet. Kornet vi sedan åt var inte det goda, platta korn som vi ser i dag. Kornen var mer cylindriska i sin form, men det var okej för oss. Vi dränkte kornet i vatten ca två dagar före vi kokade det. När vi satte oss ned för att äta, brukade jag trycka ned kornet med min sked, och få det att hålla ihop. Men det var till ingen nytta, för när jag håvade in den i min sked, spred det sig som sand. Jag vill blanda den med

gochujang (röd pepparpasta) och ta en munfull. När jag tuggade kom kärnor av korn ut mellan mina tänder, så jag var tvungen att hålla munnen stängd.

Vi brukade också fånga och äta trädgrodor. På den tiden på landsbygden, matades barnen med trädegrodor när de fått mässling och deras ansikten blev tunna från viktförlust. Vi brukade fånga tre eller fyra av dessa grodor som var stora och hade massor av kött på deras feta ben. Vi brukade rosta dem förpackade i squashlöv, och de blev mycket mjuka och välsmakande, precis som om de hade ångkokats i en riskokare.

På tal om att smaka god, jag kan inte heller utelämna sparvar och fasankött. Vi tillagade de vackert färgade äggen av bergs- och sjöfågel som flög över fälten med ett ovanligt högt, otåligt läte. Jag strövade omkring på kullar och fält, detta är hur jag kom att förstå att det fanns ett överflöd av mat i naturen givit oss av Gud.

Älska naturen att lära av

Min personlighet är sådan att jag var tvungen att förstå allt som jag kunde se. Jag kunde bara inte gå förbi något ytligt. Jag började tänka "jag undrar vad namnet på det berget är. Jag undrar vad som finns där uppe." Jag var tvungen att gå och se själv. Medan jag fortfarande var ett barn, klättrade jag till toppen på alla berg som var inom fem kilometers radie från vårt hem. Jag gick överallt, även bortom bergen. På det sättet när jag såg ett berg lysa i morgonsolen, kunde jag se en bild inuti mitt huvud av jag var på det berget och jag kunde bekvämt titta på det. Jag hatade till och med att titta på platser som jag inte kände. Jag var tvungen att

veta om allt det jag kunde se, och även det som var utanför. Annars var mitt sinne så rastlöst att jag inte kunde uthärda det.

När jag gick till bergen, rörde jag på alla blommor och träd. Jag var inte nöjd bara med att titta på saker med mina ögon; jag var tvungen att röra vid blommor, känna doften, och ta dem i munnen och tugga på dem. Jag njöt av dofterna, att vidröra, och smakerna så mycket att jag inte skulle ha protesterat om någon hade bett mig att hålla min näsa i blomman och behåll den där under hela dagen. Jag älskade naturen så mycket att när jag gick ut, tillbringade jag hela dagen vandrande genom kullar och fält och glömma att gå hem. När mina äldre systrar gick ut i kullarna och samlade vilda grönsaker, ledde jag vägen uppför kullarna och plockade växter. Tack vare denna erfarenhet, vet jag mycket om många olika typer av vilda grönsaker som smakar gott och har mycket näring.

Jag var speciellt förtjust i en medlem av solrosfamiljen som sseum-ba-gwi (vetenskapliga namnet *Ixeris dentata*). Du kan blanda det med den luttrade bönpasta och lägga det i en skål med gochujang bibimbap, och det skulle ge en underbar smak. När du äter sseum-ba-gwi måste du lägga den i din mun och sedan hålla andan i några sekunder. Detta är den tid det tar för den bittra smaken att gå bort och för en annan, söt smak kommer fram. Det är viktigt att få rätt rytm för att njuta av den underbara smaken av sseum-ba-gwi.

Jag tyckte om att klättra i träd. För det mesta klättrade jag upp och ner ett enormt, två hundra år gammalt kastanjetråd som fanns i

vår trädgård. Jag gillade utsikten från de trädets övre grenar. Jag kunde se även utanför vägen in till byn. När jag väl var där, ville jag inte komma ner. Ibland var jag vara upp i trädet tills sent på natten, och den yngsta av mina äldre systrar kom då ut ur huset och bråkade över hur farligt det var, och försökte få mig att komma ner. "Yong Myung, var snäll och kom ner nu", brukade hon säga. "Det är sent, och du behöver komma in och gå till sängs." "Om jag blir trött, kan jag sova här", svarade jag. Den spelade ingen roll vad hon sa; jag lämnade inte min gren i kastanjeträdet. Till sist, förlorade hon tålamodet och skrek till mig, "Hej, lilla apa! Kom genast ner!"

Kanske det är för att jag är född i apans år som jag gillade så mycket att klättra i träd. När kastanjer hänger i klasor från grenarna, brukade jag ta en trasig gren och hoppa upp och ned för att slå ned dem. Jag minns detta som något mycket roligt. Jag tycker synd om dagens barn som inte får växa upp på landet och inte uppleva denna typ av underhållning.

Fåglar som flyger fritt i himlen var också föremål för min nyfikenhet. Då och då kom några särskilt vackra fåglar och jag studerade allt jag kunde om dem, och lärde mig hur hanen och honan såg ut. Det fanns inga böcker på den tiden som kunde berätta om olika typer av träd, buskar, och fåglar, så jag var tvungen att undersöka varje själv. Ofta glömde jag mina måltider eftersom jag vandrade runt i bergen och sökte efter platser där flyttfåglarna tog vägen.

En gång klättrade jag upp och ner för ett träd varje morgon och kväll under flera dagar för att kontrollera en skatas näste. Jag ville se hur en skata lägger sina ägg. Jag fick till sist bevittna hur en skata lägger ägg, och jag blev kompis med fågeln. De första gångerna den såg mig, skrek skatan ett högljutt bromsgnissel och skapade en stor uppståndelse när den såg mig.

Senare, även om jag skulle komma nära var den fortfarande stilla. Områdets insekter var också mina vänner. Varje år, i slutet av sommaren, sjöng en tydligt-tonad cikada i de övre grenarna av ett persimmonträd som var precis utanför mitt rum. Varje sommar, var jag tacksam när det högljudda, störande ljudet från andra typer av cikadornas sång som förde oväsen hela sommaren plötsligt upphörde och ersattes med sång av den andra typen cikadornas klara sång. Dess sång lät mig förstå att den fuktiga sommaren snart skulle passera, med den svala hösten efter det. Deras ljud lät ungefär så här: "Sulu Sulululululu!" Varje gång jag hörde den klar-tonade cikadan sjunga så här, brukade jag titta upp på trädet persimmonträdet och tänka, "naturligtvis, så länge den kommer att sjunga, måste den sjunga från en hög plats så att alla i byn kan höra det och glädja sig. Vem skulle höra den om den låg i en grop och sjöng?" Jag insåg snart att både sommar-cikadan och de klar-tonade cikadorna skapade ljuden för kärlek.

Om de sjöng, "Mem mem mem" eller "Suluk sulu", gjorde de det ljudet för att locka sina partners. När jag insåg detta, kunde jag inte hjälpa utan att skratta varje gång jag hörde en insekt börja sjunga. "Jaha, du vill älska, du? Fortsätt att sjunga, och hitta en bra partner."

Gradvis lärde jag mig att vara vän med allt i naturen på ett sätt så vi kunde dela våra hjärtan med varandra. Gula havet var bara cirka två och en halv kilometer från vårt hem. Det var nära nog att jag enkelt kunde se det från en plats nära vårt hem. Det fanns en rad vattenpölar längs vägen till havet, och en porlande bäck rann mellan dem. Jag brukade ofta gräver runt en av dessa pölar med lukt av gammalt vatten för att fånga ål och färskvatten-lerkrabba. Jag vill strosa runt i alla möjliga ställen för att fånga olika typer av vatten-djur så jag kom att lära känna var varje typ levde. Ål, av naturen, gillar inte att vara synliga, så de gömmer sina långa kroppar i krabbhål och andra liknande ställen. Ofta, kan de inte riktigt få in hela deras kroppar i hålen, så att deras ändrar fortfarande sticker ut. Jag kan lätt fånga dem, helt enkelt genom att gripa tag i ändan och dra ålen ur sitt hål. Om vi hade besökare i våra hem som ville äta kokt ål, var det bara för mig att springa de fem kilometrarna fram och tillbaka till pölar och ta hem fem ålar. Under sommarlovet, fångade jag ofta mer än fyrtio ålar på en dag.

Det var en uppgift som jag inte gillade att göra. Detta var för att mata korna. Ofta, när min pappa bad mig att mata kon, brukade jag ta den till ängen i den angränsande byn, där band jag den och sprang bort. Men efter ett tag, började jag oroa mig över kon. När jag tittade tillbaka, kunde jag se att den fortfarande stod kvar där, precis där jag hade bundit den. Den bara stod där halva dagen eller mer, muade och väntade på att någon skall komma och mata den. Genom att höra kons muande på avstånd, kände jag mig ledsen för det och tänkte, "kon! Vad ska jag göra med den?" Kanske ni kan föreställa er hur jag kände mig att ignorera kons

muande. Men när jag kom tillbaka till den sent på kvällen, var den inte arg eller försökte stänga mig med sina horn. Istället verkade den glad att se mig. Detta fick mig att inse att en persons perspektiv på ett viktigt mål i livet borde vara som kons. Bida er tid med tålmod, och något bra skall komma till dig.

Det fanns en hund i vårt hem som jag älskade mycket. Den var så klok att när det blev dags för mig att komma hem från skolan, det skulle gå att träffa mig när fortfarande var långt hemifrån. Närhelst den såg mig, reagerade den med glädje. Jag klappade den alltid med min högra hand. Så, även om det råkade vara på min vänstra sida, gick den runt på min högra sida och gned sitt ansikte mot mig och tiggde att få bli klappad. Då tog jag min högra hand och klappade den på huvudet och ryggen. Om jag inte gjorde det, skulle hunden gråta och gå i cirklar runt mig när jag promenerade på vägen. "Din skurk", sa jag. "Jaha, du vill ha kärlek, du? Tycker du om kärlek?"

Djur förstår kärlek. Har du någonsin sett en hönsamma sitta på hennes ägg tills de kläcks? Hönan kommer att hålla ögonen öppna och stampa hennes fot i marken så att ingen kunde komma nära den. Jag brukade gå in och ut ur kycklingburarna, och visste att det skulle göra hönan arg. När jag skulle gå in i buren, rätade hönan ut sin hals och försökte hota mig. I stället för att backa - bort, agerade jag också hotfullt sätt mot hönan. Efter att jag gått in i buren några gånger brukade hönan bara låtsas att inte se mig. Men hon borstade ändå upp sig och höll hennes långa klor och vassa. Hon såg ut som hon ville flyga på och angripa mig, men hon kunde inte flytta sig på grund av äggen. Så hon bara satt där i

ångest. Jag brukade gå fram och peka på hennes fjädrar, men hon gav sig inte. Det verkade som hon var fast besluten att inte flytta från den platsen tills hennes ägg hade kläckts, även om det innebar att låta någon rycka alla fjädrar från hennes mage. Eftersom det är så orubbligt höll fast vid sina ägg genom kärlek, har hönan en auktoritet som får även tupp att inte göra vad den vill.

Hönan har så att säga, fullständig makt över allt vad som finns under himlen, "jag bryr mig inte vem du är. Det är bäst att du inte stör dessa ägg!" Det är också en demonstration av kärlek när en gris föder smågrisar. Jag följde en sugga runt så jag kunde se den föda sina kulningar. Vid födseln, ger suggan en puff med en högljudd råstyrka och en smågris halkar ut på marken. Suggan utropar ännu ett ljud med hög råstyrka och en andra griskulning kommer ut. Det var liknande med katter och hundar. Det gjorde mig mycket glad att se dessa små djurungar som inte ens hade öppnat deras ögon när de kom till världen. Jag kunde inte hjälpa att skratta av glädje.

Å andra sidan, gav det mig mycket vånda att bevittna ett djur dö. Det fanns ett slakteri en liten bit från byn. När en ko var inne i slakteriet, en slaktare dök upp från ingenstans och slog kon med en järnhammare stor som storleken av en persons underarm. Kon brukade falla. I nästa ögonblick, tömdes den på sitt skinn och benen skars av. Livet hänger kvar så desperat att stumparna som satt kvar på kon efter benen var avskurna fortsatte att sprattla. Det fick tårar i mina ögon och se det här, och jag ropade högt.

Från jag var barn, har jag haft en viss egendomlighet. Jag kunde förstå saker som andra inte förstod, som om jag hade någon naturlig paranormal förmåga. Om jag sa att det skulle regna, då regnade det. Jag kunde sitta i vårt hem och säga, "den gamle mannen herr så-och-så i nästa by mår inte bra idag." Och det var alltid rätt. Från tiden jag var åtta var jag väl känd som en bästa datingservice. Det räckte att jag fick se fotografier av en blivande brud och brudgumm så kunde jag berätta allt. Om jag sa "detta äktenskap blir inte bra", och de ändå gifte sig så kiljde de sig senare. Jag har gjort det här tills jag har blivit 90, och nu kan jag säga mycket om en person bara genom att se hur han sitter och skrattar.

Om jag fokuserar mina tankar, kunde jag berätta vad mina äldre systrar gjorde vid en viss tidpunkt. Så, trots att mina äldre systrar gillade mig, fruktade de mig också. De upplevde att jag kände alla deras hemligheter. Det kan verka som att jag har några helt fantastiska övernaturliga kraft, men det är inget att vara förvånad över. Även myror, som vi ofta tänker på som obetydliga varelser, kan tala om när regnperioden kommer, och de går dit de vara torra. Människor i samklang med naturen bör kunna säga vad som är framför dem. Det är inte en så svår sak.

Ni kan veta vilket håll vinden kommer blåsa genom att noggrant undersöka en skatas näste. En skata lägger ingången till sitt näste på motsatt sida från den riktning där vinden kommer att blåsa. Det kommer att ta kvistar i näbben och väva ihop dem i ett komplext sätt, och sedan plocka upp lera med sin näbb och gips högst upp och längst ned på bädden så att regn inte är i. Den

arrangerar de ändrar av kvistarna så att de alla i samma riktning. Som en hängränna på ett tak, vilket gör att regnet flödar mot ett ställe. Även skator har sådan visdom för att hjälpa dem att överleva, så skulle det inte vara naturligt för människor att också ha denna förmåga? Om jag var på en ko-marknad med min far, kunde jag säga: "Far, köp inte den här kon. En bra ko ska se bra ut i nacken och ha starka framhovar. Den bör ha fasta skinkor och ända. Den här kon har inte det." Helt rätt, den kon gick inte att sälja. Min pappa brukade säga, "Hur vet du allt detta?" och då svarade jag, "jag har vetat det sedan jag var i mors moderliv." Naturligtvis skojade jag.

Om ni älskar kor, kan ni berätta mycket om dem. Den mäktigaste kraften i världen är kärleken, och det mest skrämmande är ett sinne och kropp förenade. Om ni är tysta och fokuserar, finns det en plats djupt där nere där sinnet kan slå sig till ro. Ni måste låta era tankar gå till den platsen. När ni placerar ert sinne i den platsen och går för att sova, när ni sedan vaknar kommer ni att vara extremt känsliga. Det är ögonblicket när ni ska slå bort alla ovidkommande tankar och fokusera ert medvetande. Du kommer sedan att kunna kommunicera med allt. Om du inte tror mig, prova nu. Varje livsform i världen strävar efter att ansluta sig till det som ger det mest kärlek. Så om du har något som ni inte verkligen älskar, då är ert innehav eller välde falskt och ni kommer att bli tvungna att förlora det.

Tala om universum med insekter

Att tillbringa tid i skogen renar sinnet. Ljud av prasslande löv i vinden, ljudet av vind som blåser genom vassen, ljudet av grodor

som kväker i dammar: Allt ni hör är naturens ljud, inga andra tankar i sinnet. Om ni tömmer ert sinne och tar in naturen i hela er varelse finns ingen skillnad mellan er och naturen. Naturen kommer in i er och ni blir helt ett med naturen. I det ögonblick som gränsen mellan er och naturen försvinner, känner ni en djup känsla av glädje. Därefter blir naturen ni, och ni blir naturen.

Jag har alltid älskat sådana upplevelser i mitt liv. Även nu, jag sluter ögonen och går in i ett tillstånd i vilket jag är ett med naturen. Vissa kallar detta för anatman, eller "icke-själv", men för mig är det mer än så eftersom naturen träder in och sänker sig till den plats som har tömts. Medan i detta tillstånd, lyssnade jag till ljuden som naturen erbjöd mig - ljuden från pinjetråd, ljuden av insekter - och vi blev vänner. Jag kunde gå till en by och veta, utan att möta någon, folks inre som levde där. Jag kunde gå in på byns äng och övernatta där, sedan lyssna på vad fältets grödor skulle berätta för mig. Jag kunde se om grödorna var ledsna eller glada, och det avslöjade vilken typ av människor som bodde där. Anledningen till att jag kunde stå ut i fängelse i Sydkorea och USA, och även Nordkorea, utan att känna mig ensam och isolerad var att även i fängelse kunde jag höra ljudet av vinden som blåser och prata med insekter som var där med mig.

Ni kanske undrar vad jag talade om med insekter?" Även det minsta sandkorn innehåller världens principer, och även ett dammkorn som svävar i luften innehåller harmonin i universum. Allt runt omkring oss var fött barn genom en kombination av krafter så komplicerade att inte ens kan föreställa oss det. Dessa krafter är nära relaterade till varandra. Ingenting i universum

föddes utanför Gud. Rörelsen hos bara ett enda löv rymmer inom sig hela universums andning.

Från barndomen, har jag fått en gåva att kunna svänga med naturens ljud medan jag strövar runt i kullar och ängar. Naturen skapar en inre harmoni och producerar ett ljud som är storslaget och vackert. Ingen försöker visa sig bättre och ingen ignoreras; det finns bara en högsta harmoni. Närhelst jag befann mig i svårigheter, tröstade naturen mig; närhelst jag störtade samman i desperationen, reste den mig upp igen. Barn i vår tid växer upp i urbana områden och får inte möjligheter att bekanta sig med naturen, men att utveckla känslighet för naturen faktiskt viktigare än att utveckla vår kunskap. Vad är syftet med att tillhandahålla en universitetsutbildning för ett barn som inte får uppleva naturen i sin famn och vars känslighet är dämpad? En person skild från naturen kommer att samla boken kunskap här och där och blir därefter lätt en individualistisk människa som dyrkar materiella varor.

Vi behöver kunna känna skillnaden mellan ljud av vårregn som faller som en mjuk viskning och höstregnet med knäppar och knaster. Det är endast den person som upplever resonans med naturen som kan sägas ha en sann karaktär. En maskros blommande vid vägen är mer värdefullt än allt guld i världen. Vi måste ha ett hjärta som vet hur man älskar naturen och älskar människor.

Någon som inte kan älska naturen eller älska människor inte är kapabel att älska Gud. Allt i skapelsen förkroppsligar Gud på

symbolisk nivå, och människor är påtagliga varelser skapade i Guds avbild. Bara en person som kan älska naturen kan älska Gud.

Jag tillbringade inte all min tid på kullar och ängar med att leka. Jag arbetade också hårt att hjälpa min äldre bror driva gården. På en gård finns det många uppgifter som måste göras under en viss säsong. Risfälten och åkrarna som måste plöjas. Ris plantor planteras om och ogräs behöver rensas. När man rensar ogräs, är den svåraste uppgiften att ogräs o ett fält av hirs. Efter fröna är planterade, måste fårorna rensas minst tre gånger, och det är åt ryggnäckande arbete. När vi var färdiga, kunde vi inte räta ut ryggen på ett tag. Sötpotatis smakar inte så bra om de planteras i lera. De måste planteras i en blandning av en tredjedel lera och två tredjedelar sand om de skall producera den bästa och godaste sötpotatis. För majs, är mänskliga exkrementer det bästa gödselmedel, så jag brukade ta det i mina händer och bryta upp alla de fasta exkrementerna i små bitar. Genom att hjälpa till på gården har jag lärt mig vad som behövdes för att se bönorna växer bra, vilken typ av mark är bra för sojabönor och vilken mark som var bäst för röda bönor. Jag är en jordbrukare av jordbrukare.

Provinsen Pyong-en var bland de första platserna i Korea för att acceptera kristen kultur, så jordbruksmark blev placerad i raka linjer redan på 1930- och 1940-talen. För att omplantera risplantor, tog vi en påle med tolv jämnt fördelade markeringar som visade var rader skulle gå och la den över bredden av risfältet. Därefter flyttade två personer sig längs pålen, och planterade bar och en sex rader med plantor. Senare, när jag kom till den södra delen av Korea, såg jag att de brukade sätta en lina tvärs över planteringen

och ha ett tiotal personer plaska runt i den. Det kändes som ett mycket ineffektivt sätt att göra det på. Jag brukade sprida mina ben till två gånger bredden av mina axlar så jag kunde plantera plantor snabbare. Under ris-planterings säsongen, kunde jag tjäna tillräckligt med pengar för att åtminstone täcka min egen undervisning.

Ivrig student

När jag blev tio, lät min far mig gå i en traditionell skola i vår by, där en gammal man lärt ut kinesiska klassikerna. Vid den här skolan, allt vi behövde göra var att memorera ett häfte varje dag. Jag koncentrerade mig och slutförde inläringen på en halv timme. Om jag kunde stå framför skolläraren och deklamera dagens lektion, då jag var klar för dagen. Om skolläraren slumrade till tidigt på eftermiddagen, brukade jag lämna skolan och gå upp på kullar och ut på ängar. Ju mer tid jag tillbringade i kullarna, desto mer hittade jag var det fanns ätbara växter. Så småningom kunde jag äta tillräckligt av dessa växter att jag inte behövde någon lunch, och jag slutade äta lunch hemma.

I skolan läser vi verk av Konfucius och av Mencius, och vi lärde oss kinesiska tecken. Jag utmärkte mig i skrift, och när jag var tolv fick skolläraren mig att skriva bokstäverna som de andra studenterna kunde lära av. Jag ville egentligen delta i en formell skola, inte den traditionella byskolan. Jag tyckte att jag bara skulle memorera Konfucius och Mencius när andra byggde flygplan. Detta var i april, och min far hade redan i förväg betalat för hela mitt år av undervisning. Även om jag visste detta, beslutade jag att avsluta byskolan och försökte övertyga min far att skicka mig till

en formell skolutbildning. Jag arbetade med att övertyga min farfar och till och med min farbror.

För att flytta över till en grundskola, måste jag tentera. För att studera för denna tenta, var jag tvungen att delta i en förberedande skola. Jag övertygade en av mina yngre kusiner gå med mig, och vi registrerade båda i Wonbongs förberedande skola och började våra studier för examen för överföring till grundskola.

Nästa år, när jag var fjorton, klarade jag provet och överfördes till Osanskolans tredje klass. Jag hade en sen start, men jag pluggade hårt och kunde hoppa över femte klass. Osanskolan låg fem kilometer från vårt hem, men jag missade aldrig en dag eller kom någonsin för sent till skolan. Varje gång jag klättrade upp för en kulle på vägen, väntade en grupp studenter på mig. Jag gick så fort, att de hade svårt att hinna med. Det är så här jag vandrade på bergsvägen som hade rykte att vara en plats där ibland tigrar dök upp.

Osanskolan var en nationalistisk skola skapad av Yi Sung Hun, som var aktiv i frihetsrörelsen. Inte bara lärdes inte det japanska språket ut, studenterna var faktiskt förbjudna att tala japanska. Jag hade en annan åsikt om detta. Jag kände att vi måste känna vår fiende om vi skulle kunna besegra den. Jag tog en annan överföringstentamen och började den fjärde årskursen av Jung-ju allmänna skola. I allmänna skolor, undervisades alla klasser på japanska, så jag memorerade katakana och hiragana natten före min första dag i klassen. Jag kunde inte japanska, så jag tog alla

läroböcker från årskurs ett till fyra och memorerade dem under två veckor. Detta gjorde att jag började förstå språket.

När jag tog examen från grundskolan talade jag flytande japanska. På dagen för min examen, anmälde jag mig för att hålla ett anförande inför en insamling av alla viktiga personer i Jung-ju. Normalt i den situationen, förväntas studenten tala om sin tacksamhet för det stöd som erhållits från lärare och skolan. I stället hänvisade jag till var och en av mina lärare vid namn och kritiserade dem och påpekade problem med hur skolan fungerade. Jag talade också om vår tid i historien och den typ av beslutsamhet ansvariga personer måste ha. Jag gav detta ganska kritiska inlägg helt på japanska.

"Japanska människor borde packa sina väskor så snart som möjligt och åka tillbaka till Japan", sa jag. "Det här landet har ärvts av våra förfäder, och alla kommande generationer av vårt folk måste kunna leva här." Jag sade dessa saker framför polisen, landshövdingen och stadens borgmästare. Jag tog efter andan hos fars farbror Yun Guk Moon och sade saker som ingen annan vågade säga. Åhörarna var chockade. När jag lämnade scenen, kunde jag se människors ansikten hade blivit bleka. Ingenting hände mig den dagen, men det uppstod problem senare. Från den dagen, markerade den japanska polisen mig som person att spåras och började bevaka mig, bli besvärliga. Senare, när jag var tvungen att resa till Japan för att fortsätta mina studier, vägrade polischefen att placera sin stämpel på ett formulär som jag behövde, och detta orsakade mig en del problem. Han betraktade mig som en farlig person som inte bör tillåtas att resa till Japan

och vägrade att stämpla formuläret för mig. Jag grälade med honom och slutligen övertygade honom att sätta sin stämpel på den.

Först då kunde jag åka till Japan.

KAPITEL TVÅ: ETT HJÄRTA ÖVERFLÖDAT AV TÅRAR

Mellan rädsla och inspiration

Allteftersom jag blev äldre och mer mogen, blev jag helt upptagen med frågan "Vad ska jag bli när jag växer upp?" Jag gillade att iakttä och undersöka naturen, så jag övervägde att bli vetenskapsman. Men jag ändrade mig när jag såg tragedin av hur människor plundrades av den japanska kolonialismen. De led så mycket att de inte ens kunde finna mat. Det verkade som om att bli vetenskapsman, även om det ledde till att jag vann Nobelpriset, skulle det inte vara ett sätt för mig att torka bort tårarna av lidande människor. Jag ville bli en person som kunde ta bort tårarna som rann från ögonen och den sorg som fanns i deras hjärtan. När jag blev liggande i skogen lyssnade till fåglarnas sång, tänkte jag, "världen behöver göras så varm och anbud som dessa sånger. Jag borde bli någon som gör människors liv doftande som blommor." Jag visste inte vilken karriär jag borde välja för att åstadkomma detta, men jag blev övertygad om att jag skulle vara en person som skulle kunna ge glädje till människor.

När jag var tio år när vår familj konverterade till Kristendomen tack vare fars farbror Yun Guk Moon, som var präst och levde ett liv brinnande av tro. Därefter deltog jag i kyrkan troget, utan att någonsin missa en vecka. Även om jag kom till andakten lite

försenad, skämdes jag så att jag inte ens kunde visa mitt ansikte. Jag visste inte vad jag skulle ha förstått vid en så ung ålder att inspirera mig, men Gud har redan en enorm närvaro i mitt liv. Jag spenderade mer och mer tid att brottas med frågor om liv och död om lidande och kval av mänsklig existens.

När jag var tolv, bevittnade jag min fara farfars grav flyttas. Normalt, tilläts endast vuxna i släkten att närvara vid ett sådant tillfälle, men jag ville så gärna själv kunna se vad som har hänt med personer efter att de dött. Jag lyckades till slut övertala mina föräldrar att låta mig komma med. När graven har grävt upp och jag såg hans kvarlevor, blev jag chockad och rädd. Medan vuxna öppnade graven med högtidlig ceremoni, allt jag såg var ett tanigt skelett. Det fanns inga spår av det utseende min pappa och mamma hade beskrivit för mig. Det var bara den hemska synen av vita ben.

Det tog mig ett tag att komma över chocken av att se min farfars fars ben. Jag tänkte för mig själv, "farfars far måste ha såg ut precis som vi. Betyder det här att mina föräldrar också kommer att förvandlas till bara en bunt vita ben när de dör? Är detta vad som kommer att hända med mig när jag dör? Alla dör vi, men efter att vi dör, ligger vi bara där utan att kunna tänka på något?" Jag kunde inte få dessa frågor ur mitt huvud.

Runt denna tid, hände många märkliga ting i vårt hem. Jag har ett levande minne av ett särskilt. Varje gång vår familj vävde tyg, brukade vi ta ett knippe av tråd från det spinnande hjulet och spara dem i en lerkruka tills vi hade nog att göra en tygtrasa. Den

duk vi gjort från dessa knippen kallades yejang, och var en speciell duk som användes när ett barn i familjen skulle gifta sig. En natt, hittades dessa knippen utspridda över grenarna på ett gammalt kastanjeträd i en närliggande by. De fick trädet se helt vitt ut. Vi kunde inte förstå vem som kunde ha tagit knippena från krukan och föra dem till kastanjeträd, som var ganska långt från vårt hem, och sedan sprida dem över hela trädet.

Det verkade inte vara något som kunde ske genom mänskliga händer, och det skrämde alla i byn.

När jag var sexton, upplevde vi en tragedi när fem av mina yngre syskon dog under ett enda år. Inga ord kan beskriva smärtan hos våra föräldrar att förlora fem av deras tretton barn på en sådan kort tid. Döden verkade sprida sig. Andra släktingar förlorade alla sina djur. Ett hems ko dog plötsligt, även om den varit helt frisk. I ett annat hem, dog flera hästar, den ena efter den andra. Vid ett tredje hem, sju grisar dog i en natt.

De lider av en familj verkade vara ansluten till lidande i nationen och i världen. Jag blev allt mer otålig att se den bedrövliga situationen för det koreanska folket under Japans alltmer tyranniska styre. Människor hade inte tillräckligt att äta. De var ibland tvungen att ta gräs, barken av träd, och vad de kunde hitta, och koka dessa livsmedel. Det verkade inte vara slut på krig runt om i världen. Så en dag läste jag en artikel i en tidning om självmord av en mellanstadieelev som var i samma ålder som mig. "Varför måste han dö?" Frågade jag mig. "Vad kan driva en människa att döda sig själv vid en så ung ålder?" Jag var förkrossad

av denna nyhet, som om det hade hänt någon som hade varit nära mig. Med en tidning öppen med den nyheten, grät jag högt i tre dagar och nätter. Tårarna bara kom hela tiden, och jag kunde inte stoppa dem.

Jag kunde inte förstå raden av märkliga händelser, eller det faktum att tragiska händelser hände bra människor. Ser ben av min farfars far hade inspirerat mig till att börja ställa frågor om liv och död, och serien med ovanliga händelser i och kring våra hem fått mig att hänga på till religion. Guds ord som jag hörde i kyrkan, var inte tillräckliga i sig för att ge mig det tydliga svar jag sökte. För att avlasta smärtan i mitt hjärta, började jag naturligtvis att fördjupa mig i bön.

"Vem är jag? Var kom jag från? Vad är syftet med livet? Vad händer med människor när de dör? Finns det en värld för den eviga själen? Existerar verkligen Gud? Är Gud verkligen allsmäktig? Om han är, varför står han bara då och titta på världens sorger? Om Gud skapade världen, skapade han då också lidandet som finns i världen? Vad kommer att sätta stopp för Japans tragiska ockupation av Koreas? Vad är meningen med det koreanska folkets lidande? Varför hatar människor varandra, slåss och startar krig?" Mitt hjärta var fyllt med dessa allvarliga och grundläggande frågor. Ingen skulle enkelt kunna besvara dem för mig, så mitt enda alternativ var att be. Bön har hjälpt mig att finna tröst. Varje gång jag la ut mitt ångestfyllda problem i mitt hjärta till Gud, försvann allt mitt lidande och min sorg och hjärtat fylldes med lätthet. Jag började spendera mer och mer tid i bön, och så småningom, började jag be genom hela natten.

Som resultat, hade jag en sällsynt och värdefull upplevelse där Gud besvarade mina böner. Den dagen kommer alltid att förbli det finaste minnet i mitt liv - en dag jag aldrig kan glömma. Det var kvällen före påsk året jag fyllde femton år (sexton enl. koreansk räkning). Jag var på berget Myodu och bad hela natten och tiggde till Gud i tårar efter svar. Varför hade han skapat en värld så fylld av sorg och förtvivlan? Varför har den allvetande och allsmäktige Gud lämnat världen i sådan smärta? Vad ska jag göra för mitt tragiska hemland? Jag grät i tårar samtidigt som jag ställde dessa frågor upprepade gånger.

En tidig påskmorgon efter jag hade tillbringat hela natten i bön uppenbarade sig Jesus framför mig. Han uppenbarade sig i ett ögonblicklig, som en vindpust, och sade till mig, "Gud är i stor sorg på grund av mänsklighetens smärta. Du måste ta på sig en speciell mission på jorden har att göra med himlens arbete.

Den dagen såg jag klart Jesus bedrövade ansikte. Jag hörde hans röst klart. Erfarenheten att få bevittna manifestation av Jesus fick min kropp att skaka våldsamt, som asplövens darrande i en stark bris. Jag drabbades samtidigt av en skräck så stor att jag kände jag skulle kunna dö och en tacksamhet så djup att jag kände jag skulle kunna explodera. Jesus talade tydligt om det arbete jag skulle behöva göra. Hans ord var fantastiska, och hade att göra med att rädda mänskligheten från dess lidande och skänka glädje till Gud. Min första reaktion var, "jag kan inte göra detta. Hur kan jag utföra detta? Hur kan du ens ge mig ett sådant uppdrag av oerhörd betydelse?" Jag var verkligen rädd. Jag ville på något sätt

undvika denna mission, och jag höll fast vid fällen på hans kläder och grät otröstligt.

Ju mer det smärtar, ju mer bör ni älska

Jag kastades in i en extrem förvirring. Jag kunde inte öppna mitt hjärta för mina föräldrar och dela min stora hemlighet med dem. Men inte heller kunde jag bara hålla det för mig själv. Jag visste inte hur jag skulle göra. Det som var tydligt var att jag hade fått en mycket speciellt mission från himlen. Det var ett så stort och enormt ansvar. Jag genomlades av skräck att tänka att jag kanske inte skulle kunna hantera det av egen kraft. Jag klängde mig fast vid bön ännu mer än innan, i ett försök att lugna mitt förvirrade hjärta. Men även detta hade ingen effekt. Oavsett hur mycket jag försökte kunde jag inte frigöra mig för ens ett ögonblick från minnet av att ha mött Jesus. I ett försök att lugna mitt hjärta och mina tårar, komponerade jag följande dikt:

Härlighetens krona

När jag tvivlar på människor, känner jag smärta. När jag dömer människor, är det outhärdligt. När jag hatar människor, finns det inget värde för min existens. Ändå om jag tror, blir jag lurad. Om jag älskar, sviks jag. Lidande och sörjande i kväll, med mitt huvud i mina händer, har jag fel? Ja jag har fel. Även om vi blir lurade, fortsätt tro. Även om vi blir förrådda, fortsätt att förlåta. Älska fullständigt, även dem som hatar dig. Torka bort dina tårar och välkomna med ett leende de som inte känner annat än svek, och de som sviker utan ånger. O, Mästare, smärtan av att älska. Titta på mina händer. Placera din hand på mitt bröst. Mitt hjärta är fyllt till brädden, sådan plåga. Men när jag älskar dem som agerat mot

mig, vann jag segern. Om du har gjort detsamma, ger jag dig en härlighetens krona.

Mitt möte med Jesus förändrade fullständigt mitt liv. Hans djupt bedrövade uttryck har etsat sig fast i mitt hjärta som om det hade bränts in där, och jag kunde inte tänka på något annat. Från den dagen, försjönk jag fullständigt i Guds ord. Ibland var jag omgiven av ändlöst mörker och fylld med smärta så svår att det var svårt att andas. Vid andra tider, fylldes mitt hjärta med glädje, som när jag på morgonen såg solen stiga upp över horisonten. Jag upplevde en rad dagar som dessa som ledde mig in i en djupare och djupare bönevärld. Jag anammade nya ord av sanning som Jesus gav mig direkt och lät mig helt fångslas av Gud. Jag började leva ett helt annat liv. Jag hade många saker att tänka på, och jag blev gradvis en tyst pojke.

Den som följer Guds väg måste fullfölja sitt mål med hela sitt hjärta och engagemang. Det kräver ståndaktighet mot målet. Jag är envis, så jag har alltid haft massor av uthållighet. Jag använde denna av Gud givna uthållighet att övervinna svårigheter och följ den väg som givits mig. Om jag började vackla stabiliserade jag mig själv genom att komma ihåg:

"Jag tog direkt emot Guds ord." Det var inte lätt att välja denna väg, eftersom det skulle kräva mig att offra resten av min ungdom. Ibland kände jag att jag skulle helst slippa denna väg. En klok person placerar hoppet i framtiden och fortsätter framåt, oavsett hur svårt det kan vara. En dåraktig person, å andra sidan, kommer att kasta sin framtid för omedelbar lycka. Även jag tänkte ibland

dumma tankar när jag fortfarande var mycket ung, men jag valde ändå en klok person väg. Jag offrade gärna mitt liv för att fortsätta den väg Gud önskade. Jag skulle inte ha kunnat springa iväg om jag försökte, detta var det enda sätt jag kunde ha valt.

Så varför kallade Gud mig? Redan nu, vid 90 års ålder, undrar jag varje dag varför Gud kallade mig. Av alla människor i världen, varför valde han mig? Det var inte för att jag hade en särskilt bra utseende och enastående karaktär, eller djup övertygelse. Jag var bara en otroligt, envis och dum pojke. Om Gud såg någonting i mig, det måste ha varit ett uppriktigt hjärta som sökte honom med tårar av kärlek. Oavsett tid eller plats, är kärleken viktigast. Gud söker en person som vill leva med ett kärleksfullt hjärta och som, när de ställs inför lidande, kunde skära av effekterna med kärlek. Jag var en pojke i en landsort med ingenting att visa upp för mig själv. Även nu, insisterar jag kompromisslöst att offra mitt liv för att leva för Guds kärlek och ingenting annat.

Det var inget jag kunde förstå av mig själv, så jag tog alla mina frågor till Gud. Jag frågade, "Gud, existerar du verkligen?" och det var så jag kom att förstå att han faktiskt existerar. Jag frågade, "Gud, har du några viktiga önskningar?" och det var så jag kom att förstå att även han hade viktiga önskningar. Jag frågade honom, "Gud, behöver du mig?" och det var så jag upptäckte att han behövde mig.

På den tiden när mina böner och engagemang kopplades till himlen, uppenbarade sig Jesus för mig utan undantag och förmedlade speciella budskap. Om jag var ärlig i min önskan att

veta något, uppenbarade sig Jesus med ett blitt uttryck och gav mig svar med sanning. Hans ord var alltid exakta, och de gick djupt in i mig som vassa pilar. Dessa var inte bara ord; de var avslöjanden om skapelsen av universum som öppnade dörren till en ny värld. När Jesus talade, verkade det som en mjuk bris, men jag tog hans ord till hjärtat och bad med en seriös attityd tillräckligt stark för att rycka upp ett träd med rötterna. Gradvis, jag kom in i en ny insikt om Guds syfte med att skapa universum och hans skapelses principer.

Under sommaren samma år gick jag på en pilgrimsfärd runt om i landet. Jag hade inga pengar. Jag brukade gå till hem och tigga att få äta. Om jag hade tur, kunde jag få en åktur på en lastbil. Det var så jag besökte varje hörn av landet. Överallt jag kom, såg jag att mitt hemland var en härds smälta av tårar. Det var ingen ände på bedrövade suckar av lidande och hungriga människor. Deras bedrövliga klagovisor vände till tårar som rann som en flod.

"Denna eländiga historia måste avslutas så fort som möjligt", sa jag till mig själv. "Vårt folk får inte lämnas att lida i sorg och förtvivlan. På något sätt, måste jag hitta ett sätt att resa till Japan och Amerika så att jag kan låta världen veta hur storartat det koreanska folket är." Genom denna pilgrimsfärd, fick jag möjlighet att fördubbla min beslutsamhet till mitt framtida arbete.

Samtidigt som jag knöt mina två nävar, blev jag helt fokuserad och jag kunde klart se den väg jag hade att följa i livet. "Jag kommer att rädda vårt folk och Guds fred på jorden."

En kniv som inte slipas blir slö

Efter att ha slutfört mellanstudiet, flyttade jag till Seoul och levde ensam i Heuksok Dong medan jag studerade på Kyongsong Institutet för handel och industri. Vintern i Seoul var extremt kall. Det var normalt att temperaturen faller till minus 20 grader Celsius, och när den gjorde det, frös floden Han. Huset där jag bodde låg på en ås, och det fanns inget rinnande vatten. Vi drog upp vårt vatten från en brunn som var så djupt det tog mer än tio armlängds rep för spann når vattnet nedan. Repet bröts hela tiden, så jag gjorde en kedja och fäste den till spannen. Varje gång jag drog upp vatten, frös mina händer fast på kedjan och jag kunde bara hålla dem varma genom att blåsa på dem. För att kämpa mot kylan, jag använde mina kunskaper att sticka. Jag gjorde en tröja, tjocka strumpor, en hatt och handskar. Hatten var så snygg när jag hade det runt staden människor skulle tro att jag var en kvinna.

Jag värmdde aldrig upp mitt rum, även de kallaste vinterdagarna, främst för att jag inte hade pengar att göra det. Jag anser också ha ett tak över mitt huvud när jag sov innebar att jag levde i lyx jämfört med hemlösa tvingas hitta sätt att hålla sig varma på gatorna. En dag var det så kallt att jag sov med en glödlampa mot min kropp under täcket, som en varmvattenflaska. Under natten, brände jag mig på den varma lampan, vilket orsakade att en del hud föll av. Även nu, när någon nämner Seoul, är det första jag tänker på är hur kallt det var då.

Min mat bestod av en skål med ris och aldrig mer än en huvudrätt, i de genomsnittliga koreanska måltiderna ingår upp till tolv sido-rätter. Det var alltid en måltid, en skål. En huvudrätt var nog. Även i dag, på grund av vanan jag skapade när jag levde ensam, behöver jag inte många rätter vid min måltid. Jag föredrar att bara ha en huvudrätt som är väl tillagad. När jag ser en måltid som har många sido-rätter, verkar det bara bökigt för mig. Jag åt aldrig lunch medan jag gick i skolan i Seoul. Jag blev van vid att bara äta två måltider om dagen när jag sprang runt bland kullarna som barn. Jag fortsatte denna livsstil tills jag var nästan trettio år.

Min tid i Seoul gav mig en god förståelse för hur mycket arbete går åt till att hantera ett hushåll. Jag återvände till Heuksok Dong på 1980-talet och blev förvånad över att det hus där jag en gång bodde fortfarande kvar. Rummet där jag bodde och innergården där jag brukade hänga upp min tvätt. Men jag blev ledsen att se, att brunnen där jag var tvungen att blåsa på mina händer medan jag drog upp hinkar vatten hade försvunnit.

Under min tid i Heuksok Dong, antog jag mottot, "innan man försöker ha herravälde över universum fullkomna först din förmåga att dominera dig själv." Detta innebär att för att ha styrka att rädda nationen och rädda världen, måste jag först träna min egen kropp. Jag tränade mig genom bön och meditation och genom idrotts- och motionsprogram. Som ett resultat, skulle jag inte låta mig ledas av hunger eller någon annan känsla, eller lust från den fysiska kroppen. Även när jag hade ätit en måltid, skulle jag vilja säga, "ris, jag vill att du ska bli näring för det arbete som

jag förbereder mig att göra." jag lärde mig boxning, fotboll, och självförsvar.

På grund av detta, trots att jag har gått en del i vikt sedan jag var ung, har jag fortfarande flexibiliteten som hos en ung person. Kyongsong Institutet för handel och industri hade en regel att de studerande skulle turas om att rengöra sina egna klassrum. I min klass, beslutade jag att själv rengöra klassrummet varje dag. Jag gjorde inte detta som någon form av straff. Det var ett uttryck för min vilja som uppstod naturligt från att älska skolan mer än någon annan. I början, medan andra försökte hjälpa till, kunde de se att jag inte uppskattade detta och föredrog att göra det ensam. Till sist sa mina klasskompisar, "Fortsätt. Gör det själv." Så blev städningen mitt jobb.

Jag var en ovanligt tyst som student. Till skillnad från mina klasskompisar började jag inte tomt prat, och jag vill ofta gå en hel dag utan att säga ett ord. Det kan ha varit anledningen till att, även om jag aldrig deltog i fysiskt våld, behandlade mig mina klasskompisar med respekt och var försiktiga med hur de agerade i min närvaro. Om jag gick till toaletten och det fanns en rad studenter som väntade på sin tur, skulle de omedelbart låt mig gå först. Om någon hade ett problem, var jag ofta den de sökte råd från.

Jag var mycket ihärdig att ställa frågor under klassundervisning, och det var mer än ett par lärare som inte kunde svara på mina frågor. Till exempel, när vi skulle lära en ny formel i matematik eller fysik, frågade jag vem som skapat den här formeln? Förklara

det för oss steg för steg så att jag kan förstå det exakt”, och vägrade acceptera tills jag fick tydliga svar. Jag var envis med min lärare, gräva djupare och djupare. Jag kunde inte acceptera någon princip i världen förrän jag tagit isär den och själv förstått. Jag önskar jag hade varit den person som först upptäcker en sådan vacker formel. Den envisa karaktär som fick mig att gråta hela natten som en liten pojke började visa sig i mina studier. Precis som när jag bad, hängav jag mig helt i mina studier och placerade min fulla uppriktighet och engagemang där.

En uppgift vi kräver ärlighet och engagemang, och inte bara under en dag eller två. Det måste vara en kontinuerlig process. En kniv som används en gång och aldrig vässas blir slö. Samma sak gäller med uppriktighet och engagemang. Vi måste fortsätta våra ansträngningar på en daglig basis med tanken att vi vässar vårt dagliga knivblad. Oavsett arbetsuppgift, om vi fortsätter satsningen på det här sättet kan vi så småningom uppnå ett mystiskt tillstånd. Om ni plockar upp en pensel och fokuserar er uppriktighet och engagemang på er hand och säger till er själva, "en stor konstnär skall komma och hjälpa mig", och koncentrerar er så kan ni skapa en underbar målning som kommer att inspirera världen.

Jag tränade mig själv att tala snabbare och mer exakt än någon annan. Jag gick in i en liten hall där ingen kunde höra mig och tränade uttala tung-vridare högt. Jag praktiserade ut utgjuta vad jag ville säga mycket snabbt. Till slut, jag kunde säga tio ord på den tid det tog att säga bara ett. Även nu, trots att jag är gammal, kan jag tala mycket snabbt. En del säger att jag pratar så fort att de

har svårt att förstå mig, men mitt hjärta har så bråttom att jag inte vill tala långsamt. Mitt sinne är fullt av saker som jag vill säga. Hur kan jag bromsa detta?

I det avseendet är jag mycket som min farfar, som gillade att prata med folk. Farfar kunde hålla på tre eller fyra timmar att prata med folk i vårt hems gästrum, förklara hans åsikter om händelserna den dagen. Jag är på samma sätt. När jag är med folk och det finns bra kommunikation i hjärtat, glömmer jag helt tiden, och jag vet inte om natten faller eller om morgonsolen stiger. Orden i mitt hjärta formar ett ostoppbart flöde. När jag är här, jag vill inte äta; jag vill bara prata. Det är svårt för de människor som lyssnar, och pärlor av svett börjar dyka upp på deras pannor. Svetten rinner även ned i mitt ansikte, när jag fortsätter att prata, och de vågar inte be om ursäkt och lämna. Det slutar ofta med att vi stannar uppe hela natten tillsammans.

En nyckel till att låsa upp stora hemligheter med

På samma sätt som jag hade klättrat upp för alla bergstoppar runt i min hemstad, utforskade jag varje hörn av Seoul. På den tiden fanns det en spårvagn linje som sträckte sig från ena änden av staden till den andra. Priset för en biljett var bara fem Won, men jag ville inte spendera pengarna och utan gick hela vägen in till centrum. På varma sommardagar brukade jag fullkomligen drypa av svett när jag gick, och vid vinterns kyla sprang jag nästan, som om jag skar mig igenom den bittra arktiska vinden. Jag gick så fort jag kunde gå från Heuksok Dong, över floden Han till Hwa Shin varuhus på Jong Ro på bara fyrtiofem minuter. De flesta människor brukade ta en och en halv timme, så ni kan föreställa

er hur snabbt jag gick. Jag sparade en spårvagnsbiljett och gav pengarna till människor som behövde det mer än jag gjorde. Det var ett så litet belopp det var pinsamt att lämna det, men jag gav det med ett hjärta som önskade att ge en förmögenhet. Jag gav det med en bön att dessa pengar skulle vara ett frö för personen att kunna ta emot många välsignelser.

Varje år i april, sände min familj mig pengar för undervisning. Men jag kunde inte stå och titta på folk runt omkring mig som var i ekonomiska svårigheter, därför räckte pengarna inte ens till maj. En gång, när jag var på väg till skolan, stötte jag på en person som var så sjuk han verkade döende. Jag kände mig så illa berörd att han inte bara kunde passera förbi honom. Jag bar honom på min rygg tillbaka till sjukhuset ungefär 2 km bort. Jag hade pengar jag tänkt att använda för att betala min skolavgift, så jag betalade räkningen. Men när jag betalat sjukhuskostnaden hade jag inget kvar. Under de följande dagarna, upprepade skolan flera gånger att jag skulle betala min avgift. Mina vänner tyckte synd om mig och gjorde en insamling för mig. Jag kan aldrig glömma de vänner som hjälpte mig igenom denna situation.

Att ge och ta emot hjälp är en relation som är parad i himlen. Ni kanske inte inser det just nu, men tänk tillbaka senare, så kan ni förstå, "Jaså, det var därför Gud sände mig dit den gången!" Så om en person som behöver er hjälp plötsligt visar sig, borde ni förstå att himlen skickas er till denna person att hjälpa honom, och sedan göra ditt bästa. Om himlen vill att ni skall ge personen tio enheter av hjälp, godkänns inte om ni bara gör fem. Om himlen ber er att ge honom tio, borde ni ge honom etthundra. När ni

hjälper någon, borde ni vara beredda att, om det behövs, tömma hela er plånbok.

I Seoul, mötte jag baram ddok, bokstavligen "vind-riskaka", för första gången i mitt liv. Dessa är färgglada riskakor tillverkade i en vacker design. När jag först såg en, blev jag förbluffad över hur underbara de såg ut. Men när jag bet i en, upptäckte jag att de hade ingen fyllning, bara luft inuti. De bara föll ihop i min mun. Detta fick mig att inse något om Seoul på den tiden. Seoul var precis som en vind-riskaka. Jag förstod varför människor i Seoul ofta upplevs som snåla av andra koreaner. På ytan, verkade Seoul vara en värld fylld med rika och betydelsefulla personer. Men i verkligheten, var det fyllt av fattiga människor. Många tiggare, klädda i trasor, levde under bron vid floden Han. Jag besökte dem, klippte deras hår och delade mitt hjärta med dem. Fattiga människor gråter många tårar. De har en hel del sorg uppdämt i deras hjärtan. Jag brukade bara säga ett par ord till någon, och han bröt samman i tårar. Ibland kunde någon av dem lämna mig ris han hade fått när han tiggde. Han gav det till mig med händerna fulla av smutsiga matrester. Jag vägrade aldrig ta emot maten. Jag tog emot den med ett glädjefyllt hjärta.

Jag deltog i kyrkan varje söndag i min hemstad, och jag fortsatte denna praxis i Seoul. Främst deltog jag i Myungsudae Jesus-kyrka som ligger i Heuksok Dong och Seobinggo pingstkyrka som sona gudstjänster på en sandstrand på motsatta stranden till Han floden. Kalla vinterdagar, så gick jag över den frusna floden till Seobinggo Dong, med isens sprickande ljud under mina fötter. I kyrkan arbetade jag som söndagsskolans lärare. Barnen gillade

alltid mina intressanta lektioner. Jag är inte längre så duktig på att berätta skämt som jag var när jag var ung, men då kunde jag berätta roliga historier. Jag grät, grät med mig och när jag skrattade, skrattade de tillsammans med mig. Jag blev så populär bland dem att de skulle följa mig runt överallt vart jag gick.

Bakom Myungsudae ligger berget Seodal, även känd som berget Darma. Jag klättrade ofta upp på ett stort stenblock på berget Darma och tillbringa natten i bön. I varmt och kallt väder, försjönk jag mig i bön utan att missa en enda natt. När jag kom in i bön, ville jag gråta, och min näsa började rinna. Jag kunde be i timmar över ord som jag hade tagit emot från Gud. Hans ord var som kodade meddelanden, och jag kände att jag måste försänka mig i ännu djupare i bön. När jag tänker tillbaka på det nu, inser jag att redan då hade Gud i mina händer placerat den nyckel som låser upp dörren till hemligheter. Men jag kunde inte öppna dörren, eftersom mina böner inte var tillräckliga. Jag var så upptagen att, när jag åt min mat, kändes det som om jag inte åt. Vid läggdags, ville jag blunda, men kunde inte somna.

Andra studenter inackorderade i samma hus förstod inte att jag gick upp på berget för att be. De måste ha känt att jag var på något sätt annorlunda, eftersom de behandlade mig med respekt. I allmänhet kom vi bra överens, och skrattade genom att berätta roliga historier för varandra. Jag kan relatera till vem som helst. Om en gammal kvinna kommer till mig, kan jag vara hennes vän. Om barn kommer, kan jag leka med dem. Ni kan kommunicera genom hjärtat med alla genom kärlek.

Gi Wan Lee blev nära bekant till mig efter att hon var inspirerad av mina böner under tidig morgon-gudstjänster i kyrkan. Vi behöll vår vänskap för mer än femtio år, tills hon lämnade den här världen vid 80 års ålder. Hennes yngre syster, Gi bong-Lee, var alltid upptagen att sköta om inackorderingsstället, hon relaterade med värme till mig. Hon brukade säga att hon inte mådde bra om hon inte kunde hitta något att göra för mig. Hon brukade försöka ge mig extra sido-rätter vid mina måltider. Jag ville inte prata mycket och var inte så trevlig, så jag vet inte varför hon ville behandla mig så bra. Lite senare, när den japanska koloniala polisen anhöll mig i Kyounggi provinsens polisstation, förde hon dit kläder och mat till mig. Fortfarande värmer det mitt hjärta att tänka på henne.

Där fanns också en fru Song som hade en liten butik nära mitt inackorderingsrum. Hon hjälpte mig mycket under denna tid. Hon vill säga att någon som bor borta från sin hemstad är alltid hungrig, och hon brukade ge mig artiklar från hennes affär som hon inte hade kunnat sälja. Det var en liten affär och hon tjänade knappt tillräckligt mycket pengar för att stödja henne, men hon tog alltid hand om mig med ett vänligt hjärta.

En dag höll vi en gudstjänst på en sandstrand vid floden Han. När det blev dags för lunch fann vi en plats att sitta ner och äta. Jag brukar inte äta lunch och kände mig obekvämt att sitta och göra ingenting medan andra åt. Jag vandrade tyst bort från gruppen och fann en plats att sitta på vid en hög med stenar. Fru Song såg mig där och gav mig två bitar bröd och lite smaksatt is. Hur tacksam jag kände mig! Det kostade bara en Won styck, och

endast fyra Won totalt, men jag har aldrig kunnat glömma den tacksamhet jag kände i det ögonblicket.

Jag kommer alltid ihåg när någon hjälper mig, oavsett hur litet det än är. Även nu när jag är 90 år gammal, kan jag från minnet upprepa alla gånger människor hjälpte mig och vad de gjorde för mig. Jag kan aldrig glömma de människor som inte tvekade att ställa till stora problem för min räknings skull och generöst gav mig sin välsignelse. Om jag tar emot en förmån, är det viktigt för mig att betala tillbaka den. Om jag inte kan möta den person som gjorde detta för mig, så är det viktigt att komma ihåg personen i mitt hjärta. Jag måste leva med en uppriktig tanke att jag kommer att återbetala personen genom att hjälpa någon annan.

Som en eldboll brännande het

Efter examen från Kyongsong Institutet 1942, reste jag till Japan för att fortsätta mina studier. Jag åkte eftersom jag kände att jag behövde ha exakt kunskap om Japan. På tåget till Busan, kunde jag inte stoppa tårarna som rann. Jag täckte mig med min jacka och grät ut högt. Min näsa rann och mitt ansikte svullnade upp, jag grät så mycket. Det grämde mig att tänka att jag skulle lämna mitt land bakom mig som samtidigt som det led under det koloniala våldet. Jag tittade ut genom fönstret samtidigt som jag grät och jag kunde se att kullar och floder grät ännu mer sorgfyllda än mig. Jag såg med mina egna ögon hur tårar rann från gräs och träd. När jag såg denna vision, sa jag, "jag lovar mitt hemlands kullar och floder att jag kommer tillbaka, och har med mig befrielse för mitt hemland. Så gråt inte, utan vänta på mig."

Jag bordade färjan från Busan till Shimonoseki kl. två på morgonen den 1 april. Det var en stark vind den natten, men jag kunde ändå inte lämna däck. Jag stod där och tittade så ljusen i Busan bli mer och mer avlägsna. Jag stannade på däck tills morgonen. Vid ankomsten till Tokyo började jag i Waseda Koutou Kougakko, en teknisk konstruktionsskola som samarbetar med Waseda University. Jag studerade på den elektrotekniska avdelningen. Jag valde elektroteknik eftersom jag kände att jag inte kunde skapa en ny religiös filosofi utan att känna till modern konstruktion.

Den osynliga matematikens värld har något gemensamt med religion. För att göra något bra, behöver en person vara kunnig i att resonera. Kanske på grund av mitt stora huvud, var jag bra på matematik som andra fann svårt, och jag gillade att studera det. Mitt huvud var så stort att det var svårt för mig att hitta hattar som passade. Jag var tvungen att gå till fabriken två gånger och få en hatt skraddarsydd för mig. Storleken på mitt huvud kan också ha något att göra med min förmåga att fokusera på något och relativt snabbt avsluta vad kan ta andra flera år. Under mina studier i Japan, överöste jag mina lärare med frågor, precis som jag hade gjort i Korea. När jag väl började ställa frågor, kunde jag bara fortsätta och fortsätta. Några lärare låtsades att inte se mig och helt enkelt ignorera mig när jag frågade, "Vad anser du om detta?" Om jag hade några tvivel om något, var jag inte nöjd förrän jag hade drivit frågan hela vägen till roten. Jag försökte inte medvetet generera mina lärare. Jag kände att om jag skulle studera ett ämne ville jag studera det fullständigt.

På mitt skrivbord i inackorderingshuset, hade jag alltid tre biblar liggande öppna sida vid sida. En var på Korea, en på japanska, och en på engelska. Jag läste samma verser på tre språk om och om igen. Varje gång jag läser en vers, strök jag under verser och gjorde anteckningar i marginalerna tills de sidorna av mina biblar blev fulla med svart bläck och svåra att läsa.

Strax efter att skolan började, deltog jag i en ceremoni för sammanslutningen av koreanska studenter för att välkomna nya studenter från vårt land. Där sjöng jag en låt från vårt hemland med stor tro, som visar all min kärlek för mitt land. Den japanska polisen var närvarande, och detta var en tid när koreanerna förväntades att assimilera sig till japansk kultur. Men jag sjöng ändå den koreanska sången med stolthet. Dong Moon Eom, som hade börjat studera på avdelning för jordbruksvetenskap det året, var djupt rörd att höra mig sjunga denna sång, och vi blev livslånga vänner.

Under denna tid, hade koreanska studerande som var inskrivna i olika skolor i Tokyo bildat en underjordisk självständighetsrörelse. Detta var bara naturligt, eftersom vårt hemland led svåra plågor under den japanska kolonialtiden. Rörelsen växte som svar på vad japanerna kallade "det stora östasiatiska kriget" (1937- 1945). Allteftersom kriget intensifierades, började Tokyo inkalla koreanska studenter som "student-soldater" och skicka dem till fronten. Arbetet med den underjordiska självständighetsrörelsen var pådriven av sådana rörelser. Vi hade långa diskussioner om vad man skulle göra med

Hirohito, den japanska kejsaren. Jag intog en huvudroll i rörelsen. Det innebar nära förbindelser med Republiken Koreas provisoriska regering, som fanns i Shanghai och leddes av Kim Gu. Mitt ansvar i den här positionen kunde ha krävt att jag gav upp mitt liv. Jag tvekade inte, eftersom jag kände att om jag dog skulle det ha varit för en rättfärdig sak.

Det fanns en polisstation vid Waseda University. Den japanska polisen fick nys om mitt arbete och höll ögonen på mig. Polisen visste alltid när jag var på väg hem till Korea under skolloven och brukade följa mig till hamnen för att se till att jag åkte. Jag kan inte ens komma ihåg hur många gånger jag har tagits i förvar av polisen, blivit slagen, torterad, och inlåst i en cell. Men även under den värsta tortyr, vägrade jag att ge dem den information de sökte. Ju mer de slog mig desto djärvare blev jag. En gång slogs jag på Yotsugawa bron med polisen som jagade mig. Jag ryckte loss en bit av broräcket och använde som vapen. PÅ den tiden, var jag som en boll fylld av eld.

Arbetares vän genom att dela deras lidande

Precis som jag hade gjort i Seoul, såg jag det som en uppgift att besöka allt i Tokyo. När mina vänner skulle gå till platser som Nikko för att se på den vackra naturen, brukade jag föredra att stanna kvar och vandra igenom alla stadsdelar i Tokyo. Jag tyckte att det var en stad som såg vacker ut på utsidan men egentligen var fylld med fattiga människor. Igen gav jag alla pengar som jag fått hemifrån till de fattiga.

På den tiden var även alla i Japan hungriga. Bland den koreanska studenter var det många som befann sig i ekonomiska svårigheter. När jag fick varje månad fick mina måltidsbiljetter brukade jag ge bort dem alla till studerande som inte hade råd med dem och sade till dem, "ät. Ät så mycket du kan." Jag oroade mig inte över att tjäna pengar. Jag kunde gå vart som helst och fungera som dagarbetare och få mat. Jag gladde mig över att tjäna pengar och kunna använda pengarna för att betala skolavgiften för studenter som inte hade pengar.

Att hjälpa andra och att ge dem mat att äta fyllde mig med energi. Efter att jag hade gett bort alla pengar jag hade, arbetade jag som brevbärare med en cykel-dragen vagn. Jag gick till varje stadsdel i Tokyo med den vagnen. En gång, i Ginza, med sina bländande lampor, bar jag en telefonstolpe på min vagn och den välte i mitten av en korsning. Alla sprang för sina liv. På grund av dessa erfarenheter känner jag fortfarande Tokyos geografi som baksidan av min hand. Jag var en arbetare bland arbetare och en vän till arbetare. Precis som arbetarna som luktade svett, brukade jag gå till arbetsplatser och arbeta tills svetten rann över min kropp. De var mina bröder, och jag brydde mig inte om den hemska lukten. Jag delade täcken med dem som var så smutsiga att svarta löss kravlade över dem i en rad. Jag tvekade inte att ta tag i händer som var fulla med smuts. Deras svett blandad med smuts var fylld med en oemotståndlig hjärtlig värme. Det var deras varma hjärtan som jag tyckte var så attraktiva.

Främst arbetade jag som arbetare på Kawasaki stålverk och varv. På varvet fanns pråmar som användes för att transportera kol. Vi

brukade bilda grupper på tre arbetare var och arbeta till klockan ett på morgonen för att fylla en pråm med 120 ton kol. Vi koreaner kunde på en natt göra vad det tog japanerna tre dagar att genomföra. Det fanns folk på vissa arbetsplatser som tvingade fram blod och svett hos arbetarna. Ofta var dessa arbetsledare som direkt styrde arbetarna. De tog 30 procent av de pengar som arbetarna fick och behöll det för sig själva. Arbetarna var maktlös att göra något åt detta. Arbetsledarna utnyttjade den svaga men gav förmåner åt de som var starka. Jag blev så arg med en förman som jag slutligen gick till honom med två vänner och krävde att han skulle betala ut full lön. "Om du ger någon arbete, betala honom sedan vad han arbetat för", sa jag till honom. Men han vägrade, så vi gick till honom en andra dag och även en tredje dag. Vi var fast beslutna att hålla uppe trycket tills han gav efter. Slutligen sparkade jag honom så han föll. Jag är i normala fall en tyst och passiv person, men när jag blir arg kommer den envisa karaktären från mina yngre år tillbaka.

Kawasaki stålverket hade en behållare som användes för att lagra svavelsyra. Arbetstagarna skulle rengöra dessa genom att gå in i dem och låta råmaterial rinner ut. Ångorna från svavelsyran var extremt giftiga, och en person kunde inte stanna kvar i mer än femton minuter. Även under dessa bedrövliga arbetsförhållanden, riskerade arbetarna sina liv för att få mat att äta. Maten var så värdefull.

Jag var alltid hungrig. Jag var noggrann att aldrig äta en måltid för min egen skull. Jag kände att det behövdes en särskild anledning för mig att äta en viss måltid. Så varje gång jag satte mig ner till en

måltid frågade jag mig själv varför jag var hungrig: "Har jag verkligen arbetat hårt? Har jag arbetat för mig, eller för ett allmänt ändamål?" Jag skulle möta en skål med ris genom att säga, "jag äter så att jag kan göra uppgifter som är mer strålande och mycket mer för det allmännas bästa än vad jag gjorde i går." Då skulle riset le tillbaka på mig med sitt godkännande. I dessa fall, blev den tid man äter en måltid både mystisk och fylld med glädje. När jag inte kände mig kvalificerad att tala på detta sätt hoppade jag över måltiden oavsett hur hungrig jag var. Som ett resultat, blev det inte många dagar då jag ens fick två måltider.

Jag begränsade inte mig till två måltider om dagen för att jag inte var hungrig. När jag istället började att äta fanns det ingen gräns för hur mycket jag kunde sätta i mig. Jag åt en gång elva stora skålar av udon (tjocka nudlar) på en och samma gång. En annan gång åt jag sju skålar av en maträtt bestående av kyckling och stekt ägg över ris. Trots denna aptit begränsade jag mig till två måltider om dagen tills jag var över trettio år gammal.

Känslan av hunger är en typ av nostalgi. Jag visste mycket väl om hungerns nostalgi, men jag trodde det var det minsta jag kunde göra, att offra en måltid om dagen för världen. Jag tillät mig också att aldrig bära nya kläder. Oavsett hur kallt det kunde bli, skulle jag inte värma mitt rum. När det var extremt kallt jag använde en tidning att täcka mig själv, det kändes så varmt som en matta gjord av silke. Jag är väl förtrogen med värdet av en sida dagstidning.

Ibland gick jag bara för att leva en stund i ett område i Shinagawa med fattiga människor. Jag sov med dem, med trasor som filter. Under varma soliga dagar plockade jag löss från deras hår och åt ris tillsammans med dem. Det fanns många prostituerade på gatorna i Shinagawa. Jag lyssnade på dem berätta om sig själva, och jag blev deras bästa vän utan att någonsin dricka en droppe sprit. En del människor hävdar att de måste vara berusade för att våga tala uppriktigt om vad som finns i deras sinne, men det är bara en ursäkt. När dessa kvinnor insåg att jag var ärlig i min sympati för dem, även utan att dricka någon sprit, öppnade de sina hjärtan för mig och berättade om deras nöd.

Jag har arbetat i många olika jobb under mina studier i Japan. Jag var vaktmästare i en byggnad. Jag skrev för analfabeter. Jag arbetade på olika arbetsplatser och var en förman. Jag var spåman. När jag behövde pengar snabbt, jag skrev kalligrafi och sålde den. Men jag blev aldrig efter i mina studier. Jag tänkte att allt detta var en del av min träning. Jag utförde alla slags jobb och träffade alla typer av människor. I den processen lärde jag mig mycket om människor. Eftersom jag hade dessa erfarenheter kan jag nu bara genom att se på en person få en god uppfattning om vad personen arbetar med och om han är en bra person. Jag behövde inte väga olika tankar i mitt huvud, eftersom min kropp kommer att föst berätta för mig. Jag anser fortfarande att för att utveckla en god personlighet måste man uppleva många svårigheter före trettio. Människor behöver gå in i smältdegeln av förtvivlan i botten av mänsklig existens och uppleva vad det innebär. Människor behöver finna nya möjligheter i dödsriket. Det är bara när du klättrar ur djupen av förtvivlan och skapar en ny beslutsamhet som vi kan återfödas som människor som kan bryta en ny framtid.

Vi ska inte bara se i en riktning. Vi ska titta på både de som är i en högre och i en lägre position. Vi måste kunna söka i öster, väster, söder och norr. Att kunna leva ett framgångsrikt liv beror på hur väl vi kan se med våra inre ögon. För att se även med sinnets ögon måste vi ha många olika erfarenheter och komma ihåg dem. Även i de mest svåra situationer borde vi bibehålla vår kroppshållning, visa värme mot andra, bli självständiga, och anpassa oss till varje situation.

En person med god personlighet måste vara van vid att stiga till en hög position och sedan snabbt sjunka till en lägre. De flesta människor är rädda för att falla från en hög position, så de gör allt de kan för att behålla den. Men vatten som inte rinner blir stillastående. En person som stiger till en hög position måste kunna gå tillbaka ner och vänta på ögonblicket att komma tillbaka. När tillfället kommer, kan han stiga till en ännu högre position än tidigare. Detta är den typ av person som kan uppnå storhet som beundras av många människor och är en stor ledare.

Det är dessa upplevelser som en person bör uppleva innan hen passerar trettio. I dag uppmanar jag unga människor att uppleva allt de kan i världen. De behöver direkt eller indirekt uppleva allt i världen, som om de skulle sluka en encyklopedi. Det är bara så de kan forma sin egen identitet. En persons egenart är hans klart subjektiva personlighet. När en person har förtroendet att säga, "jag kan resa runt hela landet, och jag kommer aldrig att möta en person som klarar av att beseгра mig", och hen är redo att ta på sig uppdrag och har förtroende för att lyckas med det. När en person

lever livet på detta sätt, kommer hen att lyckas. Framgång är garanterad. Det är den slutsats jag kommit fram till medan jag levde som en tiggare i Tokyo.

Jag delade mat och sov med arbetare i Tokyo, delade sorg hunger med tiggare, lärde mig det hårda livet, och fick min doktorsexamen i lidandets filosofi. Endast då har jag kunnat förstå Guds vilja när han arbetar för att frälsa mänskligheten. Det är viktigt att bli konungen av lidande före trettio års ålder. Vägen att vinna ära för himmelriket är att bli en konung av lidande och ta er doktorsexamen i lidandets filosofi.

Hjärtats lugna hav

Japan situation i kriget blev alltmer desperat. I det brådskande behov av att fylla på den krympande skaran av sina militärer, började de ge förtida examen till studenter och sända ut dem som soldater. Av denna anledning, tog jag också examen sex månader tidigare. Efter att mitt examensdatum blev satt till den 30 september 1943, sände jag ett telegram till min familj som sa "kommer tillbaka med Konron Maru", det var namnet på fartyget jag skulle gå ombord på i Shimonoseki för resan till Busan. Men på dagen jag skulle lämna Tokyo för att resa tillbaka till Sydkorea, hade jag en märklig upplevelse där mina fötter fastnar i marken och hindrar mig från att röra sig. Hur hårt jag än försökte kunde jag inte lyfta min fot från marken för att gå till tåget på Tokyo station.

Jag sa till mig själv, "Det måste vara himlen som inte vill ha mig med på fartyget." Så jag bestämde mig för att stanna i Japan ett

tag och gick med mina vänner att klättra upp på berget Fuji. När jag återvände till Tokyo några dagar senare fann jag landet i uppror över nyheterna att Konron Maru, fartyget jag skulle på, hade sjunkit på väg till Busan. Jag fick veta att mer än fem hundra universitetsstudenter hade dödats. Konron Maru var ett stort fartyg som Japan var stolta över, men det hade sänkts med en amerikansk torped.

När min mamma fick höra nyheten att fartyget hennes son var planerad komma med hade sjunkit, sprang hon genast ut ur huset utan att ens tänka på att ta på hennes skor. Hon sprang barfota åtta km till järnvägsstationen och åkte direkt till Busan. När hon anlände till sjö-polisstation i Busan, upptäckte hon att mitt namn inte var på passagerarlista. Men inackorderingshemmet i Tokyo, berättade för henne att jag hade packat mina väskor och åkt. Detta skapade total förvirring och dödsångest i henne. Hon bara fortsatte att ropa mitt namn, och märkte inte ens att hon hade stora flisor i hennes nakna fötter.

Jag kan lätt föreställa mig hur hon måste ha varit utom sig av oro för att något kunde ha hänt med hennes son. Jag kan förstå min moders hjärta, men från den dag valde jag att följa Guds väg blev jag en fruktansvärd, son till henne. Jag kunde inte låta mig vara bunden till personliga känslor. Så jag hade inte skickat meddelande att jag inte hade boardat fartyget som hade sjunkit, även om jag visste att hon skulle vara djupt oroad för min säkerhet.

Efter att till slut ha återvänt till Korea, fann jag ingenting hade förändrats. Japans tyranniska herravälde blev allt värre för varje

dag. Hela landet var indränkt i blod och tårar. Jag återvände till Heuksok Dong i Seoul och deltog i gudstjänsterna i Myungsudae kyrkan. Jag skrev detaljerade dagböcker med alla nya idéer som jag fick varje dag. Dagarna jag hade ett stort antal sådana fyllde jag en hel dagbok. Jag fick svar på många av de frågor jag hade kämpat med under åren. Det var som om mina år av böner och sökande efter sanning besvarades. Det skedde under en kort tid, som om jag hade ett klot av eld genom mig.

Under denna tid insåg jag, "förhållandet mellan Gud och mänskligheten är som mellan en fader och hans barn, och Gud är djupt bedrövad över att se deras lidande." I detta ögonblick blev alla universums hemligheter lösta i mitt sinne. Plötsligt var det som om någon slagit på en filmprojektor. Allt som hade hänt alltsedan mänskligheten bröt Guds bud spelades upp klart inför mina ögon.

Varma tårar rann oavbrutet från mina ögon. Jag föll på mina knän och böjde mitt huvud mot golvet. Under lång tid kunde jag inte stiga upp. Precis som när min far hade burit mig hem på sin rygg som ett barn, lade jag min kropp ner i Gud knä och lät tårarna rinna. Nio år efter mitt möte med Jesus, så hade mina ögon slutligen öppnats för Guds sanna kärlek. Gud skapade Adam och Eva och sände dem in i denna värld för att bli fruktsamma, föröka sig, och att skapa en värld av fred där de kunde bo. Men de kunde inte invänta Guds tid. De bedrev otukt och födde två söner, Kain och Abel. Barnen som föddes från syndafallet litade inte på varandra och skapade en tragedi där en bror mördades. Den här världens fred krossades, synd täckte världen, och Guds sorg

startade. Därefter begick mänskligheten ännu en fruktansvärd synd genom att döda Jesus, Messias. Så det lidande som mänskligheten upplever idag är en process av försoning som den måste passera genom allt medan Guds sorg fortsätter.

Jesus hade visat sig för mig som en pojke på femton år eftersom han ville att jag skulle förstå roten till den ursprungliga synden, som mänskligheten hade begått och för att skapa en värld av fred där synden och syndafallet inte längre skulle existera. Jag hade tagit emot Guds allvarliga ord för att försona mänsklighetens synder och få till stånd en värld av fred som Gud ursprungligen hade skapat. Den värld av fred som är Guds önskan är inte ett ställe vi går till efter döden. Gud vill att den här världen, som vi nu lever i, skall vara den helt lugna och lyckliga värld som han skapade i början. Gud sände absolut inte Adam och Eva till världen för att de skulle lida. Jag var tvungen att låta världen få veta denna otroliga sanning.

Efter att ha avslöjat hemligheterna med skapelsen av universum, kände jag mitt hjärta bli som en lugn ocean. Mitt hjärta var fyllt med Guds ord. Det kändes som om det skulle explodera, och mitt ansikte sken alltid med glädje.

"Dö inte"

Jag fortsatte att ägna mig åt bön, och jag kände intuitivt att det var dags för mig att gifta mig. Eftersom jag hade beslutat att följa Guds väg, fick allt mitt liv göras i enlighet med Guds vilja. När jag

kom att förstå något genom bön, hade jag inget annat val än att följa. Så jag gick till en av mina mostrar som hade stor erfarenhet av att arrangera äktenskap och bad henne introducera mig till en lämplig hustru. Det är på det sättet jag lärde känna Seon Gil Choi, dotter till en framträdande kristen familj i Jung-ju.

Hon var en väluppfostrad kvinna från en bra familj. Hon hade bara gått igenom grundskola, men hon hade en karaktär som inte gillade att skapa ens det minsta problem för andra. Hennes karaktär var så stark och hennes kristna tro så djupt att hon hade fängslats vid sexton års ålder för att ha vägrat följa det japanska koloniala kravet att alla koreaner måste be vid Shinto helgedomar. Jag fick veta att jag var tjugo-fjärde mannen som var tilltänkt som hennes make, så det verkar hon var mycket selektiv med vem hon skulle gifta sig. När jag återvände till Seoul, hade jag helt glömt att jag hade träffat kvinnan. Min plan efter att ha avslutat mina studier i Japan hade varit att resa till Hailar, Kina, en stad på gränsen mellan Kina, Ryssland och Mongoliet.

Min skola i Tokyo hade ordnat ett jobb för mig med Manchuria Electric Company, och min plan var att arbeta i Hailar i cirka tre år och samtidigt lära mig ryska, kinesiska och mongoliska. Precis som jag tidigare försökt finna en skola som vill lära mig japanska så att jag kunde vinna över japanerna, ville jag resa till den här gränsbyn och lära mig ett antal främmande språk som ett sätt att förbereda mig för framtiden.

Det blev alltmer uppenbart att Japan gick mot ett nederlaget i kriget. Jag bestämde att det skulle vara bättre för mig att inte åka

till Manchuriet. Så jag nöjde mig med en filial till Manchuria Electric Company i Andung (dagens Dandong) och begärde att avbryta min jobbansökan. Jag vände sedan åter till min hemstad. När jag kom dit, fann jag att moster som jag hade bett att ordna mitt äktenskap var i stor nöd. Uppenbarligen hade den kvinna jag mött avvisat alla andra än mig som sin partner, och orsakade stora problem för hennes familj. Min moster tog mig i armen och ledde mig till Choifamiljens hem.

Jag förklarade tydligt för Seon Gil Choi om den typ av liv som jag planerat leva. "Även om vi gifter oss nu måste du vara beredd att leva utan mig i minst sju år", svarade jag. "Varför ska jag göra det?" svarade hon. Jag sa till henne, "jag har en uppgift som är viktigare än familjeliv. I själva verket har min anledning att gifta mig att göra med min förmåga att utföra Guds vilja. Vårt äktenskap måste utvecklas större än familjen till den punkt där vi kan älska nationen och hela mänskligheten. Nu när du vet att detta är min avsikt, vill du verkligen gifta dig med mig?" Hon svarade med en bestämd röst: "Det spelar ingen roll för mig. Efter att jag träffade dig, drömde jag om ett fält av blommor i månsken. Jag vet att du är min make sänd från himlen. Jag kan uthärda vilken svårighet som helst." Jag var fortfarande tveksam, och jag pressade henne flera gånger. Varje gång försökte hon att stilla in mitt sinne genom att säga: "jag är beredd att göra vad som helst så länge jag kan gifta mig med dig. Oroa dig inte för någonting."

Min blivande svärfar gick bort veckan innan vår planerade bröllopsdatum, så vårt bröllop blev försenat. Vi kunde slutligen hålla vår ceremoni den 4 maj 1944. I normala fall är maj en tid av

vackra vårdagar, men på vår bröllopsdag regnade det kraftigt. Pastor Ho Bin Lee från Jesus-kyrkan förrättade vigseln. Senare, efter Koreas befrielse från Japan, gick pastor Lee till Sydkorea och skapade ett ekumeniskt prästseminarium som kallades Jung-ang seminariet. Min hustru och jag började vårt liv som gifta i mitt hyresrum i Heuksok Dong. Jag älskade verkligen henne och tog så väl hand om henne, att hyresvärdinnan sa, "Oj, du måste verkligen älska henne, eftersom du behandlar henne som om du hanterar ett ägg."

Jag fick ett jobb på Kyongsong filialen av Kashima Gumi byggföretag i Yongsan för att stödja vår familj medan jag också utförde kyrkoarbete. Då plötsligt en dag i oktober, stormade den japanska polisen in i vårt hem. "Känner du personen <namn> på Waseda University?" krävde de. Utan att ge mig en chans att svara, drog de mig ut ur huset och tog mig till Kyounggi provinsens polisstation. Jag fängslades eftersom en av mina vänner hade blivit arresterad för att vara en kommunist och hade nämnt mitt namn till hans förhörare.

Väl inne på polisstationen, jag blev omedelbart utsatt för tortyr. "Du är en medlem av kommunistpartiet, inte sant? Arbetade inte du med den skurken medan du studerade i Japan? Försök Inte ens att förneka det. Allt vi behöver göra är att ringa ett samtal till Tokyo polishus och de kommer att berätta allt för oss. Du kan ge oss en lista över medlemmarna i partiet eller dö som en hund." De slog mig med ett bord och bröt alla fyra benen mot min kropp, men jag vägrade att ge dem namnen på de personer som hade arbetat med mig i Japan.

Den japanska polisen åkte sedan till där jag bodde med min hustru, vände bostaden upp och ned, och upptäckte mina dagböcker. De förde dagböckerna till mig och gick igenom dem sida vid sida, och krävde att jag berätta för dem om namnen de fann. Jag förnekade allt, även om jag visste att de skulle döda mig för min tystnad. Polisen trampade på mig skoningslöst med sina spetsade militärkängor tills min kropp var som köttklump och som om jag var död. Sedan hängde de upp mig i taket och svängde mig fram och tillbaka. Som en bit kött hängande i ett charkuteri, svängde jag hit och dit allteftersom de knuffade mig med en pinne. Snart, fyllde blod min mun och började droppar på cementgolvet under mig. Varje gång jag förlorade medvetandet hällde de en hink vatten över mig. När jag återfick medvetandet började tortyren om igen. De höll om min näsa och satte en vattenkokare i min mun och tvingade mig att svälja vatten. När min mage blev däst med vatten lade de mig på golvet, som en groda, och började stampa på min mage med sina militärstövlar. Vattnet tvingades upp i min matstrupe och jag kräktes tills allt blev svart. Dagarna efter jag hade torterats kändes min matstrupe som om den brann. Smärtan var så svår att jag inte kunde svälja en enda mun av soppa. Jag hade ingen energi och vill bara ligga nedåt på golvet, helt oförmögen att röra mig.

Kriget var slut och den japanska polisen var desperat. De torterade mig på sätt som inte kan beskrivas. Men Jag stod ut, och gav dem aldrig namn på någon av mina vänner. Även när jag gick in och ut ur medvetande, såg jag till att inte ge dem vad de ville ha. Till sist tröttnade de att tortera mig, den japanska polisen skickade efter min mor. När hon anlände var mina ben så svullna att jag inte

kunde stå på dem. Två poliser var tvungna att lägga sin arm över sina axlar och hjälpa mig att gå till besöksrummet. Min mor hade tårar i ögonen redan innan hon fått syn på mig. "Stå bara ut lite till", sa hon. "Jag skall på något sätt se till att du får en advokat. Härda ut, och dö inte före dess." Min mor såg hur mitt ansikte var täckt av blod, och hon vädjade till mig. "Det spelar ingen roll hur mycket gott du försöker att göra", sade hon. "Det är viktigare att hålla dig vid liv. Oavsett vad som händer, får du inte dö."

Jag tyckte synd om henne. Jag ville ropa, "Mamma", omfamna henne och gråta högt med henne. Jag kunde inte göra det eftersom jag visste mycket väl varför den japanska polisen fört henne dit. Min mor vädjade till mig att inte dö, men allt jag kunde göra i gengäld var blinka mina svårt svullna och blodiga ögon.

Under den tid jag var i provinsen Kyounggi polisstation, var det Gi bong-Lee, min bostads hyresvärdinna, som gav mig mat och kläder. Hon grät varje gång hon besökte mig. Jag tröstade henne, genom att säga "uthärda lite längre. Denna tid närmar sig slutet. Japan kommer att besegras snart. Du behöver inte gråta." Dessa var inte tomma ord. Gud hade gett mig denna övertygelse. Så snart polisen släppt mig i februari följande år, tog jag alla mina dagböcker som hade staplat i min lägenhet, till flodbanken av Han-floden. Där brände jag upp dem så de inte skulle medföra något ytterligare problem för mina vänner. Hade jag inte gjort detta, visste jag att dagböckerna så småningom skulle kunna användas av polisen till att skada andra. Min kropp återhämtade sig inte så lätt från tortyren. Jag hade blod i min avföring under ganska lång tid. Fru Lee, min hyresvärd och hennes syster hjälpte

mig att sköta om min kropp tillbaka till hälsa med stor uppriktighet och engagemang.

Slutligen, den 15 augusti, 1945, blev Korea befriad från Japan. Detta var dagen alla koreaner hade väntat på. Det var en dag med enorma känslor. Skrik av "Mansei!" och folk viftade med Taeguk flaggor över hela halvön. Men jag kunde inte delta i festligheterna. Mitt hjärta var dödligt allvar eftersom jag kunde förutse den fruktansvärda katastrof som höll på att hända den koreanska halvön. Jag gick ensam in i ett litet förrum och försjönk i bön. Snart efter det förverkligades mina farhågor. Även om vi befriats från japanskt herravälde, så hade vårt hemland styckats i två delar längs 38:e breddgraden. I norr, hade en kommunistisk regim tagit makten som förnekade existensen av Gud.

En order som måste åtlydas

Omedelbart efter befrielsen, var vårt land var i ett obeskrivligt kaos. Dagligvaror var svåra att få tag på, även för folk med pengar. Riset tog slut i vårt hem, så jag gick mot provinsen Paekchon, Hwanghae, norr om Seoul och strax söder om den 38:e breddgraden, för att hämta en del ris som jag tidigare hade köpt. Men på vägen dit fick jag en uppenbarelse som sa: "Gå över 38:e breddgraden! Sök Guds folk som är i norr." Jag gick omedelbart över den 38:e breddgraden och gick mot Pyongyang. Det var bara en månad sedan vår första son föddes. Jag var orolig för min hustru. Jag visste att hon skulle otåligt vänta på mig, men det fanns inte tid för mig att komma hem innan jag gick norrut. Guds kommandon är mycket allvarliga, och de måste följas förbehållslöst. Jag tog inte med mig förutom Bibeln som jag hade

läst dussintals gånger och hade fyllt med understrukna anteckningar till mig själv med små bokstäver stora som kärnorna hos sesamfrön.

Flyktingar hade redan strömmar söderut för att fly den kommunistiska regimen. Kommunistpartiets förkastande av religionen innebar i synnerhet att många kristna var på väg söderut för att söka friheten att kunna be. Kommunisterna fördömde religionen som opium för människor och insisterade på att ingen skulle få ha någon religion. Detta var den plats jag gick till, efter inbjudan från himlen. Ingen pastor skulle gå till en sådan plats, men jag gick dit på mina egna två ben.

Allteftersom antalet mot syd ökade, började nordsidan dra åt sina kontroller vid gränserna. Det var inte helt lätt för mig att gå över 38:e breddgraden. Under den tid det tog mig att vandra 45 km till gränsen och till min ankomst i Pyongyang, ifrågasatte jag aldrig varför jag var tvungen att gå en så svår väg.

Jag anlände i Pyongyang den 6 juni. Kristendomen hade sina rötter så djupt i denna stad att den kallades "Österns Jerusalem". Under ockupationen, hade japanerna på flera sätt försökt att förtrycka kristendomen. De tvingade sina medborgare att tillbe vid Shinto helgedomar och tvingade dem även att buga i riktning mot det kejserliga palatset i Tokyo, där kejsaren bodde. Efter ankomsten i Pyongyang, påbörjade jag mitt evangeliska arbete i hemmet av Seob Choi Rah, som levde i stadsdelen Kyongchang Ri nära Pyongyangs västra stadspart.

Jag började med att ta hand om barnen i grannskapet. Jag berättade för dem barn-berättelser som illustrerade Bibeln. De var bara barn, men jag talade med dem på ett artig sätt, normalt reserverat för vuxna och gjorde mitt bästa för att ta hand om dem. På samma gång, hoppades jag att någon skulle höra det nya budskapet jag var tvungen att framföra. Det fanns dagar då jag hela dagen tittade mot den främre grinden, och hoppades att någon skulle komma. Snart, började folk med uppriktig tro komma för att möta mig.

Jag brukade tala med dem hela natten, lära dem nya meddelanden. Det spelade ingen roll vem som kom. Det kunde vara ett treårigt barn eller en blind gammal kvinna med krokig rygg. Jag behandlade dem alla med samma kärlek och respekt. Jag bugade mig framför dem och tjänade dem som om de hade kommit från himlen. Även om mina gäster var gamla män och kvinnor, samtalade jag med dem till långt in på natten. Jag sa aldrig till mig själv: "Åh, jag tycker det är hemskt när så gamla människor kommer." Alla är värdefulla. Om det är en man eller kvinna, ung eller gammal, alla är lika värdefulla.

Folk lyssnade på denna 26-åriga ung man tala med dem om Pauli brev till romarna och Uppenbarelseboken. Vad de hörde var annorlunda än vad de hade hört någon annanstans, så steg för steg samlades människor hungriga efter sanningen. En ung man kom varje dag och lyssna på mig tala men gick därefter utan att säga ett ord. Detta vann Won Pil Kim. Han blev den första medlemmen i min andliga familj. Han hade tagit examen från Pyongyangs normala skola och arbetade som lärare. Vi turades

om att förbereda ris för måltiderna, och det så vi formade förhållandet av andlig mästare och lärjunge.

När jag började föreläsa om Bibeln, kunde jag inte sluta förrän lyssnarna ursäktade sig och sa att de göra annat. Jag predikade med sådan inlevelse att jag svettades över hela min kropp. Ibland tog jag en paus och gick in i ett separat rum där jag var ensam, tog av mig min tröja och vred svetten ur den. Det var inte bara så här under sommaren utan även på den kalla vintern. Det var så här mycket energi jag la ner i min undervisning.

För gudstjänster, var alla klädda vita. Vi sjöng samma psalmer dussintals upprepade gånger, vilket gjorde det till en mycket passionerad gudstjänst. Församlingens medlemmar blev så rörda och inspirerade att vi alla började gråta. Folk kallade oss "gråtande kyrkan." När gudstjänster avslutades, vittnade medlemmarna i församlingen om den nåd de fått under gudstjänsten. Under dessa vittnesmål kände vi oss berusade av nåd. Det var som om våra kroppar flöt upp till himlen.

Många människor i vår kyrka hade andliga upplevelser. Vissa gick in i trance, vissa profeterade, vissa talade i tungor, vissa tolkade. Ibland kunde en person som inte tillhörde vår kyrka ännu vara i församlingen. En annan medlem kunde då gå upp till honom med slutna ögon och knacka honom på axeln. Då började plötsligt personen bedja en tårfull bön om bättring. I sådana fall passerade den heta värmen av den helige Ande genom vår grupp. När den helige Ande har gjort sitt arbete, botades människor från sina sjukdomar, så grundligt som om de aldrig hade funnits. Ett rykte

började spridas som någon hade ätit en del av mitt överblivna ris och blivit helad från magsmärtor. Folk började säga, "den kyrkans mat har medicinska effekter", och många människor började vänta på mig att sluta äta, för att hoppas kunna äta ris jag lämnat.

När sådana andliga fenomen blev kända, växte vår församling, och snart hade vi så många människor att vi inte kunde stänga dörrar. Mormor Sung Do Ji och mormor Se Hyun Ok kom till kyrkan eftersom de hade båda haft en dröm där någon sagt, "en ung andlig lärare har kommit från söder och är nu på andra sidan av Mansudae, så gå och möt honom." Ingen vittnade till dom. De bara kom till den adress som de fick i sina drömmar. När de kom var de glada att se att jag var den person de hade hört talas om i sina drömmar. Det räckte att se deras ansikten för att förstå varför de hade kommit. När jag besvarade deras frågor, utan att först fråga dem vad de ville veta, blev de utom sig av glädje och överraskning.

Jag undervisade om Guds ord genom berättelser om mina egna erfarenheter. Kanske det är därför många människor fann att de kunde få tydliga svar på frågor som de aldrig hade kunnat få besvarade tidigare. En del troende från stadens stora kyrkor konverterade till vår kyrka efter att ha hört mig predika. I ett fall, kom femton kärnmedlemmar i Jangsujae kyrkan, den mest framträdande kyrka i Pyongyang, till vår kyrka som en grupp, vilket fick medlemmar av de äldstes råd i kyrkan att utfärda en stark protest mot oss.

Fru Ju Kims svärfar var en välkänd äldste i Pyongyang. Hemmet låg direkt intill kyrkan som hennes svärfar besökte. Men, i stället för att delta i den kyrkan gick hon i hemlighet till vår. För att kunna lämna sitt hem utan att hennes svärföräldrar märkte brukade hon gå till baksidan av huset, klättra upp på en av de stora keramikburkarna och sedan klättra över staketet. Hon gjorde detta när hon var gravid, och staketet hon klättrade över var två eller tre gånger höjden hos en normal person. Det krävdes stort mod av henne för att göra detta. Så småningom upplevde hon svår förföljelse från hennes svärfar. Jag kunde veta när detta hände. På dagarna när jag kände en stark smärta i mitt hjärta, brukade jag sända någon till fru Kims hem. När de stod utanför hennes hem kunde de höra henne bli svårt slagen av sin svärfar. Han brukade slå henne så svårt att hon grät blod. Hon brukade senare säga att vetskapen att våra medlemmar stod utanför porten och bad för henne tog bort hennes smärta.

"Mästare, hur visste du att jag blev slagen?" frågade hon mig senare. "När våra medlemmar står vid porten, försvinner min smärta, och min svärfar finner att det tar mycket mer energi för honom att slå mig. Varför det?" Hennes svärföräldrar misshandlade henne och band henne även till en påle, men de kunde ändå inte stoppa henne från att komma till vår kyrka. Slutligen, kom hennes familj till vår kyrka och började slå mig. De slet sönder mina kläder och mitt ansikte svällde upp, men jag slog aldrig tillbaka. Jag visste att detta skulle bara göra situationen ännu svårare för fru Kim.

Allteftersom fler personer från stora kyrkor runt Pyongyang började delta i våra gudstjänster, blev pastorerna från de etablerade kyrkorna svartsjuka och klagade på oss till polisen. De kommunistiska myndigheterna anser religionen vara en nagel i ögat på dem och letade efter ursäkter att undertrycka den. De hoppade på möjligheten som dessa pastorer erbjöd och tog med till häktet. Den 11 augusti, 1946, jag blev anklagad för att ha kommit från söder för att spionera och fängslades i Daedong säkerhetsfängelse. Jag blev felaktigt anklagad för att ha sänts till norr av Sydkoreas president Syngman Rhee som en del av ett försök att ta över Nord-korea.

De hämtade till och med en sovjetisk förhørsledare, men de kunde inte fastställa att jag hade begått något brott. Slutligen, efter tre månader, fann de mig oskyldig och släppte mig, men vid denna tid var min kropp i fruktansvärt skick. Jag hade förlorat så mycket blod under tortyren att mitt liv var i stor fara. Medlemmarna i min församling tog hand om mig och behandlade mig. De riskerade sina liv för mig, utan att förvänta sig något i gengäld. När jag återhämtade mig återupptog jag mitt evangeliska arbete. Inom ett år hade vår församling blivit ganska stor. De etablerade kyrkorna lämnade oss inte ifred. Fler och fler medlemmar i församlingarna började delta i våra gudstjänster. Slutligen, agerade ett åttiotal pastorer genom att skriva brev till polisen. Den 22 februari, 1948, var jag åter tagen förvar av de kommunistiska myndigheterna. Jag var anklagad för att vara en spion för Syngman Rhee och störa den sociala ordningen. Jag drogs bort i handfängsel. Tre dagar senare, var mitt huvud rakat och jag placerades i en fängelsecell. Jag minns fortfarande hur det kändes att se mitt hår som jag hade växt under den tid jag ledde

kyrkan, falla till golvet. Jag minns också mannens ansikte, en herr Lee, som klippte mitt hår.

I fängelset, slog myndigheterna mig ständigt och krävde att jag erkände mitt brott. Men jag härdade ut. Även om jag kräktes blod och verkade vara på gränsen till döden, lät jag mig aldrig förlora medvetandet. Ibland var smärtan så stor att jag böjde mig längs midjan. Utan att tänka, jag fann mig bedjande, "Gud, rädda mig." Men i nästa ögonblick, skärpte jag mig och bad med förtroende, "Gud, oroa dig inte för mig. Sun Myung Moon är inte död ännu. Jag tänker inte låta mig dö på ett bedrövligt sätt som detta." Jag hade rätt. Det var ännu inte tid för mig att dö. Det fanns ett berg av uppgifter innan att jag hade att göra. Jag hade en mission. Jag var inte någon så svag som faller till föga av något så trivialt som tortyr.

Varje gång jag föll ihop från tortyr kunde jag uthärda genom att säga till mig själv, "jag blir slagen för det koreanska folkets skull. Jag gråter tårar som ett sätt att axla smärtan hos vårt folk." När tortyren var så svår att jag höll på att förlora medvetandet, hörde jag alltid höra Guds röst. I de ögonblick när mitt liv verkade vara slut, visade sig Gud för mig. Min kropp bär fortfarande flera ärr som jag fick då. Det kött som slets från min kropp och blodet gick förlorat har ersätts, men smärtan av den erfarenheten finns kvar hos mig i dessa ärr. Jag har ofta tittat på dessa ärr och sagt till mig själv, "Eftersom du bär dessa ärr, så måste du lyckas." Min rättegång skulle vara den 3 april, den fjortonde dagen i mitt fängelse.

Detta blev försenat fyra dagar, och min rättegång hölls den 7 april. Många av de mest kända ministrarna i Nordkorea kom i rättsalen och anklagade mig för alla slags brott. Även kommunistpartiet hånade mig, och sa att religion var ett opium för folket. Våra församlingsmedlemmar stod på ena sidan och grät sorgset. De grät som om deras barn eller make hade gått bort. Men jag visade inga tårar. Jag hade medlemmar som var beredda att gråta över mig med sådan sorg att de vred sig i smärta, så jag kände mig inte ensam när jag färdades Guds väg. Jag var inte på väg mot olycka, så jag kände att jag inte kunde gråta. När jag lämnade domstolsbyggnaden efter min dom visade jag mina fjättrade händer och skakade dem som ett tecken inför våra medlemmar. Bojorna hade ett klingande ljud som lät som klockor för mig. Den dagen transporterades jag till Pyongyang fängelset.

Jag var inte rädd livet i fängelse. Det var inte som om det var första gången för mig. Dessutom fanns det en hierarki bland fångarna i varje cell, och jag var ganska bra på att bli vänner med huvudfången på toppen av hierarkin. Allt jag behövde göra var växla några ord och huvudfången blev snabbt min vän. När vi har ett hjärta av kärlek kan vi öppna allas hjärta.

Efter att jag hade varit i cellen, i dess mest avlägsna hörn, ett par dagar, flyttade huvudfången mig till en högre position. Jag ville sitta i ett litet hörn bredvid toaletten, men han insisterade på att jag flyttar till en högre position i cellen. Oavsett hur mycket jag vägrade insisterade han. Efter att ha blivit vän med huvudfången, studerade jag noga varje person i cellen. En persons ansikte berättar allt om honom. "Åh, ditt ansikte ser ut så här, så du måste

ha denna personlighet." "Ditt ansikte är på ett sådant sätt, så måste du ha sådan egenskap." Fångarna var förvånad över hur mycket jag kunde berätta om dem genom att läsa av deras ansiktsdrag. I deras sinnen gillade de inte det faktum att en person som de mötte för första gången kunde berätta så mycket om dem, men de var tvungna att erkänna att jag beskrev dem korrekt.

Jag kunde öppna mitt hjärta och dela det med alla, så i fängelse, hade jag vänner. Jag blev vän med en mördare. Det var ett orättvist fängelse för mig, men det var en meningsfull träning. Varje period av prövning i denna värld har stor betydelse.

I fängelse är till och med lössen vänner. Det var extremt kallt i fängelset. Lössen brukade krypa i en enda rad längs sömmarna i våra fängelsekläder. När vi tog lössen och la ihop dem, brukade de förena till varandra och bli som en liten rund boll. Vi brukade rulla dessa, liknande det sätt som skalbaggar rullar bollar av dynga och gjorde lössen allt de kunde för att hålla ihop. Kackerlackor har en karaktär av att gräva, och de slog ihop sina huvuden så att endast bakändarna stack ut. Vi hade mycket roligt i cellen genom att titta på detta.

Ingen gillar löss eller loppor. Men i fängelse, kan även löss och loppor bli viktiga partners för samtal. Det ögonblick du ser en vägglus eller loppa, får du en upplevelse i ditt sinne, och det är viktigt att du inte låter detta passera utan uppmärksamma det. Vi vet aldrig när, eller genom vilka medel, Gud kommer att tala till

oss. Så vi måste vara medvetna om att noggrant undersöka även sådant som vägglöss och loppor.

Ett riskorn är större än jorden

Den 20 maj, tre månader efter att ha placerats i Pyongyang fängelset, förflyttades jag till Heungnam fängelset. Jag kände mig upprörd och även skam inför himlen. Jag var bunden till en tjuv så jag inte kunde fly. Vi togs av ett fordon på en rutt som tog 17 timmar. När jag tittade ut genom fönstret växte en stark känsla av sorg inuti mig. Det verkade helt otroligt för mig att jag måste åka slingrande vägar längs floder och dalar som fånge. Heungnam fängelse var ett straffarbetsläger för särskilda arbetare i Heungnam fabrik för kvävegödselmedel. Under de kommande två åren och fem månaderna genomgick jag hårt straffarbete.

Tvångsarbete var en praxis att Nordkorea lärt sig av Sovjetunionen. Den sovjetiska regeringen kunde inte bara döda medlemmar av borgerskapet och andra människor som inte var kommunister, eftersom världen tittade på och de måste ta hänsyn till världssopinionen. Så de hittade på bestraffning av tvångsarbete. Människor som blev utnyttjade på detta sätt var tvungna att fortsätta arbeta tills de dog av utmattning.

Nordkoreanska kommunisterna kopierade det sovjetiska systemet och dömda alla fångar till tre års påtvingat arbete. I verkligheten, dog fångar vanligen från straffarbetet innan deras strafftid tog slut.

Våra arbetsdagar började 4:30 på morgonen. Vi tvingades att stå på led på området, och våra kroppar och kläder inspekterades för smuggling. Vi tog alla våra kläder, och varje plagg inspekterades

noggrant. Varje del av kläder slogs på så länge att även det senaste dammkorn inte skulle finnas kvar. Hela processen tog minst två timmar. Heungnam var på havskusten, och vintervinden var så smärtsamt som en kniv som skar i våra nakna kroppar. När inspektionen var över erbjöds vi en hemsk måltid. Därefter fick vi gå tre km till fabriken för gödselmedel. Vi marscherade fyra och fyra, var tvungna att hålla handen på personen bredvid oss, och kunde inte ens resa våra huvuden rakt. Vakter beväpnade med gevär och pistoler omgav oss. Den som orsakade att hans rad börjar att komma efter eller inte höll personens hand bredvid honom, blev slagen hårt för att försöka undkomma.

På vintern var snön djupare än en persons höjd. Kalla vintermorgnar när vi marscherade genom djup snö så djup som vi var höga, kändes mitt huvud som att det snurrade runt. Den frysta vägen var väldigt hal och kall vind blåste så våldsamt att håret på huvudet stod rakt upp. Vi hade ingen energi, även efter att ha ätit frukost, och våra knän kollapsade hela tiden under oss. Vi var tvungna att ta oss till jobbet, även om det innebär att dra våra utmattade ben längs vägen. Så jag gav mig i väg längs denna väg som tog oss till kanten av medvetlöshet, jag fortsatte påminna mig själv om att jag hörde till himlen.

I fabriken fanns en vall av ett ämne som vi talade om i en förkortning som "ammoniak." I själva verket var det antagligen ammoniumsulfat, en vanlig form av gödsel. Det kom på transportband och såg ut som ett vitt vattenfall när det föll av bandet på högen under. Det var ganska varmt när det först kom från bandet, och rök steg från det även mitt i vintern. Snabbt

skulle det svalna och bli fast is. Vårt jobb var att gräva gödselmedel ur högens vägg med skyfflar och lägga den i halmpåsar. Vi kallade denna över 19 meter höga vall gödselmedelsberget." Åtta till niohundra människor grävde bort gödselmedel i ett stort utrymme, så att såg ut som om vi försökte kapa berget till hälften.

Vi var organiserade i grupper om tio, och varje lag ansvarade för att fylla och lasta 1300 säckar per dag. Så varje person måste fylla 130 säckar. Om ett team inte uppfyllde sin kvot, minskades måltidsransonerna med hälften. Alla arbetade som om hans liv berodde på att uppfylla kvoten. För att hjälpa oss att bära påsar av gödselmedel så effektivt som möjligt gjorde vi nålar av ståltråd och använde dessa för att hjälpa oss sy ihop säckarna efter att de hade blivit fyllda. Vi brukade lägga en bit tråd på ett spår som gick längs golvet i fabriken. Ståltråden plattades till av de små järnvägsvagnarna som användes för att dra material, och därefter kunde den användas som en nål. För att öppna hål i säckarna använde vi skärvor av glas som vi fick genom att bryta sönder fabriken's fönster. Vakterna måste ha tyckt synd om att se deras fångar arbeta under så svåra förhållanden eftersom de aldrig stoppade oss från att bryta sönder fönster i fabriken. En gång bröt jag en tand när jag försökte bita av en bit ståltråd. Fortfarande idag kan ni se att en av mina framtänder är bruten. Detta är fortfarande med mig som ett oförglömligt minne från Heungnam fängelset.

Alla blir magra under trycket av hårt arbete. Jag var ett undantag. Jag kunde hålla min vikt på 72 kg, vilket gjorde mig till ett

föremål av avund för andra fångar. Jag har alltid utmärkt mig i fysisk styrka. Vid ett tillfälle, blev jag oerhört sjuk med symptom som liknade tuberkulos. Jag hade dessa symtom i nästan en månad. Men jag missade inte en enda dags arbete på fabriken. Jag visste att om jag var frånvarande skulle andra fångarna hållas ansvariga för min del i arbetet. Folk kallade mig "mannen ett stål" på grund av min styrka. Jag kunde uthärda även det svåraste arbete. Fängelse och straffarbete var inte ett så stort problem för mig. Oavsett hur stark misshandel eller fruktansvärd miljön, en person kan bli lidande om han bär ett tydligt syfte i sitt hjärta.

Fångarna blev också utsatta för svavelsyra, som användes vid tillverkningen av ammoniumsulfat. När jag arbetade på ett Kawasaki stålverk i Japan såg jag flera fall där en person som rengjorde behållare som användes för att lagra svavelsyra hade dött av följderna av syra-förgiftning. Situationen i Heungnam var långt mycket värre. Exponering av svavelsyra var så skadlig att den skulle orsaka håravfall och sår på vår hud som sipprade vätska. De flesta människor som arbetade i fabriken började kräkas blod och dog efter ca sex månader. Vi hade gummibitar på våra fingrar som skydd, men syran trängde snabbt igenom dessa. Syragaserna åt sig även genom våra kläder, vilket gjorde dem oanvändbara, och vår hud sprack och blödde. I vissa fall, blev ben synliga. Vi var tvungna att fortsätta arbeta utan så mycket som en dags vila, även när våra sår blödde och sipprade var.

Våra måltidsransoner bestod av mindre ris än det tog att fylla två små skålar. Det fanns inga sidorätter, men vi fick en soppa gjord på grön rättika i saltvatten. Soppan var så salt att den fick våra

strupar att bränna, men riset var så hårt att vi inte kunde äta det utan att spola ner det med soppan. Ingen lämnade ens någonsin en enda droppe av soppan kvar. När vi fick vår skål med ris, brukade fångarna lägga allt ris i munnen på en gång. När de ätit sitt eget ris, brukade de titta runt, ibland sträcka sina halsar för att se hur de andra åt. Ibland kunde någon lägga sin sked i någon annans soppskål, och det blev bråk. En minister som var med mig i Heungnam sade en gång till mig, "låt mig bara få en böna, och jag skall ge dig två kor efter kommit ut härifrån." Människor var så desperata att om en fånge avled vid måltiden, grävde de fram det ris som fortfarande fanns kvar i hans mun för att äta den själva.

Hungersmärtan kan endast vara känd av dem som har upplevt den. När en person är hungrig, blir ett enda riskorn mycket värdefullt. Även nu, gör det mig spänd att bara tänka i Heungnam. Det är svårt att tro att ett enda korn av ris kan ge sådan stimulering till kroppen, men när du är hungrig har du en sådan längtan efter mat som den får dig att gråta. När en person har en full magsäck verkar världen stor, men för en hungrig person är ett riskorn större än jorden. Ett riskorn får enormt värde för någon som är hungrig.

Med början min första dag i fängelse gjorde jag det till en vana att ta hälften av min dagsranson av ris och ge det till mina medfångar, och bara behålla hälften för mig själv. Jag tränade mig på detta sätt i tre veckor och åt sedan hela portionen. Detta fick mig att känna som jag åt tillräckligt med ris för två personer, vilket gjorde det lättare att uthärda hungern.

Fängelseliv är så hemskt att det inte ens kan föreställa sig av en person som inte har upplevt det. Hälften av fångarna skulle dö inom ett år, så varje dag fick vi se på när döda kroppar fördes ut den bakre grinden i en trälåda. Vi arbetade så hårt, och vårt enda hopp att lämna var som en död kropp i trälåda. Även för en galen och grym regim, vad de gjorde mot oss gick klart utöver alla gränser för mänsklighet. Alla dessa påsar av gödselmedel fylls med tårar och sorg från fångarna lastades på fartyg och transporterade till Ryssland.

Heungnam fängelset i snö

Det mest värderade i ett fängelse efter mat var nål och tråd. Våra kläder slets ut och revs sönder under det hårda arbetet, men det var svårt att få en nål och tråd att laga dem. Efter ett tag började fångarna ser ut som tiggare i trasor. Det var mycket viktigt att laga hål i våra kläder för att blockera, även lite, kalla vintervindar. En liten bit tyg som hittades liggande på vägen var mycket värdefullt. Även om tygbiten var täckt med kodynga, så skulle fångarna slåss med varandra för att försöka plocka upp den. En gång när jag bar väskorna av gödselmedel upptäckte jag en nål som fastnat i en av säckarna. Den måste av misstag ha blivit kvar när säcken tillverkades. Från den tiden, blev jag Heungnam fängelsets sömmerska. Det var en sådan glädje att hitta den nålen. Varje dag lagade jag byxor och knäskydd för andra fångar. Även mitt i vintern det var så varmt inne i gödsel fabriken att vi svettades. Så ni kan ju föreställa er hur outhärdligt det var under sommaren. Inte ens en enda gång, rullade jag upp mina byxor och lät min hud synas. Även under den hetaste delen av sommaren höll jag min byxben bundna på det traditionella koreanska sättet. Andra tog av sig sina byxor och arbetade i sina underkläder, men jag höll mig

själv ordentligt klädd. När vi avslutat arbetet täcktes våra kroppar med svett och gödselmedel-damm, och de flesta fångar skulle ta av sig sina kläder och tvätta sig i det smutsiga vattnet som rann från fabriken. Jag aldrig tvättade dock mig aldrig där andra kunde se min kropp. Istället sparade jag hälften av den enda kopp vatten vi fick som ranson varje dag och gick sedan upp tidigt på morgonen medan de andra fortfarande sov för att torka mig med en liten trasa doppad i halva koppen vatten. Jag har också använt denna tid tidigt på morgonen för att fokusera min ande och be. Jag ansåg min kropp vara ädel, och jag ville inte slarvigt visa den för andra.

Fängelsecellen höll 32 sex personer, och jag tog ett litet hörn bredvid toaletten. På denna plats skulle ingen kliva över mig, men ingen ville ha detta utrymme. Vi kallade det en toalett, men det var faktiskt bara en liten lergodskruka till och med utan lock. Vätskan rann över från toaletten på sommaren och den frös på vintern. Det finns inget som kan beskriva den ruttna lukt som kom från den. Fångarna hade ofta diarré på grund av den salta soppan och de hårda risbollarna som vi åt varje dag.

Jag brukade sitta vid toaletten och höra någon säga, "Åh, min mage" personen banade sig väg till toaletten med snabba korta steg. Så snart han satte sig, kom diarrén utskjutande. Eftersom jag var närmast bredvid toaletten tog jag ofta emot stänk. Även under natten, när alla låg och sov, kunde någon ibland ha buksmärter. När jag hörde folk klaga i smärta när de blev klivna på, visste jag att någon var på väg till toaletten och jag reste mig upp och tryckte mig mot hörnet. Och om hade somnat och inte kunde

höra honom, skulle jag drabbas av konsekvenserna. För att uthärda denna omöjliga situation provade jag även att tänka på dessa syner och ljud som någon form av konst. Ändå behöll jag platsen bredvid toaletten som min under hela tiden. "Varför skall du välja att bo där?" brukade andra fångar undra. Jag svarade, "Det är här jag känner mig mest bekväm." Jag inte bara sa det. Detta var, verkligen, den plats där mitt hjärta kände sig mest tillfreds. Mitt nummer som fånge var 596. Folk kallade mig "nummer fem nio sex." En natt när jag inte kunde sova, stirrade jag upp i taket och upprepade detta nummer för mig själv om och om igen. Om jag sa det snabbt, lät det nästan som eo-gul, det koreanska ordet för att beskriva känslan av orättvisa. Jag hade verkligen fängslats orättvist.

Det kommunistiska partiet inledde dok-bo-hoi, eller sammankomster där tidningar eller annat material lästes högt, som ett sätt att studera kommunistisk propaganda. Vi måste dessutom skriva brev av tacksamhet till Kim Il Sung. Säkerhetens utsända höll ett noga öga på varje rörelse. Varje dag sa dom till oss att skriva brev av tacksamhet där vi beskrev vad vi hade lärt oss, men jag skrev aldrig ett enda sådant brev. Vi skulle skriva något liknande detta: "Vår fader Kim Il Sung, från sin kärlek till oss ger oss mat att äta varje dag, ger oss måltider med kött, och låter oss leva ett sådant underbart liv. Jag är så tacksam." Jag kunde inte skriva något sådant. Även om jag såg döden i ansiktet, kunde jag inte lägga fram sådana skrivelser till det ateistiska kommunistpartiet. Istället för att skriva dem arbetade jag tio gånger hårdare än de andra för att kunna överleva i fängelset. Det enda sätt jag kunde komma undan med att inte skriva dessa brev var om jag var den bästa fången. På grund av denna ansträngning

blev jag bästa fånge och fick även en officiell utmärkelse från kommunistpartiet.

Min mamma besökte mig många gånger när jag var i fängelse. Det fanns ingen direkt transport från Jungju till Heungnam. Hon var tvungen att ta ett tåg till Seoul, där fick hon byta till ett tåg på linjen Seoul-till-Wonsan. Resan skulle ta henne mer än tjugo besvärliga timmar. Innan hon startade ansträngde hon sig att förbereda mi-sut-karu, eller pulverformat ris, för mig, så att hennes son, som hade fängslats i hans ungdom, skulle ha något att äta. För att göra detta pulver samlade hon ris från våra släktingar och till och med de avlägsna släktingarna till mina äldre systrar makar. När hon kom till fängelsets besöksrum och såg mig stå på andra sidan glaset, började hon omedelbart gråta. Hon var en stark kvinna, men synen av hennes son lida gjorde henne svag.

Min mamma gav mig ett par av byxor av natursilke som jag hade haft på min bröllopsdag. Fängelseuniformen jag var iklädd hade blivit sliten, och min hud syntes genom materialet. Men istället för att använda silkesbyxor, gav jag dem till en annan fånge. Liksom för mi-sut-karu att hon hade gått i skuld för att förbereda, gav jag bort allt där medan hon tittade på. Min mor hade investerat hela hennes hjärta och engagemang i att förbereda kläder och mat för hennes son, och hennes hjärta brast att se mig ge bort dessa saker, utan att behålla något för mig själv.

"Mamma", sa jag till henne, "jag är inte bara son till en man med namnet Moon." "Före jag är en son av Moon-slakten, är jag en son

av republiken Korea. Och före det är jag en son av världen, och en son av himmel och jord. Jag tycker att det är rätt av mig att älska de sakerna först, och endast därefter följa dina ord och älska dig. Jag är inte sonen till någon enkel-sinnad person. Uppför dig på ett sätt värdigt din son."

Mina ord var kalla som is till henne, och det gjorde så ont inuti mig att se henne gråta att det kändes som att mitt hjärta skulle gå sönder. Jag saknade henne så mycket att jag ibland kunde vakna mitt i natten och tänka på henne, men det var desto större anledning för mig att inte duka under för mina känslor. Jag var en person som utförde Guds verk. Det var viktigare för mig att klä ännu en enda person lite mer varmt och fylla magen med lite mer mat än det var för mig att vara mån om min personliga relation till min mamma.

Till och med under tiden i fängelset njöt jag av all den tid jag kunde hitta för att samtala med folk. Det fanns alltid folk runt mig som ville lyssna på vad jag hade att säga. Även i fängelselivets hunger och kyla fanns det värme i att dela med personer som hade jag en hjärtlig relations till. Relationerna i Heungnam lämnade mig med tolv personer som var båda landsmän och nära släkt till mig, som jag kunde tillbringa resten av mitt liv tillsammans med. Bland dem fanns en känd minister som hade fungerat som ordförande i föreningen för kristna kyrkor i Koreas fem nordliga provinser. Dessa var personer som jag delade starka känslor med i situationer där våra liv stod på spel, och detta gjorde dem närmare mig än mitt eget kött och blod. Att de fanns där gav min fängelsetid en mening. Jag brukade be tre gånger

varje dag för de personer som hade hjälpt mig och för medlemmarna i min församling i Pyongyang, var och en vid namn. När jag gjorde det kände jag alltid att jag måste betala tusenfalt de människor som hade givit mig en handfull mi-sutkaru de hade gömt i sina kläder.

F.N. FN-trupper öppnar fängelseportarna Koreakriget hade börjat medan jag var fånge i Heungnam.

Tre dagar efter starten, lämnade den sydkoreanska militären över huvudstaden Seoul och retirerade längre söderut. Då bildade sexton nationer, med USA i spetsen, en FN-styrka och ingrep i Koreakriget. Amerikanska styrkor landade vid Incheon och avancerade mot Wonsan, en viktig industristad i Nordkorea.

Det var bara naturligt att Heungnam fängelset vara ett mål för USA:s bombningar. När bombningarna började lämnade vakterna fångarna och gick in i skyddsrummen. De brydde sig inte om vi levde eller dog. En dag uppenbarade sig Jesus precis direkt framför mig med tårfyllt ansikte. Detta gav mig stark varning så jag skrek, "Stå stilla inom tolv meter från mig!" Snart därefter exploderade en kraftig bomb bara 12 meter från där jag stod. De fångar som stod nära mig överlevde.

Allteftersom bombningarna blev mer intensivare, började vakterna avrätta fångar. De kallade ut fångarnas nummer och sa till dem att komma med tre dagars livsmedelsransoner och en spade. Fångarna trodde de flyttades till ett annat fängelse, men i verkligheten blev de marscherade ut till bergen, för att gräva ett hål och sedan bli begravnen. Fångar kallades ut i samma ordning

som längden av deras straff, med de längsta straffen kallade först. Jag insåg att det skulle bli min tur nästa dag.

Kvällen före min schemalagda avrättning föll bomberna som monsunregn. Det var 13 oktober, 1950, och de amerikanska styrkorna, som hade lyckats i landningen vid Incheon, hade kommit uppför halvön för att inta Pyongyang och avancerade nu mot Heungnam. USA:s militär attackerade Heungnam med full kraft under natten med B-29 bombplan i spetsen. Bombningen var så intensiv att det verkade som hela Heungnam hade förvandlats till ett hav av eld. De höga murarna runt fängelset började falla och vakterna sprang för sina liv. Slutligen öppnades fängelseporten som hade hållit oss fångslade där. Runt två på morgonen nästa dag, gick jag lugnt ut ur Heungnam

Jag hade varit fångslade i två år och åtta månader, så jag såg hemsk ut. Mina underkläder och ytterkläder var i spillror. Klädd i trasor, i stället för att åka till min hemstad, gick jag mot Pyongyang med en grupp människor som hade följt mig i fängelset. Vissa valde att komma med mig i stället för att gå och leta efter deras hustrur och barn. Jag kan helt klart tänka mig hur min mamma måste gråta varje dag av oro för mitt välbefinnande, men det var viktigare att jag letade efter medlemmarna i min församling i Pyongyang.

På vägen mot Pyongyang kunde vi tydligt se hur Nordkorea hade förberett sig för detta krig. Större städer hade vägar med dubbla körfiler som kunde användas för militära ändamål i en nödsituation. Många av broarna hade byggts med tillräckligt med

cement för att låta dem tåla vikten 30-tons stridsvagn. Det gödselmedel som fångarna i Heungnam fängelse hade riskerat sina liv för att sätta i påsar sändes till Ryssland i utbyte mot föråldrade vapen som sedan placerades ut längs 38:e parallellen.

Så snart jag anlände till Pyongyang uppsökte jag de medlemmar som varit med mig före min fängelsevistelse. Jag behövde få reda på var de var och deras situation. De hade spritts genom kriget, men jag kände mig ansvarig att hitta dem och hjälpa dem komma på ett sätt att fortsätta sina liv. Jag visste inte var de kunde leva, så mitt enda alternativ var att söka i staden

Pyongyang från det ena hörnet till det andra. Efter en veckas sökande hade jag bara funnit tre eller fyra personer. Jag hade sparat en del pulvriserad ris jag fått medan jag fortfarande var i fängelse, så jag blandade det med vatten för att göra riskaka att dela med dem. På resan från Heungnam bromsade jag min hunger med en eller två frusna potatisar. Jag hade inte rört rispulvret. Jag kände mig mätt bara genom att se dem ivrigt äta riskakan.

Jag bodde i Pyongyang i fyrtio dagar och sökte efter alla jag kunde tänka på, gamla som unga. Till sist fick jag aldrig reda på vad som hänt med de flesta av dem. Men de har aldrig suddats bort ur mitt hjärta. Natten den 2 december började jag vandra söderut. Kyrkans medlemmar, inklusive Won Pil Kim, och jag följde bakom en ca. 10 km lång rad av flyktingar. Vi tog även med oss en medlem som inte kunde gå ordentligt. Han var en av dem som följt mig i Heungnam fängelse. Hans familjenamn var Pak. Han

hade befriats före mig. När jag träffade honom i hans hem, hade alla de andra medlemmarna av hans familj gått mot södern. Han var ensam i huset med ett brutet ben. Jag placerade honom på en cykel och tog honom med mig.

Den nordkoreanska armén hade redan återerövra plana vägar för militärt bruk, så vi vandrade över helt frysta risodlingar mot söder så snabbt vi kunde. Den kinesiska armén var inte långt bakom oss, men det var svårt att gå fort när vi hade någon med oss som inte kunde gå. Hälften av tiden vägen var så dålig att jag förde honom på min rygg och någon annan drog med hans cykel. Han sade att han inte ville vara en börda för mig och försökte flera gånger att ta sitt eget liv. Jag övertygade honom att fortsätta, ibland skällde jag högt på honom, och vi var tillsammans ända till slutet. Vi var flyktingar på flykt som fortfarande var tvungna att äta. Vi gick in i hem vars invånare hade gått söderut före oss och sökte efter ris eller något annat livsmedel som kunde ha lämnats bakom. Vi kokade allt vi fann, oavsett om det var ris, majs eller potatis. Vi kunde knappt överleva på detta sätt. Det fanns inga risskålar och vi var tvungna att använda bitar av trä som pinnar, men maten smakade bra. Bibeln säger: "Saliga äro de fattiga", eller hur? Vi kunde äta något som gjorde att våra magar kurrade av tillfredsställelse. Även en blygsam del av korn kunde smaka så bra att vi inte skulle ha känt oss avundsjuka på en konungens måltid. Oavsett hur hungrig jag är, har jag alltid sett till att sluta äta före de andra. På detta sätt kunde de äta lite mer själva.

Efter att ha vandrat en längre sträcka, närmade vi oss den norra stranden av floden Imjin. På något sätt kände jag att det var

viktigt att vi korsade floden snabbt och att vi inte kunde vänta ett ögonblick. Jag kände verkligen att vi måste passera detta hinder för oss att överleva. Jag pressade skoningslöst på Won Pil Kim. Kim var ung och han brukade somna när vi gick, men jag pressade hårt på honom och drog cykeln. Vi gick 30 km den natten och nådde flodstranden av Imjin. Lyckligtvis var floden frusen. Vi följde några flyktingar framför oss över floden. En lång rad av flyktingar sträckte ut sig bakom oss. Men så snart vi hade korsat floden, stängde

FN:s styrkor övergången och tillät inte folk att gå över. Hade vi anlant till floden bara några minuter senare, skulle vi inte ha kunnat passera. Efter att vi hade passerat, såg Won Pil Kim tillbaka på den väg vi hade kommit på och frågade, "Hur visste du att övergången skulle just stängas?"

"Klart jag visste", sa jag. "Det händer ofta med någon som går himlens väg. Människor förstår ofta inte att frälsningen ligger bara bortom nästa hinder. Vi hade ingen tid att förlora, och om nödvändigt skulle jag ha släpat dig genom att hålla dig i nacken och dra dig över."

Kim verkade påverkad av mina ord, men mitt hjärta var oroligt. När vi kom till den punkt där den 38:e parallellen delade halvön i två, placerade jag en fot i Sydkorea och en fot i Nordkorea och började att be.

"Nu tvingas söderut, men snart kommer jag att återvända till norr. Jag kommer att samla den fria världens krafter bakom mig för att befria Nordkorea och ena norr och söder."

Det var så jag bad under hela tiden vi vandrade tillsammans med flyktingar.

KAPITEL TRE:

Mannen med den fullaste magen

"Du är min andliga lärare"

Efter att ha passerat floden Imjin färdades vi genom Seoul, Wonju och Kyungju till Busan. Vi anlände slutligen den 27 januari, 1951. Pusan var fylld med flyktingar från norr. Det kändes som hela landet hade samlats där. Varje utrymme att bo på var redan fyllt. Vår lilla plats hade knappt tillräckligt med utrymme att kunna sitta ner. Vårt enda alternativ var att gå in i skogen på natten, att hålla oss varma så gott vi kunde, och sedan återvända till staden på dagen för att leta efter mat. Mitt hår, som klipptes kort under min fängelsetid, hade nu vuxit ut igen. Mina byxor, lagade på insidan med bomull från en sovfilt, hade blivit helt utslitna. Mina kläder var så mättade med oljig smuts att regndropparna i kraftigt regn absorberades inte i trasan utan rullade helt enkelt av.

Nästan inget var kvar av mina skor, även om den övre delen till största delen var kvar. Jag kunde lika gärna ha vandrat barfota. Sanningen var helt enkelt att jag var den lägsta av lägsta, en tiggare bland tiggare. Det fanns inget arbete att få, och inga pengar i våra fickor. Det enda sättet vi kunde äta på var att tigga.

Men även medan jag tiggde efter mat, upprätthöll jag min värdighet. Om någon vägrade att hjälpa, brukade jag säga med tydlig och säker röst, "hör här. om du inte hjälper människor som oss som behöver den, kommer du att få stora svårigheter om du

hoppas få välsignelser i framtiden!" Folk brukade ge när man konfronterades med sådana tankar. Vi tog den mat vi samlat på detta sätt till ett platt område där vi alla kunde sitta tillsammans. Dussin människor som vi åt på sådana platser. Vi hade inget och var tvungna att till och med tigga för mat, men en varm vänskap flödade alltid mellan oss.

En gång mitt på en dag som denna hörde jag plötsligt någon ropa, "Titta här! Hur länge har det varit?" Jag vände mig om för att se, och framför mig stod Dok Mun Eom, en vän från min tid i Japan. Dok Mun Eom hade blivit vän med mig från den tiden efter att ha påverkats av en sång som jag sjöng. Idag är han en av Sydkoreas mest framstående arkitekter, som har utformat Sejongs kulturella centrum och Lotte hotell.

"Låt oss gå", sade han, när han omfamnade mig i mina stackars kläder. "Låt oss gå till mitt hem." Vid denna tid, hade Dok Mun Eom gift sig. Han levde tillsammans med sin familj i ett enkelrum. För att ge plats för mig, hängde han ett täcke nedåt i mitten av rummet, delade det med en sida för mig. På den andra sidan sov han med sin hustru och två små barn.

"Nu", sa han, "berätta för mig om ditt liv på sistone. Jag har alltid undrat var du var och vad du höll på med. Vi var alltid nära vänner," sa han, "men du har alltid varit mer än en vän för mig. Visste du att jag alltid respekterat dig?" Fram till denna tidpunkt hade jag aldrig delat mitt hjärta uppriktigt med någon av mina vänner. I Japan, gick jag så långt som att dölja det faktum att jag ofta läser Bibeln. Om någon kom in i mitt rum när jag läste, la jag

snabbt bort Bibeln. Men hemma i Duk Mun Eom delade jag min historia för första gången.

Jag talade hela natten. Jag berättade för honom om mitt möte med Gud, hur jag passerade den 38:e breddgraden, startade en kyrka, och överlevde Heungnam fängelse. Min livshistoria tog en tre hela dagar att berätta. När jag är klar, ställde sig Duk Mun Eom stod upp och gjorde en fullständig ceremoniell bugning. "Vad gör du?" Frågade jag i chock och överraskning. Jag grep hans hand och försökte stoppa honom, men det var inte möjligt. Jag kunde inte. "Från och med nu", sade Duk Mun Eom, "är du är min store andliga lärare. Denna bugning är min hälsning till dig som min lärare, så vänligen acceptera den."

Han har varit med mig sedan dess, både som min vän och som min lärjunge. Snart efter detta, fann jag ett jobb på Pir 4 i Pusans hamn. Jag arbetade bara på natten. Med min lön, köpte jag böngröt på Choryang station. Den heta gröten såldes med en tygtrasa lindad runt behållaren för att hålla den varm. Jag höll alltid grötbehållaren mot min kropp mer än en timme före jag åt den. Detta hjälpte till att värma upp min kropp, som frös från arbetar under hela den långa, kalla natten.

Jag hittade logi i en hem för arbetare i Cho-ryang området. Mitt rum var så litet att jag inte kunde ligga ner, även på diagonalen, utan att mina fötter trycktes mot väggen. Men det här var rummet där jag vässade pennor och högtidligt skrev det första utkastet av Wolli Wonbon (den ursprungliga texten till Principerna). Jag var ekonomiskt utblottad, men detta hade ingen betydelse för mig.

Även om du bor i en sophög, finns det inget en beslutsam person inte kan göra. Allt vi behöver är viljan.

Won Pil Kim hade just blivit tjugo. Han gjorde alla möjliga jobb. Han arbetade på en restaurang och tog hem det brända ris som inte kunde serveras till kunderna. Vi åt tillsammans. På grund av hans förmåga att rita, fick han snart ett jobb hos den amerikanska militären som målare. .

Så småningom skulle han och jag klättrade upp till Beom-net-gol i Beom-il Dong och bygga ett hus. Eftersom detta område var nära en kyrkogård, fanns ingenting i närheten förutom en stenig ravin. Vi hade inget land vi kan kalla vårt eget, så vi jämnade ut en del av den branta sluttningen och byggde ett hem där. Vi hade inte ens en spade! Vi lånade en liten spade från någons kök och returnerade den innan ägaren insåg att den saknades. Won Pil Kim och jag bröt sönder klippor, grävde i jorden, och förde upp grus. Vi blandade lera och halm för att göra tegel, sedan staplade upp dem för att göra väggar. Vi fick några tomma ransoneringslådor från en amerikansk bas, plattade ut dem och använde dem som tak. Vi lade ett svart plastskynke på golvet.

Även enkla baracker är bättre byggda än så här. Vår byggdes mot ett stenblock, så en stor del av stenen stack upp i mitten av rummet. Vår enda ägodelar var litet skrivbord som satt bakom den stenen och Won Pil Kims palett. När det regnade, bubblade en källa upp inne i vårt rum. Så romantiskt att kunna höra ljudet av vatten som rann under oss där vi satt! På morgonen, efter att ha sovit i detta ouppvärmda rum med ett läckande tak och vatten

som flyter under, vaknade vi med rinnande näsor. Ändå var vi glada för vår lilla plats där vi kunde ligga ner och få ro i vårt inre. Omgivningarna var eländiga, men vi var fyllda med hopp av att leva vägen mot Guds vilja.

Varje morgon, när Won Pil Kim började arbeta på den amerikanska basen, följde jag honom till botten av kullen. När han kom hem på kvällen gick jag ut för att möta och välkomna honom. Resten av min tid tillbringade jag att författa Wolli Wonbon. Vårt rum hade alltid massor av vässade blyertspennor. Även när det inte fanns något ris i riskrukan, så hade vi blyertspennor.

Won Pil Kim hjälpte till på många sätt, både materiellt och andligt. Genom detta kunde jag koncentrera mig på mitt skrivande. Även efter trött från en hel dags arbete, följde han mig runt och letade efter sätt att hjälpa till. Jag fick så lite sömn dessa dagar att jag kunde somna var som helst. Ibland somnade jag till och med på toaletten. Won Pil Kim följde mig till toaletten för att se till att allt stod rätt till.

Men inte bara det. Han ville så mycket att bidra med något även litet till boken som jag skrev. Han började rita porträtt av amerikanska soldater, och på detta sätt tjänade han pengar för att hålla mig med blyertspennor. Vid den tiden var det populärt bland amerikanska soldater att ha ett porträtt ritat av sin hustru eller flickvän innan vi återvände till Amerika. Won Pil Kim limmade ark med silke på träramar, målade porträtt, och sålde dem för fyra dollar vardera.

Jag kände mig tacksam för hans engagemang. Jag satt bredvid honom när han målade och gjorde allt jag kunde för att hjälpa honom. Medan han var borta på sitt jobb på den amerikanska basen, limmade jag på siden, kapade trä för ramar, och satte ihop dem. Innan han kom hem, tvättade jag hans borstar och köpte den färg han behövde. Efter att ha kommit hem, brukade han ta en 4B penna och rita porträttet. Först ritade han bara en eller två, men snart spreds ryktet om hans arbete. Han blev så välkänd bland soldaterna att han ritade tjugo till trettio åt gången. Det gick så långt att vårt hem fylldes med porträtt, och på natten hade vi svårt att hitta någon plats att sova på.

När arbetsbelastningen ökade, började jag göra mer än att bara hjälpa vid sidan. Won Pil utarbetade riktlinjerna för ansikten och jag färgade läppar och kläder. Av de pengar vi tjänade ihop, köpte vi pennor och ritmaterial och tillbringade resten av tiden att vittna. Det är viktigt att nedteckna Guds ord i skrift, men ännu viktigare är att berätta för människor om hans vilja.

Den galna, vackre mannen vid brunnen

När vi byggde huset med väggarna av lera och startade kyrkan i Beom-net-gol, var det endast tre personer som hörde mig predika. Men för mig talade jag inte bara till dessa tre personer. Jag tänkte för mig själv, "även om de inte kan ses, jag predikar för tusentals, till och med tiotusentals." Jag föreställde mig att jag predikade inför hela mänskligheten närvarande. Dessa tre personer satte sig framför mig medan jag levererade Principernas ord med en hög, dånande röst. Där fanns en källa framför vårt hus. Snart började

rykten spridas bland dem som kom för att hämta vatten från brunnen. En galen man bodde i huset med lerväggar. De hämtade sitt vatten och kikade in i detta fallfärdiga hus av lera för att se en människa i usla kläder och talade som om han skrek kommandon till hela världen. Det är bara naturligt att folk började viska sinsemellan. Jag predikade att himmel och jord skulle vändas upp och ned och att Korea skulle förena världen. Rykten om mig spred sig snart utöver dessa som använde källan till de längst ner från kullen. Kanske dessa rykten gjorde att människor kom av nyfikenhet att se den galna mannen som levde bredvid. Bland dessa nyfikna var studenter från ett närliggande prästseminarium, liksom en grupp professorer från det ansedda Ewha Womans University. Ryktena blev också förskönade så att säga att jag var en stilig man med bra utseende, så medelålders kvinnor började klättra upp för berget för att se mig som ett sätt att fördriva tiden.

Dagen jag avslutade att skriva Wolli Wonbon, la jag ned min penna och bad, "tiden har kommit för mig att evangelisera. Skicka mig de heliga som jag kan vittna till." Efter detta, gick jag ut till brunnen. Det var 10 maj, sen vår. Jag var iklädd traditionella koreanska byxor med bomullsfoder och en gammal kavaj, svettades i värmen. Jag fick syn på en ung kvinna som torkade svetten från hennes panna när hon kämpade uppför backen mot brunnen.

Jag talade till henne, och sa: "Gud har gett dig en enorm kärlek till de senaste sju åren." Hon hoppade bakåt av förvåning. Det var sju år sedan hon hade beslutat sig för att ge sitt liv till Gud. "Mitt namn är Hyun Shil Kang," sa hon. "Jag är en evangelist vid Beom

Cheon kyrkan som ligger i närheten på botten av denna kulle. Jag har hört att det finns en galen man som lever här, så jag har kommit hit för att vittna för honom." Detta var hur hon hälsade mig. Jag bjöd in henne till vårt hus. Hon tittade runt i det smutsiga rummet, och visade tydligt hur konstigt hon fann det. Så småningom, fastnade hennes ögon på mitt skrivbord, "Varför har ni så många blyertspennor?" frågade hon.

"Fram tills i morse," svarade jag, "skrev jag på en bok som avslöjar universums principer. Jag tror att Gud har sänt dig hit så att du kan lära dig mer om dessa principer genom mig." "Vad?" krävde hon, "jag är här, eftersom jag hört att det är en galen man som lever här som behöver vittnas till." Jag räckte över en kudde att sitta på, och jag satte mig också. Vattenkällan gav ifrån sig dess strömmande ljud allteftersom den rann under oss.

"I framtiden, kommer Korea att spela dess roll på höjdpunkten av världen," sa jag. "Folk kommer att ångra att de inte blev födda som koreaner." Hon trodde klart jag talade nonsens. "Precis som Elia uppenbarade sig i personen av Johannes döparen", fortsatte jag, "kommer Jesus i köttet till Korea." Det gjorde henne arg.

"Jag är säker på att Jesus har bättre ställen att komma till än eländiga Korea," genmälde hon. Därefter sa hon: "Har du någonsin läst uppenbarelsesboken? Jag avbröt henne mitt i en mening, och sa: "Du vill säga att du har studerat på Goryo teologiska seminarium?" "Hur visste du det?" sa hon bestämt. "Tror du att jag skulle ha väntat på dig utan att ens känna till det

om dig? Du sa att du kom hit för att vittna till mig. Undervisa mig då."

Hyun Shil Kang var klart kunnig i teologi. Hon citerade Bibeltexter för mig den ena efter den andra i ett försök att attackera min uppfattning. Hon fortsatte att starkt utmana mig allt eftersom jag svarade på var och en av hennes utmaningar med en stark och tydlig röst. Diskussionen fortsatte så länge att det började bli mörkt, så jag reste mig och lagade middag. Det enda vi hade förutom ris var en mogen kimchi. Hur som helst vi satt till ljudet av vatten som rann under oss och delade denna mat innan vi återupptog diskussionen. Hon kom tillbaka nästa dag och dagen efter det, varje gång för att fortsätta vår diskussion. Till slut valde hon att ägna sitt liv åt den princip jag förkunnade. Senare samma år, en blåsig novemberdag, visade sig min hustru vid dörren till Beom-net-gol stugan. Med henne var en sjuår gammal pojke, min son, som föddes året jag lämnade hemmet. Jag hade lämnat den dagen bara för att hämta en del ris men gick istället till Pyongyang. Åren har gått, och nu hade han blivit en ung pojke. Jag kunde inte förmå mig att titta honom i ögonen, och inte heller kunde jag nå ut och smeka hans ansikte och i glädje omfamna honom. Jag bara stod där som en staty, fastfrusen, mållös.

Min hustru behövde inte säga ett ord. Jag kände den smärta och det lidande den här stackars mamma och barn fick uppleva mitt i kriget. Även före detta besök, visste jag var de bodde och hur deras situation var, men jag var ännu vid den punkt där jag kunde ta hand om min familj. Jag visste detta, och jag hade bett henne flera

gångar, även före vårt äktenskap, "lita på mig och vänta, bara lite längre tid." När tiden var rätt, planerade jag att gå få dem. Men i den här situationen, eftersom de stod i dörren, hade den rätta tidpunkten ännu inte kommit. Stugan, vår kyrka, var liten och ruffig. Ett antal medlemmar åt där och bodde där med mig för att studera Guds ord. Jag kunde inte ta min familj dit.

Min fru tog en titt runt stugan, uttryckte stor besvikelse, och vände sig för att gå. Hon och min son gick ned för den branta vägen. Koreaner säger att en person som förolämpas av andra lever länge. Om jag skulle leva i förhållande till antalet förolämpningar jag har fått, kan jag leva ytterligare hundra år. Dessutom, min mage har fyllts inte med mat utan med förolämpningar, så man kan säga att min mage är den fullaste av alla. Etablerade kyrkor som varit emot mig och kastat stenar på mig när jag startade en kyrka i Pyongyang återupptog sina förföljelser, denna gång i Busan. Redan innan vi hade börjat vår kyrka, startade de att ge oss problem. Ord som villolärare och låtsas- placerades framför mitt namn så ofta att de verkade bli en del av mitt namn. Frasen Sun Myung Moon kom verkligen att bli synonymt med vanföreställningar och pseudo-religion. Det är svårt att ens höra mitt namn nämnas utan dessa ord.

1953, hade förföljelsen nått ytterligheter. Vi stängde stugan i Pusan och flyttade först till Daegu och sedan till Seoul. I maj följande år, hyrde vi ett hus i Seouls Bukhak Dong distrikt, nära Jang-choong-dang parken, och hängt ut en skylt med namnet "Holy Spirit Association for the Unification of World Christianity."

Vi valde detta namn för att markera att vi inte tillhörde något samfund, och vi hade inga planer på att skapa ett nytt.

"World Christianity" avser alla kristna över hela världen och både nu och tidigare. "Enande" avslöjar vårt syfte av enighet, och "Helig Ande" används för att beteckna harmoni mellan de andliga och fysiska världarna byggt på kärleken till fader-son-relationen i centrum. Vårt namn är tänkt att säga, "den andliga världen, centrerat på Gud är med oss."

I synnerhet, enande representerar mitt syfte att åstadkomma Guds ideala värld. Förening är inte enighet. Enighet är när två saker går samman. Förening är när två blir en. "Unification Church" blev vårt allmänt kända namn senare, men det gavs oss av andra. I början, kallade universitetsstudenter oss för "Seoul kyrkan." Jag tycker inte om att använda ordet kyo-hoi i sin betydelse som kyrka. Men jag gillar betydelsen från det ursprungliga kinesiska tecknet. Kyo betyder "att undervisa", och Hoi An betyder "samla". Det koreanska ordet betyder bokstavligen talat "samlas för undervisning." Ordet för religion, jong-kyo, består av två kinesiska tecken som betyder "central" och "undervisning".

När ordet kyrka innebär en samling där andliga grunder lärs ut, har det en bra betydelse. Men innebörden av ordet kyo-hoi an ger inte någon anledning för folk att dela med varandra. Folk i allmänhet använder inte ordet kyo-hoi an med denna innebörd. Jag vill inte placera oss i den separatistiska typen av kategori. Min förhoppning var att skapa en kyrka utan samfund. Sann religion försöker rädda nationen, även om den måste offra sin egen religiösa kropp för att göra så; den försöker att rädda världen, även

till priset av att offra sin nation, och det försöker rädda mänskligheten, även om detta innebär att offra världen. Genom denna förståelse, kan det aldrig finnas någon tid då samfundet kommer först.

Det var nödvändigt att hänga upp en kyrkoskylt, men mitt hjärta var redo att ta ner den när som helst. Så snart som en person hänger en skylt som säger "kyrkan," så gör han en distinktion mellan kyrka och inte kyrka. Att ta något som är ett och att dela upp det i två är inte rätt. Detta var inte min önskedröm. Det är inte den väg jag valt att resa. Om jag behöver ta ner den skylten för att rädda nationen eller världen, är jag redo att göra det när som helst.

Vår skylt hängde nära huvudentrén. Det skulle ha sett bättre om vi hade hängt upp det någonstans, men takfoten på huset var mycket låg, vilket ger oss ingen bra plats att placera ett tecken. Till sist hängde vi upp den ungefär lika högt som höjden av ett barn. Faktum är att vissa barn i grannskapet tog ner vår skylt, lekte med den och bröt sönder den i två. På grund av dess historiska betydelse, kan vi inte kasta bort det.

Vi satte ihop de två styckena med ståltråd och spikade fast det ännu bättre. Kanske på grund av att vår skylt behandlades med sådan förnedring, fick vår kyrka också uppleva förnedring bortom beskrivning. Takfoten var så låg att man var tvungen att böja huvudet för att passera entrén. Rummet var ca 2,5 meter i fyrkant och det var så trångt att när sex av oss skulle be stötte våra pannor ihop. Folk i grannskapet skrattade åt vår skylt. De gjorde narr av

oss, frågade vilken typ av förening av världen vi drömde om, i det lilla huset som "du måste krypa för att komma in i." De försökte inte ta reda på varför vi hade valt ett sådant namn. De bara tittade på oss som om vi var galna. Men detta störde oss ändå inte. I Pusan, hade vi bett för mat för oss själva, och nu hade vi ett rum att utföra gudstjänster i. Vi hade inget att frukta. Till kostym, jag tog ett par amerikanska armékläder och färgade dem svarta. Jag bar dessa med svarta gummiskor. Även om andra försökt förringa oss i våra hjärtan var vi mer värdiga än någon annan.

Personer som deltog kallade varandra shik-ku, eller familjemedlem. Vi var berusade med kärlek. Alla som kom kunde se vad jag gjorde och höra vad jag sa. Vi var ansluten med en inre sladd av älskar som låt oss kommunicera med Gud. En kvinna kunde vara hemma förbereda ris och plötsligt sprang hon iväg till kyrkan. Någon annan kunde säga att hon skulle byta till en ny klänning och sedan springa iväg till kyrkan i hennes gamla klänning med hål i den. Om en kvinnas svärföräldrar rakat sitt hår för att hålla henne borta från att gå till kyrkan, kom hon med sitt skalliga huvud.

Allt eftersom våra medlemmars antal ökade, började vi att evangelisera på universitetsområden. Under 1950-talet, var universitetsstudenter de främsta bland intellektuella i koreanska samhället. Vi började genom att arbeta nära portarna till Ewhas kvinnouniversitet och Yonsei universitetet. Snart tillbringade ett hyggligt antal studenter tid i vår kyrka.

Professor Yoon Young Yang, som undervisade i musik på Ewha, och professor Choong Hwa Han, som var inackorderingsansvarig, kom till vår kyrka. Många studenter kom också, men de kom inte bara en eller två på en gång. Dussintals kom, och deras antal ökade i geometriskt antal. Detta förvånade de etablerade kyrkorna och även oss. Inom två månader efter att vi började vårt evangeliska arbete på universitetsområdet, exploderade vår församling i storlek, främst med elever från Ewha och Yonsei. Tillväxttakten var helt otrolig. Det var som om en vårbris hade blåst igenom och ändrat studenternas alla hjärtan på ett ögonblick. Dussintals Ewha-studenter packade upp sina tillhörigheter och flyttade ut från inackorderingshemmet. Detta hände på en enda dag. Om någon försökte stoppa dem, svarade de , "Varför? Varför försöker ni stoppa mig? Om ni vill stoppa mig, får ni döda mig. Döda mig!" De kom även ut genom att klättra upp över murarna runt byggnaden. Jag försökte stoppa dem, men inget hjälpte. De ville inte vara i den rena skolan, de ville vara i vår lilla kyrka som luktade av smutsiga fötter. Det fanns inget någon kunde göra åt det.

Slutligen skickade Dean Hwal Ran Kim (Helen Kim) professor Young Oon Kim vid avdelningen för religiöst socialarbete till vår kyrka. Professor Kim hade studerat teologi i Kanada och var en teolog som Ewha hade stort hopp på för framtiden. Rektor Kim valde professor Kim eftersom hennes specialitet var teologi, och hon trodde hon kunde utveckla en slutgiltig kritik av vår teologi som skulle kunna användas för att slutligen stoppa denna tillströmning av studenter. Men en vecka efter att ha mött mig, gick denna särskilda representant, professor Kim, med i vår kyrka och blev en av våra mest entusiastiska medlemmar. Detta gav oss

ännu mer trovärdighet hos andra professorer och studenter vid Ewha. Vårt medlemsantal rusade upp.

Situationen växte ur kontroll, och etablerade kyrkor återupptagit sina anklagelser att vi stal deras medlemmar. Det här verkade orättvist mot mig. Jag sa aldrig till någon att lyssna till mitt tal eller komma till vår kyrka. Om jag jagade ut människor genom dörren, kom de tillbaka bakdörren. Om jag låste dörrarna, klättrade de över staketet. Jag var maktlös att stoppa dem. De människor som var mest förbryllade över detta var administratörer vid Yonsei och Ewha, som i sin tur fick stöd av kristna grupper. De kunde inte stå passiva och göra ingenting medan deras studenter och fakultet svärmade iväg till någon annan religiös grupp.

Två universitet utvisar studenter och professorer

Yonsei universitet och Ehwa kvinnouniversitet var involverade i krisen och valde slutligen en lösning som aldrig hade använts tidigare och aldrig har använts sedan dess. Ewha avskedade fem professorer, däribland professor Young Oon Kim och fjorton studenter. De stängde av studenter inklusive fem i avgångsklassen. Yonsei avskedade också en professor och stängde av två studenter.

Skolans kaplan vid Ewha försökte ge råd till studenterna, "Ni kan delta i kyrkan efter er examen. På det sättet kommer ingen skada till skolan." Men det var till ingen nytta. Det hade motsatt effekt. De avstängda studenterna protesterade häftigt. "Det finns många

ateister i vår skolan," sa de. "Och vi har även barn från traditionella shamaner i vår skola. Hur kan skolan motivera att avstänga oss och följa hyckleriet med denna dubbelmoral?"

Men skolan stod fast. De upprepade bara sin ståndpunkt: "Vi är en privat skola och en kristen skola. Vi har rätt att avstänga vilken student vi vill." När media fått reda på incidenten, skrev en tidning en artikel "utvisning är fel i ett land med religionsfrihet." Denna situation blev snart ett ämne för diskussion bland allmänheten.

Ewha, eftersom den var understödd av en kristen organisation i Kanada, var oroliga för att stödet skulle upphöra om det blev känt att många av dess elever deltog i en kyrka förklarats vara villolära. På den tiden, höll Ewha kapell hålls tre gånger i veckan, noterade antal närvarande, och presenterade dessa antal till missionshögkvarteret. Efter att eleverna hade avstängts och professorerna sparkats, började allmänna opinionen vända till vår fördel. I ett försök att motverka denna utveckling, inledde Ewha en kampanj med falska rykten för avskyvärda att upprepa här. Tyvärr, som så ofta är fallet, ju vildare falska rykten, ju fler människor frossade i tro på och upprepa det som sant. Dessa falska rykten började att livnära sig på sig själva, och snart fick de ett eget liv. Vår kyrka led av detta i mer än ett år. Jag ville inte problemet skulle växa utom kontroll så här. Jag vill inte orsaka problem. Jag försökte övertyga studenterna och professorerna att leva enkla, lugnt liv i tro. Jag förklarade att det inte fanns någon anledning för dem att lämna inackorderingshemmen och orsaka sådana allmänna problem. Men de var orubbliga. "Varför ber du

oss inte komma hit?" frågade de. "Vi vill kunna ta emot samma nåd som alla andra." Till sist tvingades de lämna sina skolor. Jag gillade inte detta. Efter att ha tvingats från sina skolor, gick studenterna som en grupp till en bönehall på berget Samgak i utkanten av Seoul. De gick för att söka tröst för deras sargade hjärtan. De hade blivit utslängda från sina skolor, deras familjer var arga på dem och deras vänner ville inte längre träffa dem. De hade ingenstans att gå. De fastade och ägnade hela sin tid åt att be med sådan känsla att deras ögon grät och näsor rann. Snart, började några att tala i tungor.

Det är sant att Gud visar sig när vi står på randen av förtvivlan och desperation. Studenterna som fördrevs från sina skolor och kastades ut av sina familjer och samhälle fann Gud i bönehallen på berget Samgak. Jag åkte till berget Samgak och gav mat och tröstade de studenter som hade blivit magra från fastande. "Det är illa nog att ni har blivit orättvist utslängda," förklarade jag. "Fasta inte också ovanpå detta. Om ert samvete är rent över vad ni har gjort, och att sedan bli förolämpad för det är inte vanhedrande. Bli inte nedslagna, utan vänta på er tid."

Fem av de studenter som var äldre överflyttades senare till Sookmyung kvinnouniversitet. Men skadan var redan skedd. Denna händelse spelade en avgörande roll, och var en lågpunkt i att ge mig ett djupt negativt rykte. Tidningarna började skriva som om alla onda handlingar som begåtts av olika religioner har utförts av oss. Människor som först reagerat på rykten med "kan det vara sant?" började nu säga: "Det är sant."

Det gör ont att bli föremål för en sådan orättvis behandling. Orättvisan var så intensiv att den gjorde mig arg. Jag ville skrika ut i genmäle, men jag sa inget eller försökte att bekämpa det. Vi hade så mycket annat att göra och hade ingen tid att förlora i kampen. Jag trodde att sådana missförstånd och hat skulle lösa upp med tiden och att vi inte ska använda vår energi till att vara alltför oroade över dem. Jag låtsades inte höra folk säga, "Sun Myung Moon bör träffas av blixten," eller den kristna pastorerna som bad för min död. Men i stället för att dö, växte rykten allt mer upprörande för varje dag som gick. Det kändes som om hela världen hade förenats i att peka anklagande fingrar mot mig. Även i hettan i Heungnams gödselmedelfabrik, vägrade jag att låta andra se min hud. Men nu spreds rykten som sa att jag dansade naken i vår kyrka. Snart kom folk till vår kyrka för första gången och tittade på mig med ögon som tycktes säga, "Är du den som tar av dig kläderna och dansar?"

Jag visste bättre än någon annan att det skulle ta tid för sådana missförstånd att försvinna, så jag försökte aldrig argumentera med dem, genom att säga, "jag är inte sådan." Vi kan inte känna någon utan att träffa personen, men ändå var det så många som inte tvekade att förbanna mig utan att någonsin ha träffat mig. Jag visste att det var meningslöst att kämpa mot dessa personer, så jag härdade ut i det tysta.

Yonsei-Ewha incidenten tvingade vår kyrka till randen av total undergång. Bilden av "pseudoreligion," eller "kult", blev oupplösligt identifieras med mitt namn, och alla etablerade kyrkor gick samman för att uppmana regeringen att åtala mig.

Den 4 juli, 1955, gjorde polisen razzia mot vår kyrka och tog mig och fyra medlemmar Won Pil Kim, Hyu unga Eu, Hyo Min Eu och Hyo Won Eu - i förvar. Ministrar och äldste i de etablerade kyrkorna förenade sig med världsliga myndigheter i skriftligt brev som krävde att vår kyrka skulle stängas. Dessa fyra ledamöter, som har varit med mig från början, var tvungna att stanna i fängelse med mig.

Saken tog inte slut där. Polisen undersökte min bakgrund och kom upp med en anklagelse om värnplikts-flykt. Men också detta var gräslig lögn. När jag flydde mitt nordkoreanska dödsläger söderut, var jag redan för gammal för obligatorisk militärtjänst. Ändå anklagade de mig för värnplikts-flykt.

Nya knoppar växer ur svedda grenar

Detektiverna från särskilda säkerhetssektionen för allmän ordning som utförde razzian mot vår kyrka och tog med mig till häktet förde mig till Chung Bu polisstation. Jag var upprörd över att vara anklagad för värnplikts-flykt men sa ingenting. Jag hade en mun till att tala, men jag gavs aldrig någon chans att säga ett ord. Vissa såg min tystnad inför orättvis behandling och kallade mig "utan ryggrad." Jag uthärdade denna typ av att kallas öknamn i tystnad, att tron att även detta måste vara en väg som har givits mig. Om detta är den väg jag måste följa för att nå mitt mål, var det inget jag kunde göra åt det. Eftersom jag har följt en sådan

tydlig väg, kunde jag inte besestras. Ju mer jag blev attackerad, ju mer noggrant agerade jag värdigt än någon annan.

När jag gjort detta beslut i mitt hjärta, hade polisen ingen kontroll över mig. När detektiven skrev sin rapport visade jag honom hur man skriver den. "Varför inbegriper du inte detta", kunde jag säga. "Och här uppe måste du skriva det på detta sättet." Han gjorde som jag sa. Varje fras som jag sa till honom att skriva var korrekt, men när detektiven läste dem alla tillsammans, fann han att de ledde honom till den motsatta slutsatsen från vad han hade tänkt. Han blev arg och slet sönder rapporten.

Den 13 juli, 1955, på den sjätte dagen av inspärningen i Chung Bu polisstation, blev jag igen placerad i fängelse. Den här gången var det Seodaemunfängelset i Seoul. Jag hade handbojor, men jag varken skämdes eller var bedrövad. Livet i fängelset var inget problem för mig. Det kan fungera som en motivation för att stimulera stort vrede, men det var aldrig ett hinder i min väg. För mig var det ett sätt att samla in ytterligare kapital för mina framtida aktiviteter. Jag övervann livet i fängelse genom att säga till mig själv, "jag är inte någon person som dör i fängelse. Jag kan inte dö. Detta är endast en språngbräda för mig att ta ett stort steg mot en värld av befrielse."

Det är regel i världen, och lagen i himmelen, att det onda kommer att falla, och att det goda stiga upp. Även om jag måste gå in i en dynghög, kommer jag inte misslyckas om jag bara upprätthåller ett rent hjärta. När jag leddes bort i bojor, kom några kvinnor förbi och tittade på mig avogt och grinade ogillande med sina

ansikten. De uttryckte en känsla av att jag var grotesk även att titta på, eftersom de trodde jag var ledare för en sex-kult. Men jag var varken rädd eller skämdes. Även om smutsiga ord användes för att trakassera mig och vår kyrka, skulle jag inte skakas. Naturligtvis hade jag normala känslor. Utåt, vidhöll jag min värdighet, men det var många gånger jag kände som jag kvävdes och var plågad in i min benmärg. Varje gång jag kände mitt hjärta försvagas, jag stod ut genom att säga till mig själv, "jag är inte någon som bara dör i fängelse. Jag kommer att resa mig igen. Jag är säker på detta." Jag mångdubblade min beslutsamhet, och sa: "jag tar all smärta på mig själv. Jag bär vår kyrkas bagage." Man kan lätt tro att mitt fängslande skulle innebära slutet för vår kyrka, och alla medlemmar gå skilda vägar. Istället kom medlemmar för att besöka mig varje dag. I vissa fall kämpade de även om vem som skulle komma att se mig först. Besök tilläts endast efter klockan 8 , men medlemmarna ville rada upp sig och vänta utanför fängelseporten från tidigt på morgonen. Ju mer folk förbannade mig, och ju mer ensam min situationen blev, desto fler vill ställa upp att besöka mig, uppmuntra mig och gråta för mig.

Jag hälsade dem inte ens med starka känslor. I själva verket ville jag avvisa dem, med saker som: "Varför kommer ni och gör en så stor affär?" Fortfarande följde de mig i tårar. Detta var deras sätt att uttrycka tro och kärlek. De var inte anslutna till mig för att jag talade mjukt eller värtaligt. De gillade mig eftersom de kände den kärlek som låg djupt i mitt hjärta. Våra medlemmar upptäckte mitt sanna hjärta. Även om jag skulle dö, jag kommer aldrig att kunna glömma de medlemmar som följde mig även då jag var tvungen att stå i handfängsel i domstol. Jag kommer ihåg deras uttryck när de grät att se mig sitta på de anklagades bänk.

Fängelsevakterna var förbluffade. "Hur kan denne man göra dessa människor så galna," undrade de när de såg våra medlemmar vallfärda till fängelset. "Han är inte deras make, och de är inte hans hustru. Han är inte deras son. Hur kan de vara så hängivna honom?" I åtminstone ett fall, kommenterade en väktare, "Vi har hört att Moon var en diktator och utnyttjade människor, men det är uppenbart att det inte är sant." Denna vakt blev medlem som följde vår väg. Till sist, när jag varit tre månader fängslad, fann domstolen mig inte skyldig och jag släpptes. På dagen för min befrielse, gav chefsvakten och alla fängelsets sektionschefer för att ge mig ett formellt farväl. Inom tre månader, blev de alla medlemmar i vår Unification familj. Anledningen deras hjärtan klappade för mig var enkelt. När de kunde se mig på nära håll, insåg de att jag inte alls var den person som ryktena de hört porträtterade. Som det visade sig hjälpte i själva verket de falska rykten, som cirkulerade i samhället, våra evangeliska insatser.

När jag fördes bort av polisen, hade alla media och samhället gjort stort väsen. Men när jag inte befanns skyldig och släpptes teg de. Den enda publiceringen om att jag var rentvådd och släppt var ett tre-raders meddelande i ett diskret hörn av tidningen att läsa, "pastor Moon inte skyldig, frisläppt." De vidriga rykten som hade lagt hela landet i uppror hade alla varit falska, men denna information var helt begravd. Våra medlemmar protesterade och sade: "pastor Moon, det här är orättvist. Det gör oss så arga, vi kan inte acceptera det." De grät framför mig, men jag förblev tyst och stilla.

Jag har aldrig glömt smärtan jag upplevde dessa trakasseras och utsattes för alla dessa falska anklagelser. Jag härdade ut, även när så många människor stått mot mig att jag kände inte en meter kvar för mig att stå på i hela Korea. Den sorg jag kände från denna tid har förblivit med mig i ett hörn av mitt hjärta.

Jag kan vara som ett träd som är omgivet av vind och regn och bränt av eld, men jag skulle aldrig vara ett träd som brinner ner och dör. Även en gren som har blivit bränd har nya knoppar när våren kommer. Om jag fortsätter på min väg med ödmjukhet och stark övertygelse, kommer den dagen förvisso när världen kommer att förstå värdet av vad jag gör.

Vi tränas av våra sår

Folket förkastade den nya uttryck för sanning jag förkunnade, och kallade det villolära. Även Jesus, född i landet av judendom, blev också anklagad för villolära och därmed korsfäst. I jämförelse var min förföljelse inte alls så smärtsam eller orättvis. Jag kunde uthärda all mängd av smärta som placerades på min kropp. Anklagelsen om villolära mot vår kyrka, var mycket orättvis och svårare för mig att acceptera. Vissa teologer som studerat vår kyrka i dess tidiga dagar beskrev våra läror som original och systematiska. Vissa var beredda att acceptera dem. Detta innebär att omfattningen av villolära att vara kontroversiell kyrka kunde inte bero på teologiska skäl. Det hade mer att göra med frågor om makt.

De flesta av våra medlemmar var medlemmar i andra kyrkor före vår kyrka. Detta var en stor anledning vår kyrka behandlades som en fiende av etablerade kyrkor. När Professor Yoon Young Yang, en av Ewhas professorer, gått med i vår kyrka, togs hon till polisstationen för att förhöras. Där upptäckte hon att ungefär 80 kristna pastorer hade skrivit brev till myndigheterna och kritiserat vår kyrka. Klart det inte var så att vi hade gjort något fel. Snarare sågs vi utgöra ett hot mot vissa människor och institutioner. Det var deras vaga känslor av rädsla och deras extrema motsättningar som gav dem kraft i deras ansträngningar att undertrycka vår kyrka.

Personer från många religiösa grupper attraherades till vår kyrka och dess nya förkunnelse. Jag brukade säga till våra medlemmar, "Varför kom ni hit? Gå tillbaka till era kyrkor," och hotade dem nästan när jag försökte jaga bort dem. Men de kom strax tillbaka. De människor som flockade att se mig skulle inte lyssna på någon. De ville varken lyssna till deras lärare eller föräldrar. De ville höra mig tala. Jag varken betalade dem eller gav dem mat, men de trodde på vad jag förkunnade och kommer till mig. Anledningen var att jag öppnade ett sätt för dem att lösa sina frustrationer. Innan jag visste sanningen, var även jag frustrerad. Jag blev frustrerad när jag såg upp till himlen och när jag tittade på människorna runt omkring mig. Detta är anledningen till att jag kan förstå frustrationen hos de människor som kom till vår kyrka. De hade frågor om livet, och de kunde inte hitta svar. Guds ord som jag levererade besvarade deras frågor med klarhet. Unga människor som besökte mig fann svar i de ord jag talade. De ville komma till vår kyrka och följ med mig på min andliga resa, oavsett hur svårt det kunde vara.

Jag är en person som finner vägen och öppnar den. Jag vägleder människor längs vägen för att läka brutna familjer och bygga upp samhället, nationen och världen, så att vi äntligen kan komma tillbaka till Gud. Människor som kommer till mig förstår detta. De vill gå med mig för att söka Gud. Hur kan människor finna fel i detta? Allt vi gjorde var att söka efter Gud. Och för detta utsattes vi för alla former av förföljelse och kritik.

Under den period då vår kyrka var inblandad i kontroversen kätteri, gjorde tyvärr min fru det ännu svårare för mig. Efter vårt möte i Pusan, började hon och hennes släktingar kräva att jag antingen lämna kyrkan och börja sitt liv med henne och vår son eller ge henne en skilsmässa. De kom även att Seodaemun fängelse under mitt fängslande och lade skilsmässopapperna inför mig, krävande att jag satte min stämpel på dem. Jag vet hur viktigt äktenskap är för insatserna att skapa Guds fredlig värld, så jag stod ut med deras krav i det tysta.

Hon utsattes också medlemmar i vår kyrka för fruktansvärda övergrepp. Personligen kunde jag uthärda. Jag brydde mig inte om hennes förolämpningar och vårdslösa behandling av mig, men det var svårt för mig att stå och titta på hennes stötande beteende gentemot våra medlemmar. Hon stormade in i vår kyrka när som helst för att förbanna våra medlemmar, förstöra kyrkan egendom och ta objekt som tillhörde kyrkan. Hon kastade till och med vatten som innehåller mänsklig avföring på medlemmar. När hon kom var det omöjligt för oss att hålla gudstjänst. Till sist, så snart som jag kom ut ur fängelset Seodaemun accepterade jag hennes

familjs krav och placerade min stämpel på skilsmässan. Jag blev tvingad in i en skilsmässa mot mina egna principer.

När jag nu tänker på min f.d. hustru, går mitt hjärta ut till henne. Påverkan från hennes egen familj, som var starkt kristen, och ledarna för Koreas etablerade kyrkor hade mycket att göra med hennes sätt att bete sig som hon gjorde. Hon var så tydligt och bestämt i hennes engagemang innan vi var gifta. Det sätt som hon ändrade sig på ger oss en lektion i hur mycket vi behöver frukta kraften av sociala fördomar och etablerade begrepp.

Jag upplevde både sorgen av skilsmässa och smärtan av att bli stämplad som villolärare. Men jag böjde mig inte. Dessa var saker jag var tvungen att uthärda på min väg att lösa in mänsklighetens ursprungliga synd, de saker jag hade att utstå för att gå framåt på vägen mot Guds rike. Det är mörkast just före gryningen. Jag övervann mörker fastklängd vid Gud och bedjande till honom. Annat än de övergående ögonblick som jag tillbringade i sömn, var all min tillgängliga tid i bön.

Ett uppriktigt hjärta är viktigast

Jag återuppstod i världen efter tre månader, befunnen icke skyldig. Jag förstod mer än någonsin att jag var skyldig en enorm skuld till Gud. För att återbetala skulden, sökte jag efter en plats där vår kyrka skulle kunna börja om från början igen. Jag bad dock aldrig, "Gud, bygg oss en kyrka." Jag klagade aldrig på, eller kände skam, den lilla och anspråkslösa kyrkobyggnad vi använt fram till dess. Jag var tacksam över att ha ett ställe att be. Jag har

aldrig önskat en stor och bekväm plats. Men vi behövde en plats där våra medlemmar kunde samlas och hålla andakter, så vi tog ett lån på två miljoner Won (ca. 15 000 SEK) och köpte ett hus i dåligt skick på en kulle i Cheongpa Dong. Det var ett av de många hus som kategoriserades som "fiendens egendom", vilket innebär att det hade stått tomt sedan det övergavs av japanerna som lämnade Korea vid tiden för vårt folks befrielse. Det var ett litet hus med bara ca 66 kvadratmeter golvyta. Det var i slutet av en lång och smal gränd. Närma sig huset var som att gå igenom en lång mörk tunnel. Alla pelare och väggar var täckta med smuts, vilket gjorde att vi undrade vad som hade hänt innan vi kom. Jag arbetade med ungdomar i vår kyrka under fyra dagar med en natriumhydroxidlösning för att skrubba bort all smuts.

Efter vår flytt till Cheongpa Dong-kyrkan, kunde jag knappt sova. Jag brukade sitta på golvet i det största sovrummet hukande i bön till tre eller fyra på morgonen. Jag kan ta en tupplur till fem, men då gick jag upp och började dagen. Jag fortsatte denna livsstil i sju år. Även om jag fick bara en eller två timmars sömn per dygn, kände jag mig aldrig sömning under dagen. Mina ögon lyste klart, som en morgonstjärna. Jag kände mig aldrig trött.

Mitt sinne var så fullt av saker att göra att jag inte ens ville ödsla tid att äta. Istället för att låta människor ta tid att ställa in ett bord för min mat, åt jag på golvet och hukade mig över min mat för att äta. "Utgjut er hängivelse! Utgjut den, även om ni är sömniga!

Utgjut den, även om ni är uttröttade! Jag fortsatte att upprepa dessa fraser för mig själv. Jag bad mitt i fortsatta motstånd och

falska anklagelser med tanken att jag var fruktbar att jag planterade frön som skulle ge riklig skörd. Om skörden inte kunde skördas i Korea, så var jag säker på att den skulle skördas någon annanstans i världen.

Ett år efter min frigivning, hade vår kyrka fyra hundra medlemmar. När jag bad, sa jag högt deras namn ett efter ett. Deras ansikten passerade mitt inre redan innan jag ropade ut deras namn. En del grät, en del skrattade. I mina böner, kunde jag avgöra hur varje person mådde, och om de hade drabbats av sjukdom.

Ibland, när jag ropade upp deras namn i bön, fick jag en inspiration att en viss person skulle komma till kyrkan den dagen. Personen kom alltid. När jag gick till någon som hade uppenbarat sig sjuk i min bön och frågade, "är du sjuk?" skulle personen bekräfta det. Medlemmar var förvånade över att jag kunde veta att de var sjuka utan att någon berättat. Varje gång frågade "hur gör du?" Jag svarade med ett enkelt leende. Detta hände när vi förberedde för en helig välsignelseceremoni. Före ceremonin, frågade jag brud och brudgum om de hade kvar sin kyskhet. När jag frågade en särskild manlig kandidat, svarade han med hög röst att han förblivit ren. Jag frågade honom en andra gång.

Och han igen försäkrade mig igen. Jag frågade honom en tredje gång, och han gav samma svar. Jag tittade honom rakt i ögonen och sa, "Du gjorde din militärtjänst i Hwacheon, Kangwon provins, eller hur?" Den här gången svarade han "ja" med en röst fylld av skräck. "Du hade fått ledigt en tid och när du var på väg mot Seoul stannade du vid ett värdshus, eller hur? Den natten

hade du utomäktenskaplig sex med en kvinna som bar en röd mantel. Jag vet exakt vad du gjorde. Varför ljuger du?" Jag blev arg på mannen och jagade ut honom från välsignelseceremonin. Om en person håller sitt hjärtas ögon öppna, kan han även se vad som är dolt.

Några lockas till vår kyrka mer på grund av sådana övernaturliga fenomen än på grund av undervisningen. Många människor tror att andliga krafter är viktigast. Dessa fenomen kallas ofta mirakel, men tenderar att förvirra människor i samhället. En tro som bygger på oförklarliga eller mirakulösa händelser är inte en sund tro. All synd måste återställas genom inlösen (betalning). Det kan inte ske genom att förlita sig på andliga krafter. Allteftersom vår kyrka började mogna, slutade jag att prata med medlemmarna om de saker som jag såg med mitt hjärtas ögon.

Anhängare fortsatte att växa

Om jag står inför flera tiotals eller hundratals, agerade jag på samma sätt, som om det bara fanns en enda som lyssnade. Jag lyssnade när en person ville berätta om hans eller hennes personliga situation. Om det var en gammal kvinna eller en ung man, lyssnade jag ändå med engagemang, som om det var den enda person jag haft att göra med. Varje medlem skulle säga, "Ingen i Korea lyssnar till vad jag har att säga utom pastor Moon." En far- morförälder kan börja med att tala om hur hon gifte sig och så småningom berätta om makens sjukdomar.

Jag tycker om att lyssna på andra människor prata om sig själva. När människor öppnar upp sig till mig och prata om sig själva, glömmer jag tiden. Jag lyssnar på dem i tio, tjugo timmar. Människor som vill prata har en känsla av brådska. De letar efter lösningar på deras problem. Så jag känner att jag måste lyssna på dem med mitt fulla engagemang. Detta är sättet att älska deras liv och betala tillbaka den skuld som jag är skyldig för mitt liv. Det viktigaste är att tänka på livet som något värdefullt. På samma sätt som jag lyssnade med uppriktighet till vad andra hade att säga, delade även jag med dem mitt uppriktiga hjärta med värme, och jag bad för dem i tårar.

Hur ofta bad jag inte med tårar igenom natten? Blod och svett mättade golvläggnigen där jag bad utan att hinna torka. Senare, när jag var i USA, fick jag höra att kyrkan planerade att renovera Cheongpa Dong kyrkan. Mycket snabbt skickade jag ett telegram bad dem omedelbart att sluta arbeta på kyrkobyggnaden. Ja, den här kyrkan förkroppsligar en oåtervinnlig period i min personliga historia, men mer viktigare än det, vittnar den direkt om vår kyrkas historia. Oavsett hur underbart det kan har renoverats, vad bra kan komma av det om vår historia är förstörd? Det som betyder något är inte något vackert yttre utan det hemliga liv av tårar som bor inom byggnaden. Det kanske inte når upp till en viss standard, men det förkroppsligar en tradition, och däri ligger dess värde. Folk som inte kan respektera deras egen tradition är dömda att misslyckas. Det finns historia inristad i pelarna av Cheongpa Dong kyrkan. När jag ser en viss pelare, kommer jag att tänka på en gång när jag höll fast vid pelaren och grät över en viss fråga. Att se den pelaren där jag grät får mig att gråta igen. Att se en dörr-ram som är lite skev påminner mig om det förgångna.

Men nu är de gamla golvbrädorna borta. Golvbrädorna där jag böjde mig i bön och offrade så många tårar är borta, och spåren av dessa tårar är också borta. Vad jag behöver är minnen av den smärtan.

Det spelar ingen roll om den yttre stilen och utseendet är gammalt. Mycket tid har gått och nu har vi många kyrkor som är väl byggda. Men för mig, skulle jag hellre gå till det lilla huset på kullen i Cheongpa Dong och be. Jag känner mig mer hemma där. Jag har levt hela mitt liv i bön och förkunnelse, men jag darrar fortfarande när jag står framför en grupp människor. Detta beror på att stå i ett sådant läge och tala om allmänna frågor kan innebära att många liv kommer att sparas eller att många kommer att gå förlorade. Det är en fråga av yttersta vikt för mig att jag kan leda folk till livets väg som hör mina ord. Dessa är de ögonblick när jag drar en tydlig linje i korsningen mellan liv och död.

Även nu, organiserar jag inte mina predikningar i förväg. Jag är orolig för att det kan låta mina egna privata mål gå in i innehållet. Med en sådan förberedelse kan jag visa hur mycket kunskap jag har lagrat i mitt huvud men inte utgjuta mitt allvar och passionerade hjärta. Innan jag uppträder offentligt, förbereder jag alltid mitt engagemang genom att spendera minst tio timmar i bön. Detta är det sätt jag gräver ner mina rötter djupt. På ett mäktigt träd, även om bladen är lite maskättna, så är trädet friskt om dess rötter är djupa. Mina ord kan verka lite besvärliga ibland, men allt kommer att bli rätt så länge som ett uppriktigt hjärta finns där.

I början av vår kyrka hade jag en gammal amerikansk militärjacka och svartfärgade arbetskläder och predikade med

sådan intensitet att jag droppade av svett och tårar. Inte en dag gick utan att jag grät ut högt. Mitt hjärta brukade fyllas med känslor och tårar som rann från mina ögon och strömmade ned över mitt ansikte. Detta var en tid då min ande verkade vara på gränsen att lämna min kropp. Det kändes som att jag var på gränsen till att dö. Mina kläder var genomdränkta i svett och svettdroppar rullade ned från mitt huvud.

Vid tiden för Cheongpa Dong-kyrkan, gick alla igenom svåra tider, men Hyo Won Eu uthärdade speciella svårigheter. Han led av en sjukdom i hans lungor och det var svårt för honom, men han föreläste vår kyrkas förkunnelse arton timmar om dagen i tre år och åtta månader. Vi hade inte råd att äta. Vi åt korn istället för ris och höll oss levande med två måltider om dagen. Vår huvudrätt var rå kimchi som lämnats att jäsa endast en enda natt. Hyo Won Eu gillade att äta små saltade räkor. Han placerade en behållare med dessa små räkor i ett hörn av rummet, och då och då gick han gå över med ett par pinnar och åt några. Det var så han härdade ut den svåra tiden. Det smärtade mig att se Hyo Won Eu ligga utmattad på golvet, hungrig och trött. Jag ville ge honom saltade trumpetsnäckor, men det var alldeles för dyrt för oss vid denna tid. Det smärtar mig fortfarande att tänka på hur hårt han arbetade, och försöka minnas mina ord som rann som ett vattenfall, även när han var sjuk.

Med hjälp av hårt arbete och våra medlemmars uppoffringar, växte kyrkan stadigt. Sunghwa studentförening bildades för grundskole- och gymnasieelever. De inspirerades att offra luncherna deras mödrar förberett för dem och ge dem så att våra

missionärer kunde äta. På eget initiativ skapade studenterna en lista där de turades om att ta med sina luncher på detta sätt. Missionärerna som var tvungna att äta studenternas lunch visste att studenten skulle sakna lunch den dagen och gå hungrig, därför åt de lunchen under tårar. Elevernas uttryck för engagemang var ännu mer imponerande än lunchen i sig, och vi fördubblade alla vår beslutsamhet att utföra Guds vilja, även om vi var tvungna att offra våra liv.

Även om tiderna var svåra, sände vi missionärer till många delar av landet. Trots medlemmarnas ödmjuka önskan, gjorde kaskaden av elaka rykten det svårt för dem att känna sig öppna att säga att de var från kyrkan. De gick in i stadsdelar och städade gator och hjälpte till i hem där det behövdes. På kvällarna, brukade våra missionärer hålla undervisning i att läsa och berättade för människor om Guds ord. De tjänade människor på detta sätt i flera månader och byggde upp förtroende. Som ett resultat, fortsatte vår kyrka att växa. Jag har inte glömt dessa medlemmar som, trots att de så gärna vill gå på gymnasium/universitet, istället valde att stanna med mig och ägna sig åt arbete i kyrkan.

KAPITEL FYRA:

Varför vi arbetar globalt

Att betala det fulla priset för att följa Guds väg

Så snart som jag blev frisläppt från fängelset Seodaemun, jag gick till Gabsa buddistiska tempel på berget Gyeroung i provinsen Choongcheong. Jag behövde läka såren från min tortyr i Seodaemun fängelset. Dessutom, behövde jag en skog där jag kunde be och tänka på framtiden för vår kyrka. Detta var inte långt efter Koreakrigets slut, och bara att finna tillräckligt med mat för att överleva var en svår uppgift. Trots sådana kortsiktiga svårigheter, men det var viktigt att jag gjorde upp planer på längre sikt. Vi hade fortfarande inte en kyrka stor nog för att rymma alla våra medlemmar för andakt, men jag tyckte att det var viktigt att tillbringa en tid ute för att se in i den avlägsna framtiden.

Efter sammanbrottet av japanska kolonialväldet och befrielsen av Sydkorea 1945, hade de två länder inte etablerat diplomatiska förbindelser. Japan hade inte erkänt regeringen i Seoul, och Korea såg Japan som ett fientligt land. Min tro var att, när man såg på världssituationen så var det viktigt för de två länderna för att återuppta kontakten. Ett antal försök gjorts att skicka en missionär till Japan, men de lyckades inte. Till sist var det Bong Choon Choi som fullgjorde denna uppgift.

1958, kallade jag Bong Choon Choi att möta mig på berget bakom templet Gabsa. "Du måste direkt åka till Japan. Du kan inte

komma tillbaka till Korea förrän du har lyckats." "Ja!" svarade han, utan att tveka.

Vi sjöng sedan båda koreanska kristna psalmer vars ord börjar:

Kallade av Gud, vi bekräftar maningen;

Herre, vi kommer att åka vart du säger.

Vi kom ned från berget tillsammans starkt inspirerade. Han frågade aldrig hur han skulle försörja sig själv i Japan eller hur han skulle börja sin verksamhet där. Bong Choon Choi var en sådan oförvägen man. Resor till Japan var inte tillåtna för de flesta koreaner. Hans enda alternativ var att försöka komma in i Japan utan visum. Han skulle behöva utstå många saker.

Bong Choon Choi visste inte ens om han skulle kunna komma i Japan, men han var beredd, om nödvändigt, att offra sitt liv. Tills jag fick höra att säkert hade korsat sundet till Japan, la jag undan allt annat arbete och satt försjunken i bön i ett litet rum i kyrkan. Jag varken åt eller sov. Vi tog till och med ett lån på 1,5 miljoner Won (ca. 11000 SEK) och skickade till honom. Vi hade många medlemmar som inte hade något att äta, men att evangelisera Japan var så viktigt att allt annat fick sättas åt sidan.

Tyvärr, blev Bong Choon Choi arresterad så fort han släpptes i Japan. Han sattes i fängelse, först i Hiroshima och senare i Yamaguchi, tills han kunde deporteras tillbaka till Korea. Under tiden i fängelset bestämde han att hellre dö än skickas tillbaka, och så började han att fasta. Under sin fasta, utvecklade han en feber. De japanska myndigheterna beslutade att placera honom på ett sjukhus och försenade hans utvisning tills hans hälsa kan återställas. Under tiden på sjukhuset, lyckades han fly från bevakningen.

Efter dessa ansträngningar som gjorts med risk för sitt liv under ett och ett halvt år, kunde Bong Choon Choi etablera kyrkan i Japan i oktober 1959. Korea och Japan skulle inte upprätta diplomatiska förbindelser under ytterligare sex år. I själva verket avvisade Korea antydningar om att öppna kontakter med Japan, eftersom det smärtsamma minnet av lidande under Japans kolonialism fortfarande var ganska färska.

Jag fick vår missionär insmugglad i fiendens land för Koreas framtids den skull. Istället för att vägra all kontakt, behövde Korea evangelisera Japan så att det skulle kunna stå i position att vara senior partner i de bilaterala förbindelserna. Korea var materiellt fattigt, så det behövde öppna en kanal till det japanska ledarskapet, få Japan på sin sida, och sedan länka sig till Förenta Staterna. Det var så Korea skulle överleva.

Som ett resultat av de framgångsrika ansträngningarna att skicka en missionär till Japan, och på grund av att Bong Choon Chois offer, anslöt sig en exceptionell ungdomsledare Osamu Kuboki till kyrkan, tillsammans med en grupp unga människor som följde honom. Den japanska kyrkan blev ordentligt etablerad som ett resultat av deras arbete.

Vi skickade missionärer till Amerika under det följande året. Det fanns inga visumproblem den här gången. De kunde få pass och visum före avresan. För att säkra passen, hjälptes vi av vissa ministrar i det liberala partiet som hade spelat en roll i att få mig fängslad i Seodaemun fängelset. Tidigare var de emot oss, men nu ville de hjälpa oss.

Förenta Staterna verkade på den tiden vara ett mycket fjärran land. Några av våra medlemmar kyrkan motsatte sig tanken på att skicka missionärer dit, och menade att det var viktigare att växa

vårt fundament i Korea. Men jag övertygade medlemmarna dess betydelse, genom att säga att om inte USA:s kris kan lösas, skulle även Korea förstöras. I januari 1959 sände vi Young Oon Kim, en av de professorer som hade fått sparken av Ewha kvinno-universitet. Sedan i september det året sände vi David S.C. Kim. Arbetet de började i Amerika var riktat till hela världen.

Pengar är oriktigt förtjänade, använda med bön

Pengar tjänade genom affärsverksamhet är helig. För att affärsvinster skall vara heliga, krävs det dock att inte ljuga eller ta en oskäligen vinst. När vi gör affärer, måste vi alltid vara ärliga, och vi får aldrig ta en vinst på mer än 30 procent. Pengar i detta hedervärda sätt måste naturligtvis vara spenderade tillsammans med bön. Det måste användas med ett tydligt syfte och uppsåt. Det här är principen av företagsledning som jag har stött under hela mitt liv. Jag tror inte att syftet med affärsverksamhet bara är att tjäna pengar. Det är också att stödja den missionsverksamhet som är Guds verk.

En anledning att jag arbetade för att skapa fonder för missionsarbete genom företag var att jag inte ville ta pengar från våra medlemmar för detta ändamål. Oavsett hur högt syftet kunde vara, att skicka missionärer utomlands kunde inte åstadkommas bara genom att önska det. Det krävde kapital. Dessa medel borde intjänas i kyrkans namn. Medel för missionsarbete måste inarbetas på ett hederligt sätt. Bara då kan vi vara stolta över allt vi gjorde.

När jag tittade på olika alternativ för att tjäna pengar, fångade frimärken mitt intresse. På den tiden, föreslog jag medlemmarna att de skulle skriva till varandra minst tre gånger i

månaden. Att posta ett brev kostade 40 Won, men jag menade att de inte skulle placera ett 40-Wons frimärke på deras brev. I stället föreslog jag att de använde fyrtio 1-Wons frimärken. Vi tog de makulerade frimärkena från dessa brev, sålde dem, och lyckades tjäna 1 miljon Won (ca. 7500 SEK) under det första året. Genom att märka att använda frimärken, som verkade obetydliga, kunde leda till stora pengar, fortsatte medlemmarna detta arbete i sju år. Vi sålde också svart-vita fotografier av kända platser eller populär underhållnings personligheter som vi hade hand-färgat med lack. Denna affärsverksamhet bidrog också avsevärt till driften av vår kyrkas verksamhet.

Allteftersom kyrkan växte, var frimärken och målade fotografier inte längre tillräckligt för att skapa de medel som vi behövde för vår missionsverksamhet. Vi måste ta vårt företag till en högre nivå, om vi skulle kunna sända missionärer över hela världen.

År 1962, före den koreanska regeringen ändrat valutaenhet, köptes, en svarv som japanerna använt men sedan övergavit 1945, för 720 000 Won (ca. 4500 SEK). Efter omräkning, det var värt 72 000 Won. Koreanska valutan var kopplad till den amerikanska dollarn, då på 125 Won per dollar, så det officiella värdet av investeringen var \$576 (ca. 5000 SEK) Vi placerade denna svarv i kolrummet för förvaring av "fiendens" hus som vi använde som vår kyrka och kallade det Tongil Industries.

"För er kan denna svarv verka obetydlig", förklarade jag. "Ni undrar säkert vad för slags företagsverksamhet vi kommer att göra genom att installera en gammal och begagnad maskin. Men den här maskinen som ni ser kommer att snart mångfaldigas till att bli 7 000 och t.o.m. 70 000 svarvar, och företaget kommer att utvecklas tillsammans med Koreas försvars- och bilindustri. Denna maskin som vi installerade i dag kommer säkert att vara en

hörnsten i uppbyggnaden av vårt lands bilindustri. Ha tro. Ha övertygelsen att detta kommer säkert hända."

Detta var vad jag sade till dom samlade framför kolförrådet. Det var en blygsam början, men våra mål var höga och stora. De besvarade min vision och arbetade med stort engagemang. Som en följd kunde vi 1963 starta ett annat företag i lite större skala. Detta var att bygga en fiskebåt. Båten sjösattes vid en pir i Manseok Dong i Incheon och döptes till Cheon Seung Ho, himlens seger. Ungefär tvåhundra personer deltog i ceremonin där denna fiskebåt sändes ut på havet.

Vatten är källan till livet? Vi föddes alla från våra mödrars livmoder. Inuti dessa moderliv finns vatten, så vi är födda ur vatten. Jag startade båten med övertygelsen att, på liknande sätt som när vi tar emot livet från vatten, måste vi gå ut på havet och gå igenom ett antal prövningar för att bli kapabla att överleva de prövningar vi ställs inför på land.

Cheon Seung Ho var en exceptionell båt. Den seglade igenom hela gula havet och fångade mycket fisk. Reaktionen hos många, var att vi hade tillräckligt att göra på land och att det inte finns något behov för oss att åka ut på havet och fånga fisk. Jag kände dock att världen var på väg att gå in i en oceanisk tidsålder. Lanseringen av Cheon Seung Ho var en liten, men värdefullt första steg i öppningen av den eran. Jag såg redan i mitt inre den vida oceanen med båtar större och snabbare än Cheon Seung Ho.

Dansens kraft påverkar världen

Vi var inte en rik kyrka. Vi hade en dålig kyrka startas av personer som inte ens hade råd med mat för att hålla sig mätta. Vi hade inte fina kyrkobyggnader som andra kyrkor hade, utan vi åt korn

när andra äter ris och sparade pengar lite i taget. Vi delade sedan pengar med folk som hade det sämre än vi. Våra missionärer sov i ouppvärmade rum genom deras sovtäcken direkt på kala cementgolv. När det var dags att äta, var det vanligt för dem att avvärja hungern genom att äta ett par kokta potatisar. Vi gjorde i alla fall vårt bästa för att inte lägga pengar på oss själva.

1963 använde vi de pengar vi hade sparat på det här sättet att välja sjutton barn och bilda en Seonghwa barnens danstrupp som kallades Little Angels (Små änglarna). Korea på den tiden hade mycket lite av kulturella föreställningar. Vi hade ingenting att visa människor från andra länder, för att inte tala om föreställningar som vi själva kunde titta på och njuta av. Alla var alltför upptagen med att försöka överleva och försöka komma ihåg hur koreansk dans var eller ens det faktum att vi hade ett kulturarv som sträcker sig tillbaka femtusen år.

Min plan var att låta dessa sjutton barn lär sig att dansa och sedan skicka ut dem i världen. Många utlänningar kände endast Korea som ett fattigt land som hade utkämpat ett fruktansvärt krig. Jag ville visa dem de vackra koreanska danserna så att de skulle inse att det koreanska folket är ett folk med kultur. Vi kunde hävda allt vi ville att vi var ett kulturellt folk med femtusen års tradition, men ingen skulle tro oss om vi hade någonting att visa dem.

Våra danser - med dansare iklädda vackra, full-längds hanboks, försiktigt snurrande runt är ett underbart kulturarv som kan ge en ny upplevelse till västerlänningar som är vana att betrakta dansare som hoppar runt med bara ben. Våra danser är genomsyrade av den sorgfulla historien hos det koreanska folket. Rörelserna hos koreansk dans - där dansare hålla sina huvuden något nedböjda som av någon kraft och rör sig försiktigt som att inte dra

uppmärksamheten till sig - skapades av det koreanska folket, vars femtusen åriga historia har varit fylld av sorg.

När dansaren lyfter ena foten lindad i vitt beoseon, de traditionella koreanska byxbenen och lyfter fram den för att ta ett enda steg, vänder hon samtidigt försiktigt huvudet och höjer handen. När jag tittar, tycks den milda subtiliteten av hennes rörelser smälta bort alla bekymmer och frustration i mitt hjärta. Det finns inga försök att påverka publiken med många ord i en dånande röst. Istället påverkar varje dans publikens hjärta, utförd med stor mildhet och subtilitet. Detta är konstens makt. Den beviljar folk som inte förstår varandras språk att kommunicera. Den låter folk som inte vet om varandras historia förstå varandras hjärtan.

Särskilt de oskyldiga ansiktsuttrycken och ljusa leenden från barn skulle helt torka bort den mörka bilden av ett land som nyligen varit i krig. Jag skapade denna danstrupp för att introducera dans från vårt lands femtusen års historia till folk i USA, som var det mest avancerade landet i världen vid denna tidpunkt.

Men samhället omkring oss, kritiserade oss maximalt. Innan vi ens sett små änglar dansa, började de kritisera. "Kvinnorna i Enighetskyrkan dansar dag och natt", gick deras skandalösa kritik, "och nu verkar det som om de har fött barn som också dansar".

Men inga sådana rykten kunde skaka min beslutsamhet. Jag var säker på att visa världen hur koreansk dans var. Jag ville låta personer som anklagade oss för att ha dansat nakna se den vackra, mjuka rörelsen hos dansare som kliver försiktigt i deras beoseon byxben. Dessa var inte vilda danser med att vrida och vända utan

rytm. De var mjuka danserna med dansare som var klädda i vårt lands traditionella kläder.

Änglar öppnar en väg genom en mörk skog

Det finns två saker vi måste lämna våra efterkommande när vi dör. En tradition, och den andra är utbildning. Ett folk utan tradition kommer att misslyckas. Tradition är den själ som tillåter folk att fortsätta; ett folk utan själ kan inte överleva. Det andra som är viktigt är utbildning. Ett folk kommer också att misslyckas om det inte utbildar sina ättlingar. Utbildning ger oss kraft att leva med nya kunskaper och mål. Genom utbildning, förvärvar personer vishet att leva. Den som inte kan läsa, kommer att vara okunnig, men en gång utbildad, vet en person hur man använder sin kunskap i världen för att hantera sitt eget liv. Utbildning hjälper oss att förstå de principerna om hur världen fungerar. För att öppna upp en ny framtid behöver vi, å ena sidan, förmedla till våra efterkommande den tradition som vi har ärvt under tusentals år, och å andra sidan att också förse dem med utbildning om nya saker. När tradition och ny kunskap är tillräckligt integrerad i våra liv, ger de upphov till en ursprunglig kultur. Tradition och utbildning är båda viktiga, och det är omöjligt att säga vilken prioriteras framför den andra. Visheten att integrera de två kommer också till oss genom utbildning.

Samtidigt som jag grundade danstruppen, grundade jag även Little Angels School of the Arts (små änglars skola för konst) (senare omdöpt till Sunhwa Art School). Syftet med att grunda den här skolan var att sprida våra idéer till världen genom konst. Frågan om vi hade förmågan att hantera en skola var av sekundär betydelse. Jag satte först min plan i verket. Om syftet är tydligt

och bra, då det bör sättas in snabbt. Jag ville undervisa barn att älska himlen, älska sitt land och älska mänskligheten. Jag skrev mitt motto för skolan på en bit av kalligrafi som i kinesiska tecken sa, "älska himlen, älska mänskligheten, älska landet." Någon frågade mig därefter, "varför sätter du "älska landet" i slutet, när du säger ditt syfte är att visa Koreas unika kultur för världen?"

Jag svarade honom genom att säga: "Om en människa älskar himlen och älskar mänskligheten, älskar han/hon redan sitt land. Att älska landet har redan uppfyllts i processen."

Om en korean kan orsaka världen att respektera honom, då han redan uppfyllt syftet att låta världen få veta om Korea. Little Angels som reste till många länder och demonstrerade en utmärkt koreansk kultur, men de gjorde aldrig några nationalistiska anspråk om deras land. Bilden av Korea som ett land med stor kultur och tradition var planterad djupt i medvetandet hos de människor som såg deras uppträdanden och gav dem deras applåder. I den bemärkelsen gjorde de små änglarna mer än någon annan att offentliggöra Korea för världen och utöva kärlek för sitt land. Det ger mig stor tillfredsställelse varje gång jag ser föreställningar av Su Mi Jo och Young Ok Shin, klara studenter från Sunhwa Art School som har blivit världsberömda sångare och Julia Moon och Sue Jin Kang, som är bland de bästa ballerinnorna i världen.

Sedan 1965, när de höll sina första utomeuropeiska uppträdanden i USA, har Little Angels introducerat Koreas vackra tradition över hela världen. De var inbjudna av den brittiska kungafamiljen att uppträda i närvaro av drottning Elizabeth II. De har inbjudits att delta i 200-års firandet i USA, där de uppträdde på John F. Kennedy Center for the Performing Arts. De gav ett särskilt uppträdande för amerikanska presidenten Richard Nixon, och de

deltog i festivalen för kultur och scenkonst som var en del av Seouls olympiska spel. Little Angels är kända runt om i världen som kulturella ambassadörer för fred.

Följande är något som hände 1990, när jag besökte Ryssland. Little Angels gav en föreställning på kvällen innan jag skulle lämna Ryssland, efter att ha träffat president Michail Gorbatsjov. Koreas små flickor stod i centrum av Moskva, kommunismens centrum. Efter att ha visat koreanska dansar iklädda sina hanboks, sjöng Little Angels ryska folksånger med sina vackra röster. Glädjerop som "Encore!" från publiken gjorde det omöjligt för dem att komma bort från scenen. Till sist hade de helt uttömt sin repertoar av låtar.

Presidenthustrun Raisa Gorbatsjov satt i publiken. Sydkorea och Ryssland hade ännu inte etablerat diplomatiska förbindelser, och det var mycket ovanligt för presidenthustrun att närvara en kulturellt uppträdande från ett sådant land. Men fru Gorbatsjov satt i främre raden och applåderade entusiastiskt i hela programmet. Efter uppträdandet, kom hon bakom scenen och överlämnade grupp blommor. Hon lovordade upprepade gånger storheten av den koreanska kulturen, och sa, "Little Angels är verkligen änglar av fred. Jag visste inte att Sydkorea hade så vacker traditionell kultur. Under hela utförandet, var det som om jag drömde en dröm om min egen barndom". Fru Gorbatsjov omfamnade varje medlem i truppen och kysste dem på kinden och sa: "Mina små änglar!"

1998 besökte Little Angels Pyongyang som första rent privata, icke-statliga kulturella utbytesprogram och gav tre föreställningar där. De dansade den söta "Little Groom Dance" (liten brudgumsdans) och den färgglada "Fan Dance" (solfjäder-dans). Det nordkoreanska folkets ögon tårades av att titta på

uppträdandet. Bilden av en kvinna snyftande okontrollerat fångades av kameran hos en dagstidningsfotograf. Yong Soon Kim, ordförande i Nordkoreas Asien-Pasific fredskommision, prisade de små änglarna efter deras uppträdande, och sa: "De har öppnat en smal väg genom den mörka skogen".

Det var exakt vad de små änglarna hade gjort. De visade för första gången att koreanerna från norr och söder, som hade vänt ryggen på varandra under en lång tid skulle kunna komma tillsammans på ett ställe och titta på varandras prestationer. Människor tror ofta att politiken påverkar världen, men så är inte fallet. Det är kultur och konst som påverkar världen. Det är känslor, inte förnuft som når människor djupt innerst i deras hjärtan. När hjärtan förändras och kan fås att ta emot nya saker, förändras ideologier och sociala system som följd. De Little Angels gjorde mer än bara annonsera våra traditionella kultur till världen. De skapade smala stigar mellan världar helt skilda från varandra.

Varje gång jag träffar små änglarna, berättar jag för dem, "Ni måste ha vackra hjärtan för att kunna utföra vackra danser. Ni måste ha vackra hjärtan för att kunna ha vackra ansikten". Verklig skönhet är en skönhet som stiger upp som en fontän inifrån oss. De små änglarna har kunnat påverka hjärtan över hela världen, eftersom skönheten av Koreas traditioner och andliga kultur som är förankrad i deras danser är vackra. Så applåder för små änglar är faktiskt applåder för koreas traditionella kultur.

Världsturné

Från barndomen, har mitt sinne alltid längtat efter fjärran platser. I min hemby, kunde jag bestiga berg och längta efter havet. När jag anlände till Seoul, jag ville åka till Japan. Jag har alltid drömt om att åka till platser som är större än där jag var.

1965 inledde jag min första resa runt om i världen. Min resväska var fylld med jord och sten från Korea. Min plan var att jag reste runt i världen, jag vill plantera koreas jord och stenar i varje land för att markera Koreas koppling till världen. Under tio månader, åkte jag runt i fyrtio länder, däribland Japan, Förenta staterna och Europas nationer. Dagen jag lämnade Seoul, kom etthundra av våra medlemmar i bussar för att ta farväl av mig." Och de fyllde hela avgångshallen på Kimpo Airport. På den tiden, var att åka utomlands en viktig händelse. Våra medlemmar trängdes på flygplatsen denna januaridag med en kall stark vind som blåste från nordväst. Ingen hade bett dem att göra detta. De gjorde som deras hjärtan sa till dem. Jag tog emot deras hjärtan med djup tacksamhet.

På den tiden utförde vi missionsarbete i tio länder, och det var min plan att öka detta till 40 länder inom två år. Det var för att lägga grunden för detta som jag bestämde att besöka 40 länder på min resa. Mitt första stopp var Japan. Jag fick ett enormt välkomnande där Bong Choon Choi hade riskerat sitt liv för att starta vår mission. Men ser man tillbaka kan vi bara vara tacksamma.

Jag ställde följande fråga till de japanska medlemmarna: "Är ni "japaner", eller har ni överskridit tillståndet att vara "från Japan"?" Jag fortsatte: "Gud vill inte ha det som är "japanskt". "Gud behöver inte det som är "japanskt". Han behöver folk som övers rider Japan. Ni måste gå utöver de japanska begränsningarna och bli japanska

människor som älskar världen, om ni är personer som kan användas av Gud." Det kan inte ha varit lätt för dem att höra detta, men jag har gjort mig mycket tydligt.

Mitt andra mål var Förenta Staterna. Jag kom in i landet via flygplatsen i San Francisco, där jag möttes av våra missionärer. Därifrån, turnerade vi runt hela landet. Under den tid jag reste i Amerika, kände jag starkt, "Detta är det land som hanterar hela världen. Den nya kultur som skapas i framtiden måste stiga upp med Amerika som dess fundament." Jag gjorde därefter en plan att köpa en anläggning för workshops i USA som skulle kunna ta emot femhundra personer. Detta skulle naturligtvis inte bara vara för koreaner. Det skulle vara en internationell anläggning som skulle kunna ta emot människor från över hundra länder.

Lyckligtvis blev detta hopp snart förverkligat. Många länder skickade folk till dessa workshops, där de skulle kunna studera, sex månader i taget och debattera om fred i världen. Ras, nationalitet och religion spelade ingen roll.

Jag tror att världen kommer att utveckla bättre samhällen när människor som har överskridit ras, nationalitet, religion och många olika åsikter möts och rättframt diskuterar världsfred.

Under min turné i USA, besökte jag varje medlemsstat utom Alaska och Hawaii. Vi hyrde en stationsvagn och körde både dag och natt. Ibland var föraren så trött. "Hör på", brukade jag säga, "Jag kom inte hit för sightseeing. Jag är här för att göra ett viktigt arbete. Vi måste köra försiktigt." Vi har inte tid att sitta ner och äta. Om vi hade två skivor bröd, en bit korv och några ättiksgurkor, då det var gott om mat för en måltid. Vi åt frukost, lunch och middag. Vi sov även i bilen. Bilen var vårt hem, det var vår säng och vår restaurang. Vi åt, sov och bad i den lilla bilen.

Det fanns ingenting vi inte kunde göra där. Jag hade en särskild mission att utföra, så det var lätt för mig att uthärda mindre besvär för den fysiska kroppen.

Efter USA och Kanada åkte jag till Central- och Sydamerika, och sedan vidare till Europa. I mina ögon var Europa inom Vatikanens kulturella sfär. Det verkade som om vi inte kunde lyckas i Europa utan att förstå Vatikanen. Även Alperna, som var tänkta att vara så svårt att klättra i, verkade ha liten betydelse i förhållande till Vatikanen.

Jag reste till Vatikanen, där européerna samlas för att be, och bad med sådan glöd att svett droppar rann ner för mitt ansikte. Jag bad att religion, som blivit uppdelad i så många samfund och grupper, kunde snabbt enas. Gud skapade en värld, men människor har delat upp det på ett sätt som passar dem själva. Blev jag mer övertygad än någonsin om att dessa divisioner måste raderas och världen förenas som en. Från Europa, åkte jag till Egypten och Mellanöstern och avslutade min tur efter tio månader.

När jag återvände till Seoul, var min resväska full med jord och sten från 120 platser i 40 länder. När jag planterade den jord och de stenar jag hade tagit från Korea, tog jag jord och stenar från varje plats och förde dem tillbaka till Korea. Jag förenade Korea med dessa fyrtio länder på detta sätt för att förbereda den dag i framtiden när en värld i fred skulle förverkligas centrerat på Korea. Jag började förberedelserna för att skicka missionärer till dessa fyrtio länder.

Sista planet till USA

Nära slutet av 1971 åkte jag till USA. Jag hade vissa uppgifter som absolut behövs för att kunna åstadkomma något, men att det inte

var så lätt. Det var inte första gången jag åkte till USA, men jag fick vänta en ovanligt lång tid att få mitt visum. Några medlemmar föreslog att jag skulle försena min avgång, men jag kunde inte göra det. Det var svårt för mig att förklara för medlemmarna, men det var viktigt att jag lämnade Korea på aktuellt datum. Så jag bestämde mig för att först åka till Japan och ta emot ett amerikanskt visum medan jag var i Japan. Jag hade bråttom att lämna Korea.

Dagen för min avresa var ganska kall, men så många medlemmar kom till mig att alla inte fick plats i terminalen. När det blev dags för mig att gå igenom passkontrollen, upptäckte man att mitt pass saknade stämpel av utrikesministeriets passavdelning. Denna stämpel krävs som bevis på att regeringen hade godkänt mig att lämna landet. På grund av detta missade jag den flygning som jag hade planerat att gå ombord.

De medlemmar som hade förberett min avresa ursäktade sig våldsamt och antydde att jag skulle återvända hem och vänta medan de spårade sektionschefen och fick honom att stämpla mitt pass.

"Nej", svarade jag. "Jag väntar här på flygplatsen. Gå snabbt och skaffa en stämpel."

Mitt hjärta hade mycket bråttom. Det råkade vara en söndag, så sektionschefen arbetade inte. Men jag kunde inte låta mig påverkas av sådana saker. Till sist åkte våra medlemmar hem till sektionschefen och fick honom att stämpla mitt pass. Så jag kunde resa med sista flygningen samma dag ut från Korea. Den natten, införde regeringen ett nationellt undantagstillstånd med kraftiga restriktioner för utländska resor för privata medborgare.

Jag hade stigit på sista flyget som skulle tillåta mig att resa till Amerika.

Jag ansökte igen om ett amerikanskt visum i Japan, men det avslogs igen. Jag upptäckte senare vad problemet var. Den sydkoreanska regeringen hade fortfarande en notering av mitt fängslade av den japanska koloniala polisen strax före befrielsen med anklagelser om att vara en kommunist. Början av 1970-talet var en tid då kommunismen spred sig med våldsamt. Vi hade skickat missionärer till 127 länder, men de fyra kommunistiska länder utvisades. Att evangelisera i kommunistiska länder på den tiden skulle kunna resultera i död. Jag gav aldrig upp, och fortsatte att sända missionärer till Sovjetunionen och andra kommunistländer. Vår första missionär till Tjeckoslovakien anlände 1968.

Omkring 1980, började vi kalla vårt missionsarbete i de kommunistiska länderna i Östeuropa för "Mission Butterfly" (fjärils-missionen). En larv måste gå igenom en lång tid av lidande innan den kan växa vingar och bli en fjäril, och vi kände att det var liknande lidande för våra underjordiska missionärer som verkade i kommunistiska länder. Det är en svår process för en fjäril att komma ut ur sin kokong, men när det har sina vingar, kan fjärilen flyga någonstans som den vill. På samma sätt visste vi att när kommunismen kom till sitt slut, skulle våra missionärer växa vingar och börja flyga.

Missionären Young Oon Kim, som hade åkt till USA i början av 1959 besökte de större universiteten i landet för att förmedla Guds ord. Där träffade hon Peter Koch, en tysk student vid University of California i Berkeley, och den unge mannen beslutade att bryta sina studier och resa med båt till Rotterdam och sedan starta missionsverksamhet i Tyskland. Missionärer till kommunistiska

länderna i Asien skickades ut från Japan. Dessa missionärer måste skickas till platser där deras liv kan vara i fara utan så mycket som en särskild gudstjänst för att markera deras avresa.

Detta smärtade mig lika mycket som att behöva pressa Bong Choon Choi att än en gång försöka smugla sig in i Japan under vårt sista möte i tallskogen bakom Gabsa tempel. En förälder som måste se sitt barn straffas skulle mycket hellre ta straffet själv.

Jag skulle ha föredragit att resa ut som missionär själv. Mitt hjärta var fullt av tårar när jag skickade dem till platser där de skulle upptäckas och eventuellt avrättas för sin religiösa verksamhet. När missionärerna väl lämnat tillbringade jag större delen av min tid i bön. Ivriga böner var det bästa jag kunde göra för att skydda deras liv. Missionsverksamhet i kommunistiska länder var farligt arbete. En missionär visste aldrig när kommunistpartiet kunde ta dom.

Människor som reste ut som missionärer till kommunistiska länder kunde inte ens säga till sina föräldrar vart de åkte.

Föräldrarna förstod väl farorna av att åka till sådana länder och skulle aldrig ge tillstånd för deras barn att åka. Gunther Werzer upptäcktes av KGB och deporterades. I Rumänien, där diktaturen Nicolae Ceausescu var på höjden av sin makt, var den hemliga polisen ständigt på jakt och avlyssnade telefonsamtal våra missionärers telefonsamtal.

Det var som om missionärer hade gått in i lejonets grop. Antalet missionärer till kommunistiska länder fortsatte dock att växa. Därefter skedde en fruktansvärd händelse i Tjeckoslovakien 1973, där 30 av våra medlemmar fängslades. En medlem Marie Zivna, förlorade sitt liv i fängelset vid den unga åldern tjugofyra år. Hon var den första martyren som dog under missionsarbete i ett

kommunistiskt land. Följande år, miste en annan person livet i fängelse.

Varje gång jag hörde att en av våra medlemmar hade dött i fängelset, frös hela min kropp. Jag kunde varken prata eller äta. Jag kan inte ens be. Jag satt bara stilla en stund, och kunde inte göra någonting. Det var som om min kropp hade blivit till sten. Om dessa människor aldrig hade träffat mig, eller aldrig hört vad jag förkunnade, skulle att de aldrig ha hamnat i en kall och ensam fängelsecell och de aldrig skulle ha dött på det sätt de gjorde. När de dog, led de i mitt ställe. Jag frågade mig "är mitt liv värt så mycket att det kan utbytas för deras? Hur kommer jag att ta ansvar för evangleiserandet av kommunistblocket som de bar i mitt ställe?" Jag kunde inte tala. Jag föll i en sorg som inte verkade ha något slut, som om jag hade kastats i djupt vatten.

Därefter såg jag inför mig Marie Zivna i form av en gul fjäril. Den gula fjärilen som hade undkommit tjeckiska fängelset fladdrade med sina vingar för att uppmana mig att vara stark och stå fast. Genom att genomföra hennes missionsverksamhet med risk för sitt liv, hade Marie verkligen förvandlats från att vara en larv till en vacker fjäril.

Missionärer som arbetar under sådana extrema förhållanden tar ofta emot uppenbarelser genom drömmar och visioner. De var isolerade och kunde inte kommunicera fritt med andra, så gav Gud dem avslöjanden för att låta dem veta den väg som de måste följa. Det händer ofta att en missionär som hade lagt sig ner för att sova en kort stund fick en dröm där han blev tillsagd, "Gå upp snabbt och gå någonstans annanstans." Han gjorde som han blev tillsagd i drömmen, bara för att en stund senare upptäcka att hemliga polisen hade konfiskerat den plats där han hade vilat. I ett annat fall hade en medlem en dröm där en person han aldrig

hade sett förut kom fram till honom och berättade för honom hur man utför hans missionsverksamhet. Senare, när han träffade mig för första gången, utbrister han, "Du är den person som jag såg i min dröm".

Det var så jag hade riskerat mitt liv och livet hos våra medlemmar för att kunna störta kommunismen och bygga Guds rike. Men USA vill inte ge mig ett visum, eftersom den misstänkte mig för att vara en kommunist. Slutligen, i Kanada, efter inlämnande av material som dokumenterade mitt påstående att anti-kommunist, kunde jag få visum till USA.

Anledningen till att jag gick till allt detta besvär att åka till Amerika var att kämpa mot de mörka krafterna som hade orsakat Amerikas moraliska förfall. Jag lämnade Korea för att starta krig mot de onda krafterna. Vid den tiden, alla de stora problemen med världs-kommunismen, droger, moralisk dekadens och omoral blandades samman i en helvetisk gryta. Jag deklarerade, "jag har kommit till Amerika som en brandman och en läkare. Om ett hus tar eld, måste brandman komma, och om någon är sjuk, kommer läkare på besök". Jag var som en brandman som hade gått till Amerika för att släcka bränder i omoral, som en läkare som hade gått att bota Amerika av sjukdom som gjorde det glömma gud och gå till randen av dekadens.

Amerika i början av 1970-talet var indraget i Vietnamkriget, och aktivister protesterade. Det var ett land allvarligt delat. Unga människor sökte efter mening experimenterade med alkohol, droger och fri sex och försummade i processen sina eviga själar. Traditionell religion, vilket borde ha gett vägledning för sådana unga människor, utförde inte sin roll. Det kunde inte hjälpa dem avsluta sitt mållösa irrande och återgå till rätt levnadssätt. Den

hedniska, materialistiska kultur drog ner många ungdomar, eftersom de inte hade någon plats att vila sina hjärtan.

Strax efter att jag anlant till USA, turnerade jag runt landet och talade om ämnen som "Kristendomens framtid" och "Guds hopp för Amerika". Inför en stor publik, kritiserade jag svagheterna i Amerika på ett sätt som ingen annan gjorde.

Jag talade om hur USA grundats på puritanernas anda och hade vuxit till att bli det starkaste landet i världen på bara tvåhundra år eftersom det fått Guds gränslösa kärlek och välsignelse. Jag påminde publiken att USA:s frihet kommer från Gud, men som idag hade USA kastat Gud åt sidan. "USA har en stark tradition", sa jag. Allt du behöver göra är att återuppliva den." Jag kom för att uppväcka Amerikas spirit, att rädda USA från undergång, att uppmana folk att ångra sig och återvända till Gud.

Vår framtid finns i havet

När jag turnerade runt världen, visste ingen om mina planer att utveckla ekonomiska grundvalar på en världsomfattande skala. Allteftersom kyrkan växte och antalet missioner ökade mängden medel dramatiskt som vi behövde för att stödja dessa verksamheter. Vi behövde inkomster. Medan jag åkte runt fyrtioåttastater i USA, tänkte jag mycket på vilka typer av företag som skulle kunna stödja den verksamhet som vi hade planerat.

Vad jag kom att tänka på var att amerikanerna äter kött varje dag. Jag kontrollerade priset på en ko. Jag såg att en ko som kostar en liten summa i Florida kunde kosta flera hundra dollar i New York. Men när jag kontrollerade priset för tonfisk, upptäckte jag att en tonfisk kunde vara värd mer än \$4.000. Tonfisk lägger mer än 1,5 miljoner ägg åt gången, medan en ko får bara en kalv åt gången.

Det var tydligt att fånga tonfisk skulle vara mycket bättre affärsverksamhet än boskapsskötsel.

Ett problem var att amerikanerna inte äter mycket fisk. Men japanerna, var mycket förtjusta i tonfisk. Det fanns många Japaner som bodde i USA då och dyra restauranger som drevs av japaner sålde rå tonfisk till ett högt pris. Även en del amerikaner som lärde sig att njuta av rå fisk tyckte om att äta tonfisk.

Jorden där vi bor är täckt av mer hav än land. USA har två oceaner och därför gott om fisk. Dessutom, bortom gränsen på tolv nautiska mils, har inget land territoriella krav på havet. Vem som helst kan åka ut för att fånga fisk. För att starta en bondgård eller odla boskap, skulle vi behöva köpa mark, men det finns inget behov i havet. Allt vi behövde var en båt, och att vi kan gå så långt som behövs för att fånga fisk. Havet är fyllt med saker att äta. Dessutom på havet yta, finns en aktiv sjöfartsnäringen. Fartyg fraktar saker gjorda i länder över hela världen för att säljas någon annanstans. Havet är en guldgruva som garanterar mänskligheten en ljus framtid. Det är därför jag lär ut att de som sysslar med mänsklighetens framtid måste ta hänsyn till oceanerna. När vi kan älska och ärva oceanerna, ärver vi framtiden.

Vi köpte flera båtar i USA. Dessa var inte de stora fartyg som kan ses i en broschyr, utan båtar mellan 10 -12 meter. De kan fånga tonfisk med sina motorer avstängda. De var fiskebåtar med storleken som en yacht som inte skulle råka ut för större olyckor. Dessa båtar placerades i Washington, San Francisco, Tampa och Alaska. Vi köpte också en reparationsverkstad för fartyg.

Vi utförde en hel del av egen forskning. Vi placerade en båt i varje region och mätte vattnets temperatur. Vi kontrollerade för att se hur mycket tonfisk som fångades varje dag, och placerade

resultaten på ett sjökort. Vi använde inte bara data som experterna hade skapat tidigare. Våra medlemmar gick själva ut i haven för att samla information. Resultaten av undersökningar som utförts av universitetet-baserade forskare inom området användes som referens. Dessutom besökte jag dessa områden, levde där själv och kontrollerade. Inga data var mer exakt än den vi samlade in. Vi gick igenom en hel del problem för att genomföra denna forskning, men vi har inte behållit den för oss själva. Istället, delade vi den med fiskeindustrin. Vi utvecklade även nya fiskevatten. Om alltför många fiskar fångas i ett område, utarmar det fiskbeståndet. Det är viktigt att åka till nya områden. På en kort tid, hade vi en stor inverkan på den amerikanska fiskeindustrin.

Vi gick in i verksamheten att fånga fisk på öppet hav. Vår idé var att en båt skulle gå ut till havet och fiska i minst sex månader utan att återvända till hamn. När fartyget hade all fisk som den kunde lagra, gick att transportfartyg ut, tog dess fisk, och fyllde på med mat och bränsle. Fartyget hade kylanläggningar där det kunde lagra fisk under lång tid. Namnet på vårt fartyg var New Hope (Nytt hopp), och det var känt för att kunna fånga mycket fisk.

Jag gick själv ut med båten och fångade tonfisk. Människor var ofta rädda att gå ut med båtar. När jag föreslog ungdomar att de skulle gå ut med en båt, var deras första reaktion ofta rädsla. "Jag blir sjösjuk" hörde jag dem ofta säga. "Allt jag behöver göra är att komma på en båt, och jag börjar känna mig snurrig och som om jag skulle dö." Så jag själv på båten först.

Från den dagen gick jag ut på båten nästan varje dag under sju år. Inte ens nu, när jag är 90 år gammal, gillar jag att åka ut på havet när jag har tid. Nu finns det fler och fler ungdomar som säger att de vill åka ut med båtarna. Fler kvinnor säger att de vill göra det.

Med alla uppgifter om ledaren gör det första, följer folk efter. Som ett resultat, har jag blivit känd som en fiskare av tonfisk.

Men det skulle ha varit till liten användning, om vi bara hade fångat tonfisk. Vi behövde också kunna sälja den till rätt pris. Vi skapade en tonfisk-anläggning, och jag till och med sålde tonfisken själv. Vi lade tonfisken i kylt-lastbilar och reste ut och sålde dem. Om försäljning var svår, startade vi våra egna fiskrestauranger och sålde tonfisk direkt till konsumenterna. När vi väl hade våra egna restauranger, kunde folk inte ignorera oss.

USA har tre av världens fyra största fiskevatten. Tre fjärdedelar av världens fisk lever i vatten nära USA. Men USA har relativt få människor som fångar fisk och fiskerinäringen är mycket underutvecklad. Regeringen har vidtagit flera åtgärder för att stödja fiskerinäringen, men de har inte haft någon större effekt. Regeringen erbjöd sig att sälja båtar med stor rabatt på villkor att köparen använder dem under två och ett halvt år, men få personer tog chansen. Hur frustrerande detta är.

När vi började satsa pengar på fiskeindustrin, orsakade det en uppståndelse i varje hamn vi kom. Detta var inte överraskande, eftersom samhällen blomstrade där vi investerat. Vårt arbete var i slutändan att öppna nya världar. Vi fångade inte bara fisk. Vi tog vägar inga andra tagit. Hur spännande det är att öppna nya vägar!

Havet förändras ständigt. De säger att människors sinnen ändras morgon och kväll, men havet förändras hela tiden. Därför är havet både mystiskt och vackert. Havet omfamnar allt i himlen och på jorden. Det kan samlas på en viss plats och bilda moln eller bli regn och falla ner.

Jag är mycket förtjust i naturen, eftersom den aldrig luras. Om den är hög blir den lägre, om den är låg, blir den högre. I varje

ögonblick, justerar den dess höjd att bli platt. Om jag sitter med ett fiskespö, verkar det som om jag har all tid i världen. Vad finns på havet som står i vägen? Vem finns det som skyndar på oss? Vi har massor av tid för oss själva. Allt vi behöver göra är att titta på havet och tala med den. Ju längre tid en person lägger på havet, desto större kommer den andliga aspekten av hans liv att bli. Havet kan dock vara helt lugnt ena stunden men sedan snabbt ändra sitt ansikte och sända oss starka vågor. Vågorna flera gånger höjden av en person stiger upp ovanför båten, som om att förtära den. En stark vind kommer att slita i seglet och skapa ett skrämmande ljud.

Men tänk på detta. Även om vågorna slår och en obeskrivlig orkan blåser, har fisken i vattnet inga problem att sova. De följer med vågorna och kämpar inte mot dem. Detta är vad jag lärde av fisken. Jag bestämde mig för att inte vara rädd, oavsett hur starka vågorna blev. Jag låt vågorna föra mig. Jag gjorde mig till en med båten, och vi lyfte med vågorna. När jag började göra detta blev mitt hjärta aldrig skakat, oavsett vilken typ av vågor jag möttes av. Havet har varit en sådan underbar lärare för mig i mitt liv att jag skapade programmet Ocean Challenge för att ge ungdomarna den ledarskapsträning havet ger.

Mitt hopp om en ny amerikansk revolution

Den ursprungliga varma gästfrihet som visats mig från amerikanerna börjat kallna, t.o.m. att bli fientlig. De undrade hur en religiös ledare från Korea, ett obetydligt land som knappt hade överlevt svält och krig, kunde våga uppmana amerikaner att göra bättring.

Det var inte bara amerikanerna som motsatte sig mig. Reaktionen från den japanska Röda armén, i förbund med internationella

kommunisterna var särskilt stark. De fångades även av FBI när de försökte smyga sig in i workshop-centret i Boston där jag ofta bodde. Det fanns så många försök att skada mig att mina barn inte kunde gå i skolan utan närvaro av livvakter. På grund av fortsatt hot mot mitt liv, talade jag bakom skottsäkert glas under en period.

Trots detta motstånd, väckte föreläsningsserien av mannen från Orienten med små ögon mer och mer intresse. Människor började lyssna till förkunnelsen, som var helt annorlunda än vad de hade hört tidigare. Innehållet i föreläsningarna handlade om grundläggande principer om universum och försöket att väcka den ursprungliga andan hos Amerika, var som en frisk fläkt för amerikanerna som hade hamnat i helvetet av omoral och slöhet.

Amerikanerna upplevde en revolution av medvetande genom mina föreläsningar. Unga människor började följa mig, kallade mig och "Fader Moon" eller "pastor Moon" och klippte deras långa hår och deras ovårdade skägg. När utseenden förändras, förändras också sinnen. Så Gud började komma in i hjärtan hos ungdomar som varit nedsänkta i alkohol och droger.

I föreläsningarna deltog en mängd ungdomar, från skiftande samfund. När jag avbröt mitt tal för att fråga, "Finns det någon Presbyterian här?" viftade många ungdomar med sina händer och sade: "Här. Här." När jag frågade, "Finns här några katoliker?" räcktes händer upp igen. När jag frågade "Hur om Southern Baptists?" svarade igen många människor, "jag. jag."

"Varför kommer ni för att lyssna till mig istället för att höra en predikan i er egen religion?" frågade jag mig. "Gå hem till er egen kyrka för att höra Guds ord." När jag sagt detta, svarade publiken, "Vi vill höra pastor Moon!"

Fler och fler människor började samlas, och även vissa pastorer från Presbyterianska och Baptistkyrkor kom och hade med sig ungdomar från deras kyrkor. Allteftersom tiden gick, blev pastor Moon en ikon som representerar en revolution av medvetande i det amerikanska samhället.

Jag lärde amerikanska ungdomar att uthärda svårigheter. Jag lärde dem grundligt principen om att en person måste kunna ha kontroll över sig själv innan han kan ha herravälde över universum. Mina läror gav en ny inspiration till amerikanska ungdomar som lever i en tid av förvirring. De ropade i samförstånd med mitt budskap om sexuell renhet och sanna familjer. Mottagandet var så entusiastiskt att det fick mig att svettas med spänning.

"Vill ni bära smärtans kors?" frågade jag dom. "Ingen vill gå korsets väg. Ert hjärta kanske vill gå den vägen, men kroppen säger "nej!". Bara för att något är skönt för ögat betyder inte att det är bra för hjärtat. Det finns många saker som ser bra ut, men en undersökning av deras inre aspekt visar dem att vara onda.

Om ni kommer på er själva att bara söka efter det som ser bra ut för ögonen och försöker följa den vägen, måste ni omedelbart stoppa och säga till er, "din skurk!" Även om ni känner lusten att bara äta det som gläder munnen måste ni skäll på er kropp, säg till er kropp, "din skurk, och blockera ätandet. Ni ungdomar lockas till det motsatta könet, eller hur? Även i detta fall måste ni göra ett starkt motstånd mot sådana frestelser. Om en person inte kan styra sig själv, kan han inte göra något i denna värld. Tänk er att ni bryter samman, då kommer även universum att bryta samman". Jag lärde dom mottot att jag hade följt som en ung man, "Innan du försöker ha herravälde över universum, fullkomna först din förmåga att ha herravälde över dig själv." Amerika hade blivit rikt

och hade blivit besatt av materiella varor. Jag stod mitt i denna materiella civilisation och talade om frågor om sinne och hjärta. Sinnet kan inte ses med ögat eller hållas i handen. Ändå styrs vi uppenbarligen genom våra sinnen. Utan våra sinnen, är vi ingenting. Sedan talade jag om sann kärlek, Guds-centrerad kärlek som borde styra sinnet. Jag sade att den verkliga friheten kan endast avnjutas när vi har en klar förståelse av oss själva grundad på sann kärlek och kan utöva självkontroll.

Jag lärde dem värdet av hårt arbete. Arbete är inte lidande utan skapande. Anledningen till att en person kan arbeta hela sitt liv och ändå vara lycklig beror på att arbete är anslutet till Guds värld. Det arbete som människor utför är ingenting annat än att ta saker som Gud skapat och forma om dem på olika sätt. Om ni tänker att ni gör något att ge till Gud som en minnesak, då är arbete inte något att tänka negativt om. Många amerikanska ungdomar var så genomsyrade av det rika liv som tillhandahålls dem av deras materialistiska civilisation som de inte förstod glädjen av arbete. Så jag lärde dem att arbeta med glädje.

Jag uppväckte också i dem glädjen att kunna älska naturen. Ungdomarna var så fångade av den omoraliska stadskulturen och slavar under själviska liv, så jag talade till dem om naturens stora värde. Naturen är given oss av Gud. Gud talar till oss genom naturen. Det är en synd att förstöra natur för en stund av njutning eller en obetydlig summa pengar. Den natur som vi förstör kommer till slut att leta sig tillbaka till oss i form av gifter och göra livet svårt för våra kommande generationer. Vi måste gå tillbaka till naturen och lyssna till vad naturen berättar oss. Jag berättade för de unga i Amerika som när vi öppnar våra hjärtan och lyssnar till vad naturen säger, kan vi höra Guds ord.

Washington Monument, 1976

I september 1975, grundade vi vårt teologiska seminarium i Barrytown, New York, som ligger norr om New York City. Fakulteten var inhyrd på en interreligiös grundval, och vi hade professorer som representerade judendomen, protestantismen, katolicismen, öst-ortodoxi, och orientalisk filosofi. När de föreläste om sin egen religion, ställde våra studenter mycket svåra frågor. Klasserna blev alltid forum för en intensiv debatt.

När alla religioner slogs samman och diskuterade började de bryta igenom de felaktiga begrepp som de hade om varandra och kunde bättre förstå varandra. Begåvade ungdomar avslutade sin masters nivå av utbildning på våra seminarier och startade doktorandprogram vid Harvard, Yale och andra ledande amerikanska universitet. Idag har de blivit människor som klarar av att leda den religiösa världen på en global nivå.

Washington Monument, 1976

1974 och 1975 blev jag inbjuden att tala på Capitol Hill. Jag talade inför ledamöter i representanthuset på temat "En nation under Gud."

Jag talade till kongressledamöter på samma sätt som jag gjort till ungdomar på gatan, genom att säga, "Amerika föddes genom Guds välsignelse. Men denna välsignelse, var inte bara för amerikanerna. Detta var guds välsignelse för världen, given genom Amerika. Amerika måste förstå principen för denna välsignelse och offra sig själv för att rädda världen. För att göra detta måste det finnas ett pånyttvaknande som låter USA återgå till sin ursprungliga anda. Kristendomen, som har delats i dussintals

samfund, måste förenas, absorberar alla religioner, och öppna en ny framtid för världens civilisation."

Jag var den första utländska religiösa ledare att bli inbjuden att tala till den amerikanska kongressen. Efter att jag blev inbjuden en andra gång, blev många fler intresserade av att undersöka denne pastor Moon från Korea.

Nästa år, den 1 juni 1976 höll vi en fest på Yankee Stadium i New York City för att fira tvåhundraårsdagen av USA:s självständighet. Vid den tiden, var Amerika inte så fredligt att ha sinnesnärvaron för att fira sin födelsedag. Det kände hotet om kommunismen och dess ungdomar levde liv avlägsna från Guds önskan, och engagerade sig i sådana saker som narkotika och fri sex. Jag ansåg att Amerika var allvarligt sjukt. Jag gick till festen med känslan som om jag vore en kirurg som öppnade New Yorks sjuka hjärta.

På festdagen var det skyfall som kom ned, och en stark vind blåste sönder dekorationerna runt fältet, men ingen försökte fly regnet. Bandet började spela "You Are My Sunshine" och alla i arenan började sjunga tillsammans. De sjöng en sång om solsken, även medan de dränktes av regn. Deras munnar sjöng om solsken, men deras ögon grät. Det var en tidpunkt då regn och tårar blandades. Därefter helt otroligt, när jag gick upp på scenen för att tala, bröt solen igenom regnmolnen. Det var som om Gud hade hört deras sång.

Jag tränade lite boxning när jag gick i skolan. Ni kan träffa en bra boxare med många jabbar och fortfarande verkar han inte påverkas. Men om ni kan landa en kraftig upper-cut, kommer men även den starkaste boxare att skakas. Jag räknade med att landa en rejäl upper-cut på Amerika. Jag kände att det behövdes

ett mycket större massmöte än vad som hade hållits fram till denna punkt så att namnet "Sun Myung Moon" skulle vara outplånligt inhuggna i Amerikas sinne.

Washington är huvudstaden i USA. På en plats som ligger längs en rak linje från Capitol, finns det ett torn som kallas Washington Monument. Det är en obelisk, formad som en välvässad penna stående på dess ända. En stor gräsmatta sträcker sig över området från monumentet till Lincoln Memorial. Detta område utgör hjärtat av Amerika. Jag gjorde upp en plan att hålla ett stort massmöte på denna plats.

För att hålla ett massmöte där, behövde vi tillstånd från den amerikanska regeringen och den amerikanska nationalparkspolisen. De flesta amerikanska tjänstemän gillade mig inte särskilt mycket. Jag hade tidigare satt in annonser i tidningar som uppmanar människor att förlåta tidigare presidenten Richard Nixon, som hade tryckts in i en kris på grund av Watergate-skandalen. Denna uppfattning var mycket impopulär. Därför nekade nu den amerikanska regeringen oss tillstånd, och det var inte förrän 40 dagar före mötet som vi äntligen fick möjlighet att få tillstånd.

Även våra medlemmar, föreslog att detta var alltför ambitiös plan och att vi inte borde genomföra den. Det nationella området kring Washington Monument var en öppen park i mitten av ett stadsområde. Det var inte många träd-bara en bred expansion av gräs. Om publiken var liten, skulle det vara uppenbart för alla att se. För att fylla ett så stort område, skulle det behövas hundratusentals människor. Våra medlemmar ville veta hur detta skulle vara möjligt. Före detta, hade endast två personer tidigare haft stora evenemang på the National Mall. Dr. Martin Luther King, Jr., hade hållit ett rally för medborgerliga rättigheter på

trappstegen till Lincoln Memorial och pastor Billy Graham hade hållit en stor väckelsemöte. Så det var en plats med mycket symbolik. Detta var den plats som jag utmanade.

Jag bad oavlåtligt för detta rally. Jag skrev fyra gånger om mitt tal som jag skulle hålla. En vecka före evenemanget, hade jag fortfarande blandade känslor om vad jag skulle säga i mitt inlägg. Slutligen, tre dagar före händelsen, avslutade jag texten. I allmänhet talar jag inte från förebredda texter. Jag gjorde ett undantag i detta fall, på grund av min önskan att det skulle gå bra. Jag visste att detta skulle bli en särskilt viktig händelse, men jag var inte helt säker på vilket sätt.

Jag kommer aldrig att glömma vad som hände den dagen, 18 september, 1976. Människor började komma till Washington monument från tidigt på morgonen. Omkring trehundra tusen människor samlas. Det var omöjligt att förklara var alla dessa människor hade kommit från. De hade alla olika hår- och hudfärger. Alla raser som Gud sände till jorden samlades på samma dag. Det var ett massmöte på en global nivå som inte krävde någon ytterligare beskrivning.

Jag stod framför folksamlingen och deklarerade, "Gud förberedde Amerika under tvåhundra år. Detta är tiden för uppvaknande. USA måste acceptera sitt globala ansvar. Beväpnad med Gudism, måste hon befria den kommunistiska världen och äntligen bygga Guds rike här på jorden." Talet avbröts flera gånger av rop och applåder.

Newsweek gjorde bildkavalkad av viktiga händelser 1976, med mitt fotografi med, och talade om mig som en del av 1970-talets väckelse.

Å andra sidan, börjat ett ökande antal människor se på mig med

försiktighet och rädsla. För dem var jag ingenting mer än en konstig trollkarl som hade kommit från östern. Jag var inte någon en vit man skulle placera sin tro på och följa. Det faktum att jag sa saker som var lite annorlunda från vad de hade hört i deras kyrkor gjorde dem väldigt osäkra. I synnerhet kunde de inte tillåta en situation där unga vita människor visade respekt för och följde asiat med sneda ögon formade som en fisk.

De började sprida rykten om att jag hade hjärntvättat oskyldiga unga vita människor. Denna grupp som motsatte sig mig som samlades i bakgrunden, bakom dem som skek sitt stöd. Jag visste att ännu en kris skulle drabba mig. Jag var inte rädd, eftersom jag klart gjorde vad som var rätt.

USA är känt som ett frihetens och jämlikhetens land, där människor av alla raser kommer för att förverkliga den amerikanska drömmen. Men i själva verket finns en stor kamp som härrör från ras och religiös diskriminering. Dessa är kroniska sjukdomar som är djupt inbäddade i amerikansk historia, och de är därför mycket svårare att bota än sociala sjukdomar såsom omoral och materialism som uppstod ur välfärdsutvecklingen under 1970-talet.

Vid denna tid, besökte jag ofta afroamerikanska kyrkor i ett försök att främja ekumenisk harmoni. Bland svarta ledare fanns det några som i likhet med Dr. King, arbetade för att göra bort med rasdiskriminering och åstadkomma Guds värld i fred.

Några av dessa hade pastorerna bilder hängande i sina källare från slavmarknaderna som hade funnits i hundratals år innan de förbjöds. En sådan bild visade en svart man som bränts levande medan han hängde från ett träd. En annan var av nakna svarta män och kvinnor som liknade varor för potentiella slavköpare.

Och ännu ett annat var av en svart bebis som gråtande slets bort från sin mamma. Man kunde knappt tro att människor kunde klara de barbariska handlingarna så tydligt i dessa bilder.

"Vänta och se!" sa jag på ett möte i Chicago den 24 oktober 1975.

"Inom de närmaste trettio åren kommer det att finnas en president i Förenta staterna som föddes av en svartvit familj."

Profetian jag gjorde den dagen har nu uppfyllts i Amerika genom invigningen av president Barack Obama, som tillbringade mycket av sitt vuxna liv i Chicago.

Denna profetia blev inte sann på egen hand. Många människor offerar sitt blod och svett för att undanröja kampen mellan raserna, och dessa ansträngningar har nu äntligen blommat ut.

Överraskande kom en rad pastorer från etablerade kyrkor i Amerika och förde deras församlingar till Washington Monument-mötet. De bestämde att mitt budskap överskred samfunden och att jag inspirerade ungdomar.

Jag uppmanade människor att överbrygga skillnader mellan olika samfund och religioner, och dessa ord förverkligades vid detta möte. Washington Monument Rally var ett mirakel.

Trehundratusen personer deltog, vilket gjorde detta till en av de största sammankomsterna någonsin på National Mall.

Gråt inte för mig utan för världen

Bra följs ofta av det dåligt. Vissa människor ritade mustascher på min bild och försökte associera mig med Hitler. De kallade mig "anti-semitisk" och hävdade att jag undervisade mot judar.

Problem uppstod även med kristna. När antalet ungdomar som följde mig och antalet pastorer som ville lära sig Principen ökade, började också Amerikas etablerade kristna att förfölja mig.

Slutligen reagerade vänstern i Amerika mot min ståndpunkt att det var Amerikas ansvar att stoppa spridningen av kommunismen i världen. De började också leta efter sätt att stoppa mina aktiviteter.

Allteftersom vår popularitet växte började alla slags betänkligheter och tvivel uppstå om mig. Ungdomar, inspirerade av att sprida mina läror, hade lämnat universitet eller slutat jobba för att resa runt landet för att undervisa och samla in pengar till vårt arbete. Deras föräldrar blev självklart oroade över deras välbefinnande.

Dessutom hade Förenta staterna blivit intrasslad i Watergatekrisen. Jag träffade president Richard Nixon för att uppmana honom att söka Guds vilja för att leda nationen. Jag uppmanade det amerikanska folket att "förlåta, älska och förenas" kring presidentens position. Detta gav upphov till motstånd från vänster-medierna. Saker som tidigare inte varit ett problem träffade plötsligt mig. Samtidigt sa konservativa att jag var för liberal och att mina läror skulle bryta ner traditionella värderingar.

Många kristna var olyckliga över den nya tolkningen av korset som jag undervisade: Jesus kom som Messias, och det var inte Guds förutbestämda vilja att han skulle korsfästas. Med Jesu förverkligande av Guds plan för fredens rike gick fel. Om Israel hade mottagit Jesus som Messias, kunde han ha skapat en värld av fred som förenade kulturer och religioner i öst och väst. Men Jesus dog på korset, och Guds fullständiga frälsning blev uppskjuten tills återkomsten.

Denna förståelse av korset skapade en hel del motstånd. Etablerade kyrkor och det judiska samhället kom båda att

betrakta mig som deras fiende. De försökte på olika sätt att få mig att flytta från Amerika, var och en av sina egna olika skäl.

Till sist blev jag fängslad än en gång. Allt jag gjorde var att arbeta för att återupprätta amerikansk moral och återställa det för att vara ett land i linje med Guds vilja, men jag anklagades för att jag inte betalade mina skatter. Jag var väl förbi min sextionde födelsedag vid denna tidpunkt.

Under det första året som jag var i Amerika, fick pengar som donationer från hela världen placeras på ett bankkonto i New York i mitt namn, förtroende för kyrkan, en övning som är gemensam i vissa valörer. De medel som fanns i detta konto i tre år producerade ränteintäkter, och jag anklagades på bekostnad av att inte betala skatt på cirka \$ 7 500. Normalt skulle detta leda till böter, men jag fängslades i den federala korrektions institutionen i Danbury, Connecticut den 20 juli 1984.

På dagen före rapportering till Danbury-fängelset höll jag min sista sammankomst av medlemmar på Belvedere Training Center i Tarrytown, New York. Medlemmarna fyllde fastigheten och kasta tårar när de bad för mig. Tusentals människor som följt mig samlades på Belvedere den dagen. Jag höjde min röst och berättade för dem att inte förlora hjärtat.

"Jag är oskyldig", sa jag. "Jag har inte gjort något fel." "Jag kan se det ljuset av hopp som stiger från bortom Danbury", sa jag till dem. "Gråt inte för mig, utan gråt för Amerika. Ge kärlek till Amerika, och be för Amerika." Jag stod framför ungdomarna nedsänkt i sorg och höll upp mina nävar som ett tecken på hopp.

Uttalandet jag är gav innan de kom att föra mig in i fängelset orsakade en stor rörelse bland religiösa människor. Ett "gemensamt lidande sällskap" skapades, och det fanns en våg av

böner för att stödja mig. Det gemensamma lidande samhället var en grund för stöd av prästerskap från alla valörer och från andra religioner som var oroade över attacken på religionsfrihet i Amerika.

Dagen jag gick i fängelse hade jag ingenting att frukta. Jag känner till livet i fängelse. Detta var emellertid inte fallet med människorna runt mig. De var oroade över att vissa människor som starkt motsatte mig skulle göra något för att ta mitt liv. Jag leddes till fängelse med mitt huvud högt.

"Varför måste min pappa gå i fängelse?"

Även i Danbury-fängelset följde jag min princip för att leva för andras skull. Jag brukade vakna tidigt på morgonen och städa platser som var smutsiga. På cafeterian brukade andra luta sig över maten och antingen ta sig en tupplur eller småprata med varandra, men jag höll ryggen rak och satt med värdighet. När jag fick jobb att arbeta arbetade jag hårdare än andra gjorde, och jag höll ett öga på att se hur det gick för andra.

På min fritid läste jag Bibeln. En fånge som såg hur jag läste Bibeln dag och natt sa till mig: "Är det din bibel? Här är min bibel. Ta en titt!" Han kastade en tidning till mig. Det var den pornografiska tidningen Hustler.

I fängelset var jag känd som en person som arbetade utan att prata. Jag läste böcker och mediterade. Efter att det gått tre månader så blev jag vän med fångarna och vakterna. Jag blev vän med en person som gick på droger och med den fånge som hade sagt pornografiska tidningen var hans bibel. Efter en månad eller två började fångarna dela med mig de föremål som de fick från

utsidan. När vi kunde dela våra hjärtan så var det som om våren hade kommit till fängelset.

Egentligen ville USA inte sända mig till fängelse. De valde att åtala mig medan jag var ute av landet på en resa i Tyskland, och de skulle ha varit nöjda om jag hade valt att inte återvända. De försökte inte tvinga mig i fängelse. De försökte få bort mig från landet. Jag blev välkänd i Amerika, och antalet personer som följde mig ökade. Så? De ville lägga ett vägspärr på min väg. Precis som i Korea var jag ett horn i sidan på de etablerade kyrkorna. Eftersom jag visste att detta var deras syfte, valde jag att återvända till Amerika och gå i fängelse. Jag hade fortfarande saker som behövde ske i Amerika.

Jag tror att det inte är en helt dålig sak att behöva gå i fängelse. Om jag ska förmå människor som befinner sig i tårarnas dal för att ångra sig, måste jag först offra tårar. Om jag inte förstår ett sådant eländigt hjärta, kan jag inte få andra att offra sig till Gud. Himlen fungerar verkligen på mystiska sätt. Efter att jag fängslades, anklagade sjutusen pastorer och andra religiösa ledare den amerikanska regeringen att de bryter mot religionsfriheten och började försöka rädda mig.

Bland dem var den konservativa pastor Jerry Falwell av Southern Baptist Convention och den liberala Dr Joseph E. Lowery, som reciterade löftet under president Obamas invigning. De stod i spetsen för ansträngningarna att rädda mig. Dessutom marscherade min dotter i Jin, en ung flicka 20 år, med dem. Hon stod framför sju tusen pastorer och läste ett brev som hon hade skrivit under tårar för att vädja till domaren som dömde mig.

"Hej alla Jag är i Jin Moon, den andra dottern till Rev. Sun Myung Moon. Den 20 juli 1984 verkade det som att världens ände kom till

vår familj. Det var dagen då min far kom in i Danbury-fängelset. Jag drömde aldrig att en sådan sak skulle hända med min far, särskilt i Amerika, ett land av det fria som min far har älskat och tjänat oerhört. Min far har jobbat hårt sedan han kom till Amerika. Jag har nästan aldrig sett honom sova. Han stiger tidigt på morgonen för att be och arbeta. Jag har aldrig sett någon arbeta med större engagemang för Amerika eller Gud. Men Amerika har sänt min far till Danbury-fängelset. Varför måste han åka till Danbury? Är inte orolig för sitt eget lidande. Min fars liv har blivit utsatt för tårar och lidande, eftersom han försökte utföra Guds vilja. Han är nu 64 år gammal. Hans enda brott var att han älskade Amerika. Men just nu, Han tvättar antingen i fängelsets kafeteria eller sätter på golv. Förra veckan besökte jag min Far och såg honom för första gången i sin fängelseuniform. Jag grät och grät. Min far berättade att jag inte skulle gråta för honom utan att be för Amerika. Han berättade för mig att ta min vrede och sorg och omvandla dem till en kraftfull kraft som gör detta till ett riktigt fritt land.

Han sa att medan han var i fängelse skulle han uthärda all ont, bära all orättvisa och bära alla kors. Religionsfrihet är grunden för alla friheter. Jag är verkligen tacksam för alla här för att stödja religionsfrihet. "Min mening minskade med sex månader för gott beteende, och jag släpptes efter att ha tjänstgjort tretton månader. Dagen jag lämnade fängelset hölls en bankett för att fira min frigivning i Washington D.C. Sjuttonhundra kristna pastorer och judiska rabbiner samlades och väntade på mig. I mitt tal till de församlade upprepade jag min standpunkt att överskrida religioner och samfund. Jag talade med hög röst till världen i stort och kände ingen anledning till oro för reaktionen från dem som var emot mig."

Gud tillhör inget enskilt samfund. Han är inte bunden av sekundära argument över doktrinen. Det finns ingen skillnad mellan nationalitet eller ras i Guds stora föräldrahjärta. Det finns inte heller där några väggar mellan nationer eller kulturer. Även idag fortsätter Gud att göra allt Hen kan för att omfamna alla världens människor som sina barn. Amerika drabbas idag av rasfrågor, problem som härrör från förvirring av värderingar och moralisk nedbrytning, problem med andlig torka och kristen trosfall och frågan om ateistisk kommunism. Orsakerna till att jag svarade på Guds kall och kom till detta land. Kristendomen idag måste ha en stor uppvaknande och komma ihop som en. Prästerskap måste också se över de roller du spelat fram tills nu och ångra. Situationen som spelade ut För två tusen år sedan, när Jesus kom och uppmanade människor att ångra sig, upprepas idag. Vi måste uppfylla det viktiga uppdrag som Gud har gett till Amerika. Situationen kan inte få fortsätta som det är nu. Det måste finnas en ny reformering. "

När jag hade släppts från fängelset fanns det inget som kunde hålla mig tillbaka. Jag talade med en ännu högre röst än tidigare för att ge ett budskap som varning till ett fallet Amerika. Jag talade upprepade gånger i starka ord om att återvända till Guds kärlek och moral är det enda sättet att återupprätta Amerika.

Jag blev fängslad utan att jag hade gjort någonting fel, men Guds vilja var där också. Efter min frigivning blev de människor som arbetade för min frigivning bjudna på en turné till Korea för att lära sig mer om mitt arbete. De kom för att ta reda på vad det var i pastor Moons ande som hade lockat så många unga människor i Amerika. Vid sin återkomst till USA anordnade 120 av dessa pastorer American Clergy Leadership Conference.

KAPITEL FEM:

Kärleksfulla familjer kan förändra världen

Min hustru Hak Ja Han Moon

Den första gången jag såg min hustru var hon en ung flicka på 14 år som just gått ut elementarskolan. Hon var en tystlåten flicka som aldrig höjde rösten och aldrig någonsin försökte dra uppmärksamheten till sig. Hon gick alltid samma väg till och från kyrkan. När man presenterade henne för mig fick jag höra att hon var dotter till en av våra äldsta kyrkomedlemmar, fru Soon Ae Hong.

- "Vad heter du?" frågade jag henne.

- "Mitt namn är Hak Ja Han!" svarade hon med klar röst.

I det ögonblicket, innan jag förstod vad som hände, sa jag: - "Så Hak Ja Han har fötts i Korea!"

Jag upprepade detta tre gånger och sedan bad jag: - "Gud! Tack för att du har sänt en så underbar kvinna som Hak Ja Han till Korea."

Sedan såg jag på henne och sa: - "Hak Ja Han, jag är rädd att ni kommer att få offra mycket."

Alla dessa ord kom helt spontant ur min mun. Senare berättade fru Hong för mig att hon tyckte det var konstigt att jag upprepade samma sak tre gånger när jag mötte hennes dotter för första gången. Min hustru har berättat för mig att hon också mindes detta första korta möte och allting som jag sa den gången. Det var som om jag hade hållit en predikan speciellt för henne och hon gömde det i sitt hjärta. Hon kände det som om jag hade fått en viktig uppenbarelse angående hennes framtid och hon har inte kunnat glömma det.

Hennes mor härstammade från en hängiven presbyteriansk familj, hon hade alltså växt upp i ett kristet hem. Hennes hemstad var Jeongju, som

också är min hemstad, men hon bodde i Anju tills hon under Koreakriget kom till Sydkorea. När fru Hong började komma till vår kyrka levde hon ett mycket fromt liv i Chuncheon och uppfostrade sin dotter mycket strikt. Flickan gick i en skola som drevs av katolska kyrkan. Jag har hört att reglementet i den skolan var lika strikt som i ett kloster. Hon hade en vänlig personlighet och under den tid hon fostrades av sin mor gick hon aldrig någon annanstans än skolan och till vår kyrka.

Jag var fyrtio år då och jag förstod att tiden hade kommit för mig att gifta om mig. Allt jag behövde göra var att vänta på att Gud skulle säga till mig att tiden var inne att gifta mig och jag skulle göra som jag blev tillsagd.

Seung Do Ji, en äldre kvinna i vår kyrka, började i oktober 1959 förbereda för min förlovning trots att det inte fanns någon blivande brud. En annan kyrkomedlem som hade bett i sju år för en hustru åt mig berättade en dag för mig att hon hade haft en dröm där hon såg att Hak Ja Han var min hustru.

Även fru Ji berättade för mig om en märklig dröm, hon sa: - "Vad är det här för slags dröm? Jag såg hundratals tranor komma flygande. Jag försökte vifta bort dem med armarna men de fortsatte att komma och till slut täckte de er helt med sina vita fjädrar. Är detta något slags omen inför framtiden?" Hak i Hak Ja Han är det kinesiska tecknet för trana.

Sedan hade Hak Ja Han själv en dröm där jag kom till henne och sa: -"Dagen är nära, så börja med förberedelserna."

Min hustru berättade senare för mig att hon i drömmen hade svarat mig med ödmjuk röst: - "Hittills har jag levt i överensstämmelse med Guds vilja. På samma sätt kommer jag att följa Guds vilja i framtiden, som Hans tjänarinna, vad än Hans vilja må vara."

Några dagar efter att min blivande brud hade denna dröm bad jag fru Hong att föra sin dotter till mig. Detta var vårt första möte sedan hon hade presenterats för mig vid fjorton års ålder. Den här dagen ställde jag många frågor till denna unga dam. Varje gång svarade hon klart och med övertygelse. Vid detta möte bad jag min blivande hustru att rita en bild. Genast tog hon upp en penna och började rita på ett pappersark. När hon var färdig och la bilden framför mig var jag verkligen imponerad av det jag såg. Jag betraktade henne och såg att hennes blyga ansiktsuttryck var mycket vackert. Hennes hjärta var lika underbart som bilden hon hade

ritat.

Vi förlovade oss den 27 mars 1960 och hade vår vigselceremoni knappt två veckor senare, den 11 april. Jag hade inte satt någon tidpunkt innan men när jag några dagar senare ringde fröken Han och sa: -"I morgon bitti kommer vi att ha vigselceremonin!" svarade hon enkelt: - "Jaha." Hon kom inte med några frågor och försökte inte att sätta sig emot. Hon tycktes fullständigt lyda himlen. Så ren och mild var hon. Då som nu, när det gäller att följa Guds vilja, är hon helt beslutsam.

Vid vigselceremonin bar jag en samokwandae, en regeringstjänstemans formella klädsel som numera används vid traditionella vigselceremonier, och hon hade den traditionella koreanska dräkten jokdori där en brudtiara ingår. Min brud, som då var sjutton år och mer än tjugo år yngre än jag, var samlad och såg strålande ut med sina tätt hoppresade läppar och sitt vackra ansikte. Under ceremonin sa jag till min brud att hon nu gav sig ut på en svår resa.

- "Jag antar att du redan är medveten om att vara gift med mig kommer inte att vara som vilket äktenskap som helst. Vi blir man och hustru för att fullfölja den mission Gud har gett oss, att bli Sanna Föräldrar, och inte att söka två individers lycka som vanliga människor. Gud vill skapa himmelriket på jorden genom en sann familj. Du och jag kommer att gå en svår väg för att bli de Sanna Föräldrar som kommer att öppna portarna till himmelriket för andra. Det är en väg som ingen annan i historien har gått, så inte ens jag vet allt som det kommer att föra med sig. Under de kommande sju åren kommer du att uppleva många saker som det blir svårt att uthärda. Glöm inte, ens för ett ögonblick, att det liv vi lever skiljer sig från andras. Gör ingenting, hur vardagligt det än kan vara, utan att diskutera det med mig först och lyd mig i allt." Hon svarade: - "Mitt hjärta är redan fast beslutet, oroa dig inte."

Jag kunde se i hennes uttryck den dagen att hon hade fattat ett beslut. Hennes svåra utmaningar började dagen efter vårt bröllop. Den första svårigheten hon fick uppleva var att hon inte fick träffa sin mor lika fritt som tidigare. Min hustru, hennes mor och hennes mormor var alla enda döttrar i sina familjer. Därför var förhållandet mellan mor och dotter speciellt starkt. För att ta på sig den här offentliga missionen och ha rätt fokusering sa jag till henne att leva ett asketiskt liv under de kommande tre

åren. Det betydde att hon inte kunde träffa sin mor eller någon annan släkting under tre år. Hon levde i ett rum som hyrdes av en kyrkomedlem. Endast en gång om dagen kom hon till kyrkan, vanligtvis på kvällen. För att inte dra till sig uppmärksamhet lämnade hon kyrkan genom baddörren.

Själv var jag ofta upptagen med gudstjänster eller bad natten igenom och var sällan hemma, men att vi var separerade mycket var inte på grund av praktiska skäl. Separationen skulle etablera en andlig betingelse för en villkorslös hängivelse till missionen. Eftersom de hemska ryktena om mig fortsatte att cirkulera, blev separationen från hennes släktingar och mig ännu svårare för min unga hustru att stå ut med.

Vid tiden för vårt giftermål hade Unification Church redan etablerats i över hundratjugo städer runtom i Korea. Men till och med i vår kyrka fanns det sådana som var kritiska till vårt äktenskap. Några avundades henne, några hatade henne och många rykten cirkulerade. Som om detta inte var nog så levde hon i någon annans hem medan äldre kvinnor från vår kyrka kunde följa mig vart än jag gick.

Slutligen gjorde min, vad som kunde uppfattas som, kalla behandling av min hustru slut på all kritik och avundsjuka gentemot henne. Människor började faktiskt tycka synd om henne. Många medlemmar kritiserade mig till exempel när jag inte kunde besöka min hustru trots att hon var sjuk efter vår första dotters födelse och låg och skakade i ett dåligt uppvärmt rum. Några undrade hur jag ens kunde kalla mig hennes make.

-”Ni går för långt!” sa man till mig. – ”Har ni gift er med henne borde ni leva med henne. Varför gör ni det så svårt för henne att ens få se ert ansikte?” De människor som tidigare hade kritiserat min hustru började nu en efter en att ta hennes parti.

Trots hennes unga år var det nödvändigt för min hustru att gå igenom hård träning. Under den första tiden vi levde tillsammans var pressen på henne ofta obarmhärtig. Hon hade aldrig en enda ledig stund för sig själv. Ständigt var hon på helspänn som om hon gick på tunn is och undrade, kommer den här dagen att vara fridfylld? Kommer morgondagen att vara lugn? Eftersom hon måste uppnå Guds standard av moderlig kärlek korrigerade jag henne för vartenda felaktigt ord. Ibland måste till och med hennes ömhet mot mig begränsas för att hon skulle hålla koncentration på sin eviga mission. Allt detta var nödvändigt för att hon skulle bli Sanna Mor

men jag är säker på att det ledde till mycket smärta i hennes hjärta. Jag säger ibland saker i förbigående utan att tänka så mycket på det. Hon däremot var tvungen att harmonisera med varje ord jag sa, så jag är säker på att hennes lidande var stort. Det tog oss sju år att anpassa oss till varandra. Jag berättar dessa saker för att det viktigaste i ett äktenskap är ett absolut förtroende. Det är det som gör det möjligt för två människor att bli ett.

En ojämförligt vacker inre skönhet

Efter vårt bröllop gav min hustru och jag varandra ett löfte. Vi kom överens om att hur upprörd eller arg någon av oss än blev, så skulle vi inte tillåta någon att tänka, "Det verkar som om pastor Moon och hans hustru grälar". Vi kom också överens om att hur många barn vi än fick så skulle ingen av dem någonsin få se ett tecken på att vi varit osams. Barn är Gud. Barn är som Gud med mycket små hjärtan. Så när ett barn ropar mamma så måste ni svara "Ja, vad vill du?", med ett leende.

Efter att ha gått igenom en så väldigt svår kurs i sju år blev min hustru en underbar mor. Allt skvaller kring henne försvann och en fridfylld lycka kom till vår familj. Min hustru födde 14 barn och hon har omfamnat vart och ett av dem med så mycket kärlek. När hon är utomlands på våra talturnéer eller missionsresor så skriver hon brev eller vykort varje dag till våra barn.

Även om det var svårt för henne att under en så lång tid som 40 år fostra 14 barn klagade hon aldrig. Flera gånger befann jag mig på andra sidan jordklotet när min hustru skulle föda och hon fick gå igenom det på egen hand. Det fanns dagar när jag inte kunde göra någonting för henne. En gång skrev en medlem till mig angående min hustrus svåra finansiella situation. Det fanns en oro över om hon fick tillräckligt med näring. Inte ens då klagade min hustru över sina svårigheter. Eftersom jag själv bara sover två eller tre timmar per natt har hon plikttroget gjort likadant under vårt liv tillsammans. Det är sådant här som smärtar mig fram till idag.

Min hustru har ett sådant stort hjärta, fyllt med kärlek och omsorg, att hon till och med gav bort en ring som jag köpt åt henne till någon behovande. När hon ser någon som behöver kläder köper hon kläder åt

dem eller ger bort några av våra. Möter hon någon som är hungrig så köper hon ett mål mat åt den personen. Det har hänt många gånger att vi fick presenter som min hustru sedan gav bort till någon som hon kände behövde dem bättre.

En gång var vi i Nederländerna och hade möjligheten att besöka en fabrik som bearbetar diamanter. Jag köpte en diamantring åt henne. Jag hade inte så mycket pengar så det blev ingen stor diamant. Jag valde ut en ring som jag tyckte om och gav till henne. Också den ringen gav hon senare bort. När jag såg att ringen saknades på hennes hand frågade jag vart den var. Hon svarade: -"Du vet ju vid det här laget att jag inte kan behålla någonting sådant när det finns en människa som behöver det bättre."

Vid ett annat tillfälle såg jag henne dra fram en stor duk och tyst slå in några kläder i den. - "Vad ska du göra med de där kläderna?" frågade jag henne. Hon svarade: -"Jag vet att de ska komma till användning." Hon gjorde tyst i ordning flera klädbylten utan att tala om för mig vad hon ämnade göra med dem. När hon var klar talade hon om att hon tänkte sända kläderna till våra missionärer som arbetade i andra länder.

Det här är för Mongoliet, det här för Afrika och det här går till Paraguay. Hon hade ett lätt självmedvetet leende som fick henne att se så söt ut när hon svarade mig. Min hustru är skyddspatron för International Relief and Friendship Foundation som grundades 1979, som gör serviceprojekt i flera länder som t.ex. Kongo, Senegal och Elfenbenskusten. IRFF ger mat åt undernärda barn, medicin till sjuka och kläder till behövande. I Korea grundade hon 1994 Aewon Hjälporganisation. De ger gratis måltider till fattiga, stöd till låginkomsttagare, människor med funktionshinder och föräldralösa barn. Organisationen sänder också hjälp till människorna i Nordkorea.

Min hustru har också sedan lång tid varit aktiv i olika kvinnoorganisationer. Women's Federation for World Peace, som hon grundade 1992, har nu grenar i omkring 80 länder och har status som generellt rådgivande organ till FN:s Economic and Social Council som en icke statlig organisation (NGO). Under hela historien har kvinnor blivit förföljda, men detta kommer att ändras. Den framtida världen kommer att vara en värld av försoning och fred grundad på kvinnans moderliga karaktär, kärlek och sociala förmåga. Den tiden kommer då kvinnornas

styrka kommer att rädda världen.

Olyckligtvis tycks många av dagens kvinnoorganisationer tro att kvinnornas makt demonstreras bäst genom att stå i opposition till männen. Resultatet av detta är en miljö av tävlan och konflikt. Den kvinnoorganisation som min hustru leder söker däremot att åstadkomma fred baserad på principen att kvinnor skall arbeta tillsammans, ta initiativ och stärka varandra, utöver de traditionella barriärerna av ras, kultur och religion, för att skapa harmoniska familjer som blir byggstenar i en kultur av fred. Organisationerna hon arbetar med pockar inte på kvinnornas frigörelse från man och familj. Istället uppmanar de kvinnorna att utveckla och upprätthålla familjer där kärleken råder.

Min hustrus dröm är att se alla kvinnor få växa upp som sanna döttrar med vördnadsfulla hjärtan som kan skapa fred i hemmen, i våra samhällen, våra nationer och i hela världen. Kvinnoorganisationen som min hustru leder har till mål att bygga upp sanna familjer som är roten till fred i livets alla aspekter.

Under en av de mest intensiva perioderna av mitt offentliga arbete fick våra barn leva närapå halva året utan sina föräldrar. Under vår frånvaro bodde de i vårt hem och kyrkomedlemmar tog hand om dem. Vårt hem var alltid en plats där medlemmar från vår kyrka trängdes. Vid varje måltid hade vi gäster vid bordet, gäster som alltid fick företräde före våra barn. Våra barn växte upp i en sådan omgivning med en känsla av ensamhet som barn i andra familjer inte upplevde. Än värre var det lidande de fick stå ut med på grund av sin far. Vart än de gick blev de utpekade som söner och döttrar av den där "sektledaren Sun Myung Moon". Detta lidande ledde dem till perioder av ifrågasättande och rebellering, men de har alltid återvänt hem. Även om vi som föräldrar inte kunde stötta dem på rätta sätt så tog fem av dem examen vid Harvarduniversitetet. Jag kan inte vara nog tacksam för deras modiga prestationer. Nu är de gamla nog att hjälpa mig i mitt arbete men även idag är jag en sträng förälder. Jag vill lära dem att bli människor som gör mera än jag gjort för att tjäna himlen och leva för mänskligheten.

Även om min hustru är en kvinna med en otrolig styrka, så var vår andre sons, Heung Jins, död mycket svår för henne. Det hände i december 1983. Hon var tillsammans med mig i Kwangju, Korea, där hon deltog i vårt rally

Sejer över kommunismen när vi fick ett telefonsamtal från USA om att Heung Jin varit med i en trafikolycka och förts till sjukhus. Vi flög till New York direkt nästa dag, men Heung Jin låg i koma i sjukhussängen.

En lastbil med för hög fart försökte bromsa i nedförsbacke och kom över på andra sidan där Heung Jin körde. Två av hans bästa vänner fanns med honom i bilen. Heung Jin slet ratten åt höger så att han som förare tog emot det mesta av krocken med lastbilen. Därigenom räddade han livet på sina två vänner. Jag gick till platsen för olyckan som låg nära vårt hem och fortfarande var däckens svarta bromsspår som gick tvärt åt höger fullt synliga.

Heung Jin gick till den andliga världen i gryningen den 2 januari. Precis en månad innan hade han fyllt sjutton år.

Ord kan inte beskriva min hustrus sorg när hon var tvungen att låta ett barn som hon fött upp med kärlek gå till den andliga världen före henne själv. Ändå kunde hon inte gråta. Det var faktiskt viktigt att hon inte fällde några tårar. Vi är människor som känner till den eviga andliga världen. En människas själ försvinner inte som stoft bara för att personen mister det fysiska livet. Själen stiger upp till den andliga världen. För oss som föräldrar var smärtan över att aldrig kunna se eller röra vårt älskade barn i den här världen nästan outhärdlig. Min hustru kunde inte gråta; hon kunde bara kärleksfullt lägga sina händer på den begravningsbil som körde Heung Jins kropp.

Denna tragiska olycka hände precis när vi planerade för trolovningen mellan Heung Jin och Hoon Sook Pak som studerade ballett. Jag var tvungen att tala om för Hoon Sook att Heung Jin hade lämnat denna värld och ta reda på vad hon ville göra. Jag sa till henne att det inte skulle vara lätt eller fair gentemot hennes föräldrar om hon valde att gå vidare med ett sådant äktenskap. Jag sa att det bästa var att glömma förlovningen. Hoon Sook däremot hade inga tvivel. Jag är medveten om att den andliga världen existerar, sa hon. Snälla, låt mig leva mitt liv med Heung Jin. Till slut blev Hoon Sook vår sonhustru, femtio dagar efter Heung Jins bortgång. Min fru och jag kommer aldrig att glömma hennes strålande leende när hon tillsammans med ett ramat fotografi av Heung Jin blev hans hustru i en andlig vigselceremoni.

Det kan tyckas att min hustru skulle kunna bli helt förstörd varje gång

som hon mötte sådana svåra situationer, men hon behöll alltid sin balans. Till och med under de svåraste och mest ofattbara omständigheterna förlorade hon aldrig sitt fridfulla leende. Hon lyckades alltid besegra livets svåraste motgångar framgångsrikt. När medlemmar från vår kyrka frågar min hustru om råd angående sina egna barns fostran säger hon till dem, - Ha tålamod och vänta. Den period då barn avviker är bara temporär. Vad de än gör omfamna dem, älska dem och vänta på dem. Barn kommer alltid att återvända till sina föräldrars kärlek.

Jag har aldrig höjt rösten mot min hustru. Inte på grund av min karaktär utan för att min hustru aldrig har gett mig anledning därtill. Under vårt liv tillsammans har hon med fullkomlig och kärleksfull hängivelse sörjt för mig. Hon är till och med den som sköter mitt hår. Så detta stora helgon är också världens bästa barberare. Nu när jag är gammal ställer jag många nya krav på henne och hon ställer alltid upp. Om jag ber henne att klippa mina tånaglar gör hon det med glädje. Mina tånaglar är mina men jag kan inte se dem så bra. Hon däremot ser dem perfekt. Det är lustigt men ju äldre jag blir desto mer värdefull blir min hustru för mig.

Löften som aldrig någonsin får brytas

Vid våra förlovnings- och välsignelseceremonier ber jag brud och brudgum att ge varandra löften som aldrig någonsin får brytas. För det första, en blivande man och hustru måste lova att alltid lita på varandra och älska varandra. För det andra, de måste lova att aldrig sära sin partners hjärta. För det tredje måste de lova att fostra sina barn och barnbarn till att bevara sexuell renhet. För det fjärde, alla medlemmar i deras blivande familj måste hjälpa och uppmuntra varandra så att de kan bli en sann ideal familj. Kyskhet före äktenskapet och trohet inom äktenskapet är av yttersta vikt. Detta är vad jag lär ut så att människor kan leva upp till sin högsta potential som mänskliga varelser, att skapa och upprätthålla sunda familjer.

Äktenskap är mera än att bara man och kvinna kommer samman. Det är en dyrbar akt av beslutsamhet att fortsätta Guds skapelseverk. Äktenskapet är det som gör att man och kvinna blir ett, skapar nytt liv och etablerar sann kärlek. Genom äktenskapet skapas en ny framtid: samhällen bildas,

nationer byggs upp. Guds värld av fred förverkligas med gifta familjer i centrum. Det är inom familjen som Guds rike förverkligas. Därför måste man och hustru vara fredens centrum. Det ska inte bara finnas kärlek mellan man och hustru utan paret måste också ha förmågan att överföra harmoni till sin utökade familj. Det räcker inte att man och hustru lever med kärlek för varandra. Alla släktingar måste älska varandra. Jag säger åt de blivande paren att de ska ha många barn. Att föda många barn och uppfostra dem är Guds välsignelse. Det borde vara otänkbart att människor egenmäktigt aborterar liv som Gud gett dem. Allt liv som föds till denna värld förkroppsligar Guds vilja. Allt liv är nobelt och dyrbart, det måste därför sörjas för och skyddas.

Naturligtvis måste en man och hans hustru upprätthålla ömsesidigt förtroende och ge näring åt sin kärlek. Det löfte jag mest betonar för blivande äkta par är: lär era barn att upprätthålla sexuell renhet.

Människans mognad och fred i världen börjar i familjen. Religionens syfte är att var och en av oss blir en god människa som bidrar till en ideal värld av fred. Hur mycket än politikerna slår sina kloka huvuden ihop, kan de inte åstadkomma fred. Stora militärmakter kan inte skapa fred. Början till fred ligger i familjen.

När jag kom till USA 1971 svepte vinden av okontrollerad fri sex över landet och hela samhället befann sig i förvirring. Unga människor som trots att de fått en fantastisk utbildning förstördes en efter en. Sexuellt överförda sjukdomar härjade vilt.

Problemet allvar berörde politiker, akademiker och präster. De kände till problemet men de flesta av dem ignorerade det. De försökte se bort från den fula verkligheten eftersom de själva inte hade upprätthållit sexuell renhet. Människor som inte är sexuellt rena kan inte säga åt sina barn att vara det.

Den sexuella moralens förfall bland vuxna förstör familjerna och leder till barnens ruin. Omoral och utsvävningar i de vuxnas personliga liv förstör slutligen livet för deras barn. Anledningen till att dagens samhälle saknar en nivå av lycka som kan matcha den materiella rikedomens nivå är att familjerna håller på att förstöras. För att rädda familjen måste de vuxna först leva proptra liv. Först då är det möjligt att fostra barnen till sexuell renhet.

Modern är den fästning som skyddar familjen. Oavsett hur mycket samhället än förändras så förblir familjen sund och fridfull om modern har ett hjärta som offerar och tjänar. Det är i en sådan familj som väluppfostrade barn kan växa upp. Det är av största vikt vad barnen ser och lär i familjen. En krabba som går i sidled kan inte tala om för sin avkomma att gå rakt fram. Föräldrarna måste visa ett gott exempel. Sanna barn kommer från sanna familjer. Sanningen är alltid mycket enkel.

Den svåraste aspekten av familjelivet är att fostra barnen på rätt sätt. Vi föder dem i kärlek och fostrar dem i kärlek, men de växer inte nödvändigtvis upp på det sätt som föräldrarna önskar. Vad värre är, dagens materialistiska kultur förstör unga människors oskyldiga sinnelag. Ungdomar som borde växa upp till ansvarsfulla vuxna som kan utföra fantastiska ting håller på att förloras genom droger. Användandet av droger får människor att förlora kontakten med sin egen själ. Unga människor som har förlorat sin själ förfaller lätt till brottslighet och sexuell omoral.

Under tonårstiden tror ungdomar att allting skall kretsa kring dem själva, därför har de en tendens att göra uppror mot det som föräldrarna säger. Om föräldern inte bemöter detta med förståelse kan ungdomarnas självcentrering leda till extremer. Å andra sidan kan ungdomar bli djupt rörda av det som når deras hjärtan. Kanske barnet på en höstdag ser en frukt falla från ett träd som har förlorat alla blad. Barnet kan inte förklara det, men något i dess hjärta blir rört och får barnet att le och uppleva lycka. Detta är ett tecken på att Guds ursprungliga karaktär finns i de ungas hjärta.

Men om de under uppväxten blir involverade i sexuella förhållanden så är det som om deras varseblivning fördunklas och deras omdömesförmåga krymper. När en pojke och en flicka i tonåren möts och börjar tala med varandra, rodnar de kanske och deras hjärtan börjar slå snabbare. Om deras sinnen i det ögonblicket inte är i harmoni med Guds standard leds de med all säkerhet i en självisk riktning. De förlorar förmågan att kontrollera sina egna kroppar.

Under ungdomen öppnas alla dörrar i våra celler för kärlek både i fysiskt och själsligt. Denna kroppens och själens längtan är menad att bli ett och fungera tillsammans. När vi känner kärlek börjar vår näsa älska lukter som den tidigare hatade och vår mun älska smaker den brukade hata. Vi kan

lyssna hela natten lång till berättelser om kärlek. Vi vill hela tiden röra vid personen vi älskar. Ungdomar tänker då att de kan bli lyckliga bara genom att inleda en kärleksförbindelse.

Men kärlekens dörrar är designade av Gud för att öppnas först vid rätt tidpunkt. Föräldrar måste lära sina ungdomar dessa saker mycket noga. Kärlek är en process genom vilken vi växer till att avspegla Gud. I motsats till vad världen påstår, så är kärlek inte något som kan användas hursomhelst.

Under uppväxttiden kan barnet drivas att imitera saker de ser i en medryckande film. Folk undrar vad är det för fel med det? Det är fel eftersom handlingar som görs utan ansvar leder till skada. När ungdomar mognar i vishet och kunskap och har kontroll socialt och över in omgivning, är de redo för en relation, men inte innan.

Varför ska man inte ge en kniv till ett barn? Därför att barnet skulle vifta omkring med det. Barnet kanske förstår hur man skär med en kniv men skulle riskera att skära utan kontroll och skada sig själv och andra. Eftersom barn ännu inte fullt ut förstår konsekvenserna ger vi dem inga knivar.

Kombinationen av föräldrar som inte lär sina barn värdet av renhet, och barn som rebellerar mot sina föräldrar, leder till trasiga familjer. På grund av detta förstörs samhällen. På grund av detta förstörs nationer. På grund av detta förstörs mänskligheten.

Att älska betyder att ge och glömma att man har gett

Familjen är den enda, av Gud, instiftade institutionen. Familjen en kärlekens skola där vi människor kan lära oss att älska varandra och leva tillsammans i fred; ett träningscenter där vi praktiserar hur vi kan bygga ett fredspalats på jorden. Där lär vi oss att bli man och hustru som lever för vår respektive partner, och att bli äkta makar som färdas tillsammans på den eviga kärleksvägen. Familjen är baslägret för världsfreden, och barnen måste kunna säga att de aldrig sett mor och far gräla.

Vi möter alla möjliga situationer i livet. Till och med det mest kärleksfulla paret kan ha tider då de munhuggs med varandra, blir arga och höjer rösten. När barnet kommer in i rummet måste detta ögonblickligen upphöra. Hur arg än en make kan vara måste han relatera lugnt och

fridfullt med sin hustru när barnen är i närheten. Barnen måste få växa upp med tanken att familjen är fylld av glädje och att deras föräldrar alltid älskar varandra.

Föräldrar är som en andra gud för barnen. Om ni frågar era små barn: Vem älskar du mest, Gud eller mamma och pappa? Svarar de att de älskar sin mamma och pappa mer så betyder det att de också älskar Gud. Den mest värdefulla utbildningen sker i familjen. Ni kommer inte att finna lycka och fred någon annanstans. Familjen är menad att vara himmelriket. Det spelar ingen roll om en människa äger en ofantligt stor rikedom, är berömd eller till och med äger hela världen. Om det inte står rätt till i den personens familj kan han eller hon inte vara lycklig. Himmelriket börjar i familjen. Om ett par makar är ett med varandra i sann kärlek och bygger upp en ideal familj kommer detta att direkt kopplas vidare till världen.

Jag såg någonting intressant när jag var i fängelset i Danbury. Vi arbetade med en bulldozer för att jämna ut en sluttning och skapa en tennisplan. När det regnade väntade vi på att det skulle sluta, och sen fortsatte vi arbeta igen när solen kom fram. Denna process, att börja och sluta höll på i månader. En gång hade vi en lång regnperiod på tjugo dagar i följd när vi inte kunde jobba. När det slutligen klarnade upp och vi kunde börja arbetet igen fann vi att någon slags vattenfågel hade byggt ett bo där det växte vass. Det var inte mer än ett par meter ifrån där de internerade brukade träna.

Först såg vi inte ens att fågeln var där. Dess kamouflagefärg var så perfekt att fjädrarna lätt kunde misstas för vass. Men när den väl hade lagt sina ägg kunde vi se att det fanns en fågel bland gräset. Fågeln ruvade på några ägg som såg ut som svarta stenar. När ungarna hade kläckts flög fågelmamman iväg för att hitta mat, återvände till boet och matade ungarna. Men när fågeln återvände flög hon aldrig direkt till boet. Hon brukade landa en bit från boet och sedan gå resten av sträckan. Varje gång närmade hon sig boet från en annan riktning. Detta var hennes kloka sätt att göra det svårare för andra att hitta boet. Fågelungarna åt maten som mamman kom med och växte. Ibland, när en intern brukade gå nära boet flög mamman ut och jagade bort honom med sitt skarpa läte. Hon var rädd att mannen skulle göra ungarna illa.

Den här vattenfågeln förstod vad en förälders sanna kärlek är. Sann kärlek är beredd att ge upp det egna livet utan tvekan när det krävs för att

rädda andra. Fågeln var villig att offra sitt liv för att skydda sina ungar. Den hade ett hjärta med sann kärlek. Föräldrar går kärlekens väg hur svår den än blir. En förälder är beredd att offra sitt liv för kärlekens skull, och detta är sann kärlek.

Kärlekens essens är att lägga åt sidan varje tanke att andra är till för en själv; det är att leva för andras skull och att ge för helheten. Kärleken ger, men glömmer sedan till och med bort det faktum att den har gett och fortsätter att ge utan uppehåll. I kärlek ger man med glädje. Det är med ett sådant hjärta modern tar sin baby i famnen och ammar det.

Föräldrar skulle kunna lida för sina barn hur länge som helst, men ändå inte känna att det är för svårt. Så mycket älskar de sina barn. Sann kärlek har sitt ursprung i Gud och kommer till oss från Gud. När en förälder säger till sina gifta barn: -"Ni älskar varandra eftersom vi som föräldrar älskar varandra och er!", måste barnen kunna svara, -"Tack vare er kan jag ha en sådan bra maka/make. Jag vet inte vad jag skulle gjort utan henne/honom".

Familjen är ett knyte av kärlek. När vi kommer till himlen och packar upp knytet kommer en underbar far och mor att hoppa fram ur det. Vackra barn kommer att hoppa fram. En god farfar och farmor kommer att hoppa fram ur det. Detta är betydelsen av ett knyte av kärlek. Familjen är platsen där Guds ideal är förverkligat och där vi kan se Guds arbete fullbordat. Guds vilja är att skapa en värld där kärleken är förverkligad. Just familjen är den plats där Guds kärlek flödar över.

Vi behöver bara höra ordet familj för att börja le. Familjen som flödar över av sann kärlek lever verkligen för alla familjemedlemmars skull. Sann kärlek ger kärlek, glömmer sedan bort att den har gett och ger ytterligare. Den kärlek som föräldrar har som lever för sina barn och som farföräldrar har för barnbarnen – är sann kärlek. Den kärlek som gör att en person kan ge upp sitt liv för sitt land är sann kärlek.

Den fridsamma familjen är himlens byggsten

Många människor i väst lever verkligen ensamma liv. Deras barn lämnar hemmet när de blir arton och föräldrarna får kanske bara se dem på storhelger som jul. Många hälsar sällan på sina föräldrar bara för att se hur de mår. När människor gifter sig lever de med sin partner utan att ha så

mycket att göra med sina utökade familjer. När föräldrarna blir gamla och inte kan ta hand om sig själva flyttas de till äldreboende.

Det är därför förståeligt att man i väst avundas kulturen i öst. Många gamla människor i väst tänker att i öst lever farföräldrarna i familjen som familjens seniorer och det är verkligen underbart. Barnen respekterar sina gamla föräldrar. Det är så människor skulle leva. Vad är det för bra med att sitta på ett äldreboende och aldrig kunna se sina barn, inte ens veta vad det är för dag, bara för att fortsätta att vara vid liv?

Tyvärr håller familjestrukturen i öst också på att gradvis försämrans. Även där överger man traditioner som gått i arv i tusentals år. Vi har gått ifrån vår traditionella klädsel, vår matkultur och vår familjestruktur. Antalet seniorer som lever ensamma i Korea håller på att växa. Varje gång jag ser i nyheterna någon berättelse om ensamma gamla blir jag ledsen. Familjen är platsen där de olika generationerna ska leva tillsammans. Om familjemedlemmar är spridda och föräldrarna lämnade ensamma är det inte längre en familj. Det utökade familjesystemet är en vacker koreansk tradition.

Jag rekommenderar att tre generationer lever tillsammans som en familj. Detta inte bara för att det är en väg till att upprätthålla vårt lands tradition. När ett par makar har ett barn överför de allt de kan till det barnet. Det finns dock en begränsning till hur mycket föräldrar kan ge vidare. Föräldrarna representerar nuet och barnen framtiden. Far- och morföräldrarna representerar det förgångna. Det är bara när farföräldrar, föräldrar och barn lever tillsammans som barnen kan ärva både det förgångna och nuet. Att älska och respektera din farfar är att ärva det förgångnas historia och att lära från den värld som varit. Barnen lär sig värdefull visdom från sina föräldrar om hur man ska leva nu, medan föräldrarna investerar i framtiden genom att älska sina barn.

Far- och morföräldrarna representerar Gud. Hur intelligent en ung man än må vara kan han inte känna till allt i denna världen. Som unga känner vi inte till allt det som möter oss när vi blir äldre. Farfar representerar familjens historia. Farfadern är en värdefull lärare som kan förmedla all visdom har lärt sig under livet vidare till barnbarnen.

Gud är världens äldsta farfar. Därför är ett liv där man tar emot farfaderns kärlek, och lever för farfaderns skull, ett liv där man kommer att förstå Guds kärlek och att leva för hans skull. Vi behöver behålla en sådan

tradition för att öppna Guds rikes hemliga förråd och ta emot hans skatt av kärlek. Ett land som inte tar hand om sina gamla människor överger sin nations arv och ignorerar sina rötter. När hösten kommer förlorar kastanjeträdet gradvis sin sav och dess löv börja falla. Kastanjens yttre skal faller av och till och med det inre skalet som omger själva nöten torkar. Detta är livets cykel. På samma sätt förhåller det sig med människan. Vi föds, växer upp i våra föräldrars kärlek, möter en underbar partner och gifter oss. Allt detta händer i livets kedja av kärlek. Slutligen blir vi torra som kastanjer om hösten. Gamla människor är inte någon separat kategori människor. Vi blir alla gamla. Vi får inte behandla gamla människor respektlöst, hur senila de än må bli.

Det finns ett talesätt, "Allt kan uppnås när det finns harmoni i hemmet". När det råder fred i familjen går allting bra. Den harmoniska familjen är himmelrikets byggsten. Familjen fungerar med kärlekens kraft. Om vi älskar universum som vi älskar våra familjer så kan ingenting stoppa oss från att gå varhelst vi vill. Gud existerar i kärlekens centrum som hela universums förälder. Därför ska familjens kärlek anslutas direkt till Gud. När familjen är fulländad i kärlek kommer universum att fulländas.

Tio år av tårar smälte en svärfaders hjärta

För inte så länge sedan följde media i Korea upp en nyhet om en japansk kvinna som levde i Milyang, Korea, som hade fått ett pris för sin hängivna service i sin familj. Artikeln berättade att kvinnan hade kommit till Korea för att gifta sig med en koreansk man, som hon lärt känna via en religiös grupp. Han hade gift sig med henne trots sin familjs opposition. Sedan hade den japanska kvinnan med stor hängivenhet tagit hand om sina åldrande och sjuka koreanska svärföräldrar. Artikeln berättade att människorna i samhället hade rekommenderat att hon skulle få detta pris som erkännande för sin hängivenhet.

Svärmodern var förlamad från midjan och hade av den koreanska sjukvården klassats med näst högsta graden av fysiskt funktionshinder. Från första dagen av sitt äktenskap hade sonhustrun burit sin svärmor på ryggen till olika sjukhus för behandling. Eftersom hon ägnade så mycket tid åt att troget ta hand om sin svärmor fick hon knappast någon tid över att

hälsa på sin egen familj i Japan. När hon hörde att hon skulle få ett erkännande för sina handlingar protesterade hon och sa att hon endast gjorde det som var rätt.

Denna japanska svärdotter från nyheterna är Kazuko Yashima. Hon kom till Korea genom de internationella och interkulturella bröllop som vår kyrka anordnar. Detta är bröllop där män och kvinnor blir matchade över de religiösa och nationella gränserna. Det finns många unga män i Korea som inte kan hitta någon fru eftersom de bor på landet. Många av kvinnorna som kommer till Korea genom dessa internationella och interkulturella bröllop flyttar gärna till landet.

De bryr sig om sina åldrande svärföräldrar, inspirerar sina män att ha styrka och hopp, och föder och fostrar barn. De kommer för att leva på landsbygden som Korea har lämnat för att det är så svårt att leva där. Vilken underbar och värdefull sak de gör! Detta program har funnits i över trettio år.

Tusentals kvinnor från andra länder har genom sådana internationella och interkulturella bröllop bosatt sig i Korea. Ungdomarna i Korea har lämnat landsbygden för att bosätta sig i städerna. På landet föds inte många barn på grund av det. Men när de internationella familjerna som bor på landet har barn är det en stor glädje för de gamla människorna runtomkring. De tar hand om småbarnen som om de vore deras egna barnbarn. I en grundskola i Choongcheong provinsen är mer än hälften av de åttio eleverna barn från de internationella och interkulturella bröllop som vår kyrka har arrangerat. Skolans rektor har sagt att skolan måste stänga om elevantalet minskar, därför ber han dagligen att våra kyrkomedlemmar inte ska flytta ifrån samhället. Omkring tjugotusen barn från internationella och interkulturella familjer är idag inskrivna i grundskolor runtom i landet i Korea.

Varje år kring årsdagen av Koreas oberoende från Japan visar nyhetsprogrammen på TV någon japansk person, som framför kameran, ber om ursäkt för sitt lands grymma framfart i Korea under ockupationstiden. De själva har inte begått dessa brott men de ber om förlåtelse å sina förfäders vägnar. Många av dessa japaner är medlemmar i vår kyrka som gift sig i Korea, och som aktivt arbetar för att bryta ner murarna av hat mellan de två länderna. Tack vare detta är det allt färre

koreaner som ser japanerna som fiender.

1988 ville en ung och välutbildad man som hade kommit till vår kyrka gifta sig och bad om att bli matchad. Han matchades med en kvinna från Japan. Den unge mannens far reagerade mycket negativt på denna förlovning. - "Av alla kvinnor i världen måste du just gifta dig med en japanska", sa han.

Under den japanska ockupationen hade fadern dömts till tvångsarbete i en kolgruva i Iwate Prefektur i nordöstra Japan. Han riskerade sitt liv genom att fly från gruvan och gick till fots i en dryg månad till Shimonoseki där han lyckades ta färjan till Korea. Han bar på ett fruktansvärt hat mot Japan. När han fick höra att hans son förlovat sig med en japansk kvinna hotade han att göra honom arvlös.

"Du förräder din familj", sa han. "Jag ska få ditt namn borttaget ur familjeregistret. Ingen kvinna från fiendelandet kommer någonsin att sätta sin fot i detta hus, ge dig av med henne. Hon är inte rätt kvinna för dig, och jag bryr mig inte om du ger dig iväg eller ens om du dör."

Fadern var stenhård. Den unge mannen däremot gick och gjorde det han kände var rätt. Han gifte sig med den japanska kvinnan och de flyttade till hemstaden i Nagan, Korea. Fadern öppnade inte ens porten för dem. Senare accepterade han motvilligt äktenskapet men hans förföljelse av sonhustrun fortsatte. Varje gång som hon tycktes ha svårigheter med något brukade han säga: - "Det är ingenting jämfört med vad ditt folk gjorde mot mig. Du borde ha förväntat dig problem när du gifte in dig i vår familj."

Varje gång släkten samlades för en viktig helg brukade svärfadern vilja att svärdottern satt bredvid honom och han berättade för henne allt han fått utstå i kolgruvan i Iwate. Varje gång svarade svärdottern med att säga: - "Far, jag ber er om ursäkt för Japan. Jag är ledsen." Hon grät och bad om förlåtelse. Hon satt och lyssnade när han ilsket berättade samma historier om och om igen. När han var klar fortsatte hon att be om ursäkt.

Detta höll på i omkring tio år och sedan slutade det. Släktingarna noterade att hans kalla attityd mot sonhustrun hade försvunnit och att han till och med verkade tycka om henne. Så de frågade honom: - "Varför uppför du dig så vänligt mot din svärdotter? Hon är japanska. Hatar du henne inte längre?"

- "Jag hatar henne inte längre", sa han. "Allt hat som hade samlats i mitt

hjärta har försvunnit. Jag har egentligen aldrig hatat henne”, la han till. ”Jag gav bara utlopp åt allt hat som fanns inom mig för att jag tvingades att arbeta i gruvan och vände det mot henne. På grund av henne har allt det hatet försvunnit. Från och med nu kommer jag att vara snäll mot henne för hon är verkligen min svärdotter.”

Svärdottern betalade för japanernas synder. Detta är ett exempel på den väg av försoning som kommer att leda mänskligheten till en värld av fred.

Äktenskapets sanna betydelse

Internationella och interkulturella äktenskap är den snabbaste vägen att skapa en ideal värld av fred. Sådant som tycks ta en evig tid kan uppnås, som genom ett under, med dessa äktenskap under bara två eller tre generationer. Människor borde gifta sig över de nationella och kulturella gränserna med människor från länder som de varit fiender emot. Då kan en värld av fred uppstå mycket snabbare. En person kan hata människor från ett speciellt land eller kultur och tro att han aldrig vill se dem. Men om någon från det landet blir hans eller hennes partner så bli den personen en del av det egna landet. Allt hat smälter bort. Om detta upprepas under två eller tre generationer kan hatets rötter avlägsnas.

Vita och färgade människor kommer att gifta sig med varandra; japaner kommer att gifta sig med människor från Korea och Afrika. Många miljoner människor ingår sådana internationella och interkulturella äktenskap. Som ett resultat skapas en fullständigt ny släktlinje. En ny slags människa föds som går utöver vit, svart eller gul ras-tillhörighet. Jag pratar här inte bara om äktenskap över de internationella gränserna. Samma sak gäller för människor som gifter in sig i andra religioner eller trossamfund. Äktenskap mellan människor från olika religioner är faktiskt till och med svårare att klara än internationella äktenskap. Men även om två religiösa grupper har bekämpat varandra under decennier är det möjligt att åstadkomma harmoni mellan dem genom att deras respektive anhängare gifter sig med varandra. I det äktenskapet kommer inte den ene partnern att stänga den andre ute bara för att han eller hon har växt upp i en annan tradition.

Det är ytterst viktigt att lära unga människor äktenskapets helgd och värde. Dagens Korea har ett av de lägsta födelsetalen i världen. Det är

vanskligt när det inte föds barn. Det finns ingen framtid för ett land om det inte finns barn. Jag lär unga människor att de borde förbli sexuellt rena i sin ungdom, bli välsignade i äktenskap och sedan ha minst tre barn. Barn är välsignelser från Gud. När vi föder och uppfostrar barn så är det himmelrikets medborgare som vi uppfostrar. Det en stor synd att leva ett omoraliskt liv och att abortera foster som skapats genom denna livsstil.

Vi gifter oss inte för vår egen skull utan för vår partner. När man ser sig om efter en partner är det fel att bara söka efter en vacker eller välbärgad person. Människor måste leva för varandra. Denna princip måste tillämpas i äktenskapet. Det spelar ingen roll hur utbildad eller enkel din blivande partner är, ditt hjärta ska ha inställningen att du kommer att älska honom eller henne helt och fullt. Guds kärlek är den mest värdefulla av alla välsignelser. I äktenskapet tar vi emot en välsignelse av kärlek och praktiserar den i våra egna liv. Vi måste förstå värdet av våra äktenskap, leva i sann kärlek och skapa sanna familjer.

Sett ur detta perspektiv är världsfred inte en så stor sak. Den börjar med harmoniska familjer som skapar fredliga samhällen och eliminerar konflikter mellan länder. Detta leder till världsfred.

Exemplet ovan visar vilket enormt ansvar och vilken stor inverkan en sådan här familj har på sin omgivning. Vissa människor har istället inställningen att så länge bara de själva och deras familj mår bra så är allting bra. Ett sådant sätt att tänka är mig fullkomligt främmande.

Äktenskap är inte något som involverar bara brud och brudgum. Äktenskapet skapar en relation mellan två familjer och leder till försoning mellan klaner och länder. Båda parter accepterar den andres kultur och övervinner den bitterhet och det hat som har byggts upp under historiens gång. När en person från Korea gifter sig med en person från Japan bidrar detta till försoningen mellan de båda länderna; när en vit person och en svart person gifter sig bidrar detta till försoningen mellan två raser. Barnen ur sådana äktenskap representerar harmoni eftersom de ärver släktlinjer från två raser. De representerar en ny början för mänskligheten för de har övervunnit ras barriären. När detta fortsätter under ett par generationer kommer splittring och fientlighet mellan nationer, raser och religioner att försvinna och mänskligheten kommer att bli en familj som lever i en värld

av fred.

Under de senaste åren har fler och fler koreaner gift sig med människor från andra länder och vi ser fler familjer sammansatta av människor från olika nationaliteter och religioner. Koreanerna har till och med myntat ett uttryck för dessa multikulturella familjer. Det är inte lätt för en man och en kvinna som har blivit fostrade i olika kulturer att bilda en familj och leva i kärlek för varandra. Speciellt i Korea, som traditionellt har haft en mycket homogen kultur, behöver de båda parterna i sådana äktenskap göra en extra ansträngning för att förstå och ta hand om varandra. Anledningen till att våra medlemmar lyckas med internationella och interkulturella äktenskap är att de lever tillsammans centrerade på Gud. Olika sociala välgörenhetsgrupper i Korea försöker hjälpa multikulturella familjer att hålla ihop genom att erbjuda program som lär ut det koreanska språket och den koreanska kulturen. Sådana ansträngningar kommer dock att vara meningslösa om inte själva konceptet av äktenskap förändras. Den som tänker: -"Varför gifte jag mig med denne man, hade jag inte gift mig med just honom så skulle jag ha haft ett bättre liv!" anger tonen för ett äktenskap som kommer att vara ett helvete. Att komma fram till en korrekt förståelse av vad äktenskap är, är viktigare än att bara lära sig koreanska och den koreanska kulturen.

Äktenskap handlar inte bara om att en man och en kvinna i giftasvuxen ålder förenar sina liv. Äktenskap är någonting som byggs på en bas av uppoffringar. Mannen måste leva för kvinnan och kvinnan för mannen. När du lever för din partners skull försvinner ditt egoistiska sinnelag fullständigt. Ett hjärta som försöker uppoffra sig är ett kärleksfullt hjärta. Kärlek är inte att en man och en kvinna möts och har det trevligt tillsammans. Kärlek är vilja ge sitt liv för någon. Om du gifter dig måste du ha inställningen att ditt liv är till för din partner.

Sann kärlek hittar man i sanna familjer

Hur mycket en man och en kvinna än älskar varandra, för att vara en hel och lycklig familj måste de också ha föräldrar som verkar som en skyddande sköld runt hemmet, och det måste finnas åtminstone ett barn

för föräldrarna att älska. När en familj är beskyddad blir den en ursprungspunkt för lycka. Även en person som kanske har stor framgång inom samhället kommer att ha en olycklig familj om detta skydd kollapsar.

Grunden för kärleken är ett hjärta som är villigt att ge totalt för den andres skull. Föräldrakärlek är sann kärlek därför att föräldrar är beredda att ge allt till sina barn, om och om igen. Föräldrar som älskar sina barn glömmer till och med bort att de har gett. Ingen förälder skulle spara kvitton för alla de skor och kläder han/hon köpt till sitt barn och säga: - ”Detta är hur mycket jag har spenderat på dig!” Istället ger en förälder allt han eller hon har och säger: - ”Jag önskar jag kunde göra mer för dig än jag gör, jag är ledsen att jag inte kan det.”

Som barn brukade jag följa med min far när han skötte om sina bin och jag studerade dem noga. När ett bi som flyger omkring i trädgården fångar upp doften från en blomma, sätter den sig på blomman och fäster sina ben stadigt på den. Sedan doppar den sin sugsnabel djupt in i blomman så att bakkroppen pekar uppåt medan det suger upp blommans nektar. Om man tar tag i biets bakkropp släpper den inte blomman. Biet håller sig kvar vid blomman till den grad att den till och med riskerar sitt liv.

Den kärlek föräldrar har när de sköter om sin familj liknar biet som klänger sig fast vid blomman. Till och med om en förälder skulle förlora sitt eget liv skulle han eller hon aldrig släppa det band av kärlek som binder honom eller henne vid sitt barn. Föräldrar kan ge upp sitt eget liv för sitt barn utan att tveka. Detta är föräldrars sanna kärlek. Hur lång eller svår än vägen må vara, kommer föräldern gladeligen att gå den. Föräldrakärleken är den största kärleken i världen.

En människa kan leva i ett underbart hus och äta exotisk mat från bergen eller haven, men om hon inte har några föräldrar kommer det att finnas en stor saknad i hennes hjärta. En person som har växt upp utan föräldrakärlek har en ensamhet och tomhet i sitt hjärta som inte kan fyllas av någonting annat. I familjen tar vi emot och lär känna sann kärlek. Barn som inte får sann kärlek när de är små lever hela livet med en hunger efter kärlek och känner en mental smärta. Inte bara det, de har inget tillfälle att lära sig de höga moraliska förpliktelser som de måste uppfylla gentemot familjen och samhället. Värdet av sann kärlek kan inte läras någon

annanstans än inom familjen.

En sann familj är en plats där man och hustru älskar varandra och lever för den andres skull, som om partnern vore hans eller hennes mor, far eller syskon. Det är en plats där maken älskar sin hustru så som han älskar Gud, och där hustrun respekterar sin make som hon respekterar Gud. Vi kan inte överge våra syskon, vilka svårigheter vi än kommer att möta. Inte heller kan vi överge våra mödrar. Termen skilsmässa borde inte ens existera. Maken ska vara som fadern och den äldre brodern gentemot sin hustru. Precis som en hustru aldrig skulle överge sin far eller sin äldre bror kan hon heller aldrig överge sin make. På samma sätt skulle en make aldrig kunna överge sin hustru. En sann familj är platsen där varje partner förstår sin partners absoluta värde.

Det spelar ingen roll om man och hustru härstammar från olika raser eller kulturer. Om de tagit emot Guds kärlek och bildat familj, finns det inte längre någon kulturell konflikt i deras barn. Dessa barn kommer att älska och värdesätta kulturen och traditionen från sin moders hemland och sin faders hemland med samma kärlek som de har för respektive förälder. Att lösa konflikter i multikulturella familjer handlar inte om att förse dem med speciell kunskap. Föräldrarnas bör stället främst sträva efter att låta barnen växa upp i en atmosfär av sann kärlek. Föräldrarnas kärlek omsluter totalt barnens innersta kärna och blir den näring som gör att barnen accepterar sin mors hemland och sin fars hemland som ett, och växer upp till underbara världsmedborgare.

Familjen är skolan där kärlek för mänskligheten både lärs och lärs ut. Barn som växt upp med föräldrars varma kärlek kommer att gå ut i världen och bry sig om människor och deras svårigheter, på samma sätt som de lärt sig hemma. Människor som växt upp med kärleksfulla relationer till de egna syskonen kommer att ha medkännande hjärtan för sina grannar. De som har växt upp i kärlek kommer att se på varje person de möter i världen som om den vore en del av den egna familjen. Startpunkten för en sann familj är ett kärleksfullt hjärta som behandlar andra människor som familj och delar allt med dem.

Familjen är viktig därför att den expanderar utåt och till slut blir världen. En sann familj utgör basen för ett sant samhälle, en sann nation och en

sann värld. Den är början till den fredliga värld vi kallar Guds rike. Föräldrar kommer att göra allt för sina barn med hela sitt jag. De arbetar dock inte bara för att ge mat till sina egna barn. En person vars hjärta flödar över av kärlek är där för andra och för Gud.

Familjen är platsen där vi får så mycket kärlek att den flödar över våra hjärtan. Familjens famn skyddar sina medlemmar, men den ska inte hindra kärleken från att gå vidare ut till andra. I själva verket borde familjens kärlek flöda över till omgivningen. Kärleken i familjen kommer från Gud, därför kan den aldrig torka ut, hur mycket den än flödar över. Guds kärlek är sådan att vi kan fortsätta att gräva och gräva och aldrig nå botten. Ju mer vi gräver desto mera kärlek sprutar upp som rent källvatten. Har man växt upp med denna kärlek kan man leva ett sant liv.

Att lämna efter sig ett arv av kärlek

Ett sant liv är ett liv där vi går utöver våra egna begär och lever för andra. Detta är en sanning som alla stora religiösa ledare både förr och nu, i öst och i väst, lär ut, oavsett om de heter Jesus, Buddha eller profeten Mohammed. Det är en välbekant sanning som sorgligt nog tycks ha blivit underskattad. Tidens gång och förändringarna i världen minskar inte värdet av denna sanning. Essensen av människans liv förändras aldrig, inte ens i tider då världen förändras snabbt.

Den lärare som står oss närmst är vårt eget hjärta. Vårt hjärta är dyrbarare för oss än våra närmaste vänner och till och med mera dyrbar än våra föräldrar. Medan vi lever våra liv behöver vi därför då och då fråga vårt hjärta, lever jag ett gott liv nu? Vi kan alla höra vårt hjärta tala. Förstår vi att vårt hjärta är vår mästare, vårdar vi det och lyssnar på det under hela livet. Om en människa känner att hjärtat gråter så måste hon ögonblickligen sluta upp med det hon gör. Allt som får hjärtat att lida kommer att förstöra henne. Allt som gör hjärtat ledset kommer slutligen att göra personen ifråga ledsen.

För att rena hjärtat så det blir som en klar kristall, måste var och en absolut ta tid att knyta an till sitt hjärta, i ensamhet och avskild från världen. Det är i intensiv ensamhet, i bön och meditation som vi lär känna

våra hjärtan. Då kan vi ta vårt hjärta i besittning. När vi isolerar oss från larmet omkring oss och låter våra tankar landa, kan vi se in i vårt hjärtas innersta. Det kommer att ta en hel del tid och ansträngning att gå hela vägen dit. Det sker inte på en dag.

Kärleken existerar inte för vår egen skull, och lycka och fred är inte heller till enbart för sig själva. Kärleken kan aldrig existera utan en partner, och inte heller lycka och fred. De kan endast existera i ett sammanhang, i relation med en partner. Ingenting av detta kan uppnås om vi lever ensamma. Vi kan inte vara lyckliga ensamma eller tala om fred ensamma. Vår partner är viktigare än vi själva är eftersom det är tack vare vår partner som vi kan uppleva lycka och fred.

Tänk er en mor som sitter vid ingången till metron i Seoul med sin baby på ryggen och säljer hemgjort godis till passerande. För att vara på plats i tid för morgonens rusningstrafik har hon säkert spenderat hela natten med att förbereda godiset och sedan burit sitt barn på ryggen för att komma till stationen. Människor som passerar kanske säger: - ”Oj, du skulle kunna ha det bättre om du bara inte hade det där barnet att ta hand om.” Men modern lever sitt liv för barnets skull.

Nuförtiden kan folk förvänta sig att leva omkring åttio år. Åttio år av glädje, ilska, sorg, lycka och alla andra känslor blandas samman och det kan tyckas som en lång tid. Men om vi tar bort all den tid som vi sover, arbetar och äter, tiden vi lägger ned på att prata, skratta och ha trevligt med familj och vänner, gå på bröllop och begravningar, och när vi ligger sjuka i sängen, så kommer det bara att vara ungefär sju år kvar. En person kan leva åttio år men spendera bara omkring sju år för det allmänna goda.

Livet är som ett gummiband. Dessa sju år, givna till olika personer, kan antingen tillbringas som sju år eller som sjuttio. Tiden i sig själv säger ingenting. Det beror på vad vi fyller den med. Detsamma gäller en människas liv. Alla strävar efter att ha en bekväm plats att sova på och goda saker att äta. Men genom att koncentrera oss på det slinker livet lätt förbi. När en människa har levt sitt liv och hennes kropp läggs i jorden, blir all rikedom och ära ingenting annat än en bubbla som spricker och försvinner. Bara de sju åren vi levt för det allmänna goda kommer att bestå och bli ihågkomna av eftervärlden. Dessa sju år är allt som finns kvar av ett liv som

varade i åttio år.

Vi bestämmer inte själva när vi ska födas eller när vi ska dö. Vi kan inte välja vårt eget öde. Vi föds trots att vi inte har valt att födas. Vi lever trots att vi själva inte har valt att leva. Vi dör, trots att vi inte har valt att dö. Vi har ingen auktoritet över dessa aspekter av vårt liv, hur kan vi då skryta med att vi på något sätt är bättre än andra? Vi kan varken födas av egen önskan, äga saker för evigt eller undvika döden. Så att skryta över någonting är patetiskt.

Att ha en position som är högre än andras är endast en temporär ära. Även om vi samlar på oss en större egendom än andra så måste vi lämna allt bakom oss vid dödens port. Pengar, ära och kunskap; allt detta flyter ifrån oss med tiden och försvinner vartefter åren går. Hur förnäm och storartad en person än må vara så tar hans stackars liv slut en dag.

Vi människor har alltid undrat vem vi är och varför vi lever. Vi måste inse att precis som vi inte har fötts av egen vilja så är vi inte heller ämnade att leva för vår egen skull. Så svaret på frågan hur vi bör leva vårt liv är enkelt. Vi föddes på grund av kärlek, därför måste vi leva genom att gå kärlekens väg. Våra liv skapades genom våra föräldrars gränslösa kärlek, och vi ska leva våra liv och ge denna kärlek vidare. På vår livsväg är detta det enda av värde som vi själva kan välja. Framgång eller misslyckande i livet, bestäms av hur mycket kärlek vi fyller dessa åttio år som getts till oss med.

Vid någon tidpunkt kommer var och en att lämna sin fysiska kropp, liksom man lämnar en gammal klädnad, och dö. På koreanska använder man uttrycket "att återvända" för att dö. Att återvända betyder att vända tillbaka till där vi kom ifrån, alltså att gå tillbaka till våra rötter. Allting i universum rör sig i cykler. Den vita snön som samlas på bergstopparna kommer att smälta och flyta nedför sluttningarna, först som små åar, som sedan bildar en flod, som till sist når havet. Vattnet som flyter ut i havet kommer att absorbera solstrålarnas hetta, omvandlas till ånga, stiga upp mot skyn och bli antingen snöflingor eller regndroppar. Att återvända till vårt ursprung är det vi kallar döden. Vart återvänder då vi människor när vi dör? När kropp och själ är förenade lever vi. I döden skalas kroppen bort. Vi återgår alltså till den plats från vilken själen kom.

Vi kan inte tala om livet utan att också tala om döden. Vi måste noggrant förstå vad döden är för att förstå syftet med livet. Livets sanna värde kan bara förstås av den som befinner sig i en svår situation, där döden är oundviklig, och ropar ut mot till himlen i desperation och vädjar om att få leva åtminstone en enda dag till. Om våra dagar är så dyrbara, hur bör vi då leva dem? Vad är det vi måste uppnå innan vi passerar dödens gräns?

Det viktigaste är att inte begå synd och att leva ett liv som är utan skuggor. Det debatteras mycket både religiöst och filosofiskt om vad synd är, men det viktiga är att inte handla på ett sätt som skadar vårt samvete. När vi gör något som tynger vårt samvete lämnar det alltid en skugga i vårt hjärta.

Det näst viktigaste är att besluta sig för att arbeta betydligt mera än andra har gjort. Allas liv är begränsade, vare sig gränsen går vid sextio år, sjuttio år eller vid någon annan tidpunkt. Beroende på hur väl vi använder den tiden kan vi leva ett liv som är två eller tre gånger värdefullare än andras. Om du bryter ned din tid i segment och sedan lever varje segment på ett meningsfullt sätt kommer ditt liv att vara värdefullt. Lev med en attityd av hängivenhet och flit, säg till exempel till dig själv att du kommer att plantera två eller tre träd på den tid det tar andra att plantera endast ett.

Lev inte för din egen skull. Du ska inte leva för dig själv utan för andra. Lev för dina grannar mer än för din familj, för världen mer än för ditt eget land. All synd i världen uppstår när individen ställer sig själv på första plats. Egoistiska önskningar och ambitioner skadar en människas grannar och ruinerar samhället i stort.

Allting i världen kommer slutligen att förgås. Föräldrarna vi älskar, mannen och hustrun vi älskar och barnen vi älskar kommer alla att försvinna en dag. Allt som återstår till slut är döden. När en människa dör finns endast arvet kvar.

Var snäll och tänk efter ett ögonblick vad du kan göra för att visa att du har levt ett liv av värde. Ägodelarna och den sociala ställning som du har uppnått under ditt liv kommer att försvinna från dig. När du väl korsar dödens flod kommer sådana ting inte att ha någon betydelse mer. Eftersom vi är födda i kärlek och har levt våra liv i kärlek, så är kärleken också det

enda som återstår när vi dött. Vi får vårt liv genom kärlek, lever det genom att ge och ta emot kärlek och återvänder sedan till kärlekens centrum. Det är viktigt att vi lever på ett sätt som gör att vi kan lämna ett arv av kärlek efter oss.

KAPITEL SEX: Kärleken förenar

Religionens kraft kan omvända människor till godhet

Den 2 augusti 1990 invaderade Iraks president Saddam Hussein Kuwait och med det ökade risken för krig i den Persiska viken. Detta område hade länge varit en krutdurk, och jag förstod att världen riskerade att bli indragen i ett krig. Jag drog slutsatsen att de kristna och muslimska ledarna måste träffas för att lösa konflikten. Det gällde att handla snabbt för att göra allt som var möjligt för att stoppa ett krig där oskyldiga människor säkert skulle dö.

Den 2 oktober sammankallade jag med kort varsel en nöd konferens för "Council of the World's Religions" i Kairo, Egypten, för att ge mitt budskap till de högsta andliga auktoriteterna från Mellanöstern och den islamiska världen. Många undrade varför en person, utan några uppenbarliga band till Mellanöstern, kallade samman ett sådant möte, men för mig var självklart. Jag anser att alla religioner bör bidra till världsfreden. En konflikt mellan kristendomen och islam skulle vara långt värre än konflikten mellan demokrati och kommunism. Det finns inget mer fruktansvärt än religionskrig.

Jag sände ett meddelande där jag vädjade till president George H.W. Bush, som redan försökte begränsa konflikten, att undvika krig i arabvärlden och istället med diplomatiska medel få Saddam Hussein till att retirera. President Bush må ha trott att han bara skulle gå i krig mot Irak, men så tänker inte muslimerna. För muslimer står religionen högre än nationen. Jag var väldigt bekymrad att om Irak attackerades skulle hela arabvärlden gå samman mot USA och den kristna världen.

Vår nöd-konferens i Kairo samlade framstående muslimska ledare från nio länder, däribland stormuftin från Syrien och från Jemen. Mötets kärnpunkt var min desperata vädjan till arabvärlden och muslimerna att inte stödja Saddam Husseins anspråk på att detta var ett heligt krig. Oavsett

om USA eller Irak skulle vinna, vad gott skulle det komma ut av det? Vad tjänar det till att bomber regnar ned och förstör hus, skolor och dyrbara oskyldiga liv?

Kairokonferensen var bara en av våra många fredsaktiviteter. Varje gång som en kris uppkommer i Mellanöstern arbetar våra medlemmar orädda och riskerar sina liv på denna farans scen. Under flera år, medan våld och terror pågick mellan Israel och Palestina, reste våra medlemmar dit, ofta med kort varsel, och samarbetade med framstående organisationer för fred.

Jag känner mig alltid orolig när jag måste sända ut våra medlemmar till farliga platser där deras liv kanske är i fara, men det är oundvikligt när man arbetar för fred. Jag må vara i Brasilien och plöja jorden under den gassande solen eller tala långt borta i Afrika men mitt hjärta dras ständigt till de medlemmar som insisterar på att arbeta i Mellanösterns farliga omgivning. Jag ber att freden skall komma snabbt här i världen, så att jag inte längre behöver be våra medlemmar att åka till dessa dödens platser.

Den 11 september 2001 kände vi nog alla fullständig avsky när World Trade Center Twin Towers i New York förstördes av terrorister. En del människor sa att detta var en oundviklig sammanstötning av civilisationerna Islam och Kristendomen. Men jag är av en annan åsikt. I sin renaste form är Islam och Kristendomen inte religioner av konflikt och konfrontation. Båda betonar de vikten av fred. Enligt min åsikt är det fanatiskt att stämpla hela Islam som radikal, precis som det är fanatiskt att säga att Islam och Kristendomen är fundamentalt olika. Essensen i alla religioner är densamma.

Direkt efter tvillingtornens kollaps samlade jag religiösa ledare från New York och runtom i USA för att be med, och ta hand om offren och räddningsarbetarna vid Ground Zero. I oktober anordnade jag en stor inter-religiös konferens i New York. Vårt möte var den första internationella sammankomsten i New York City efter tragedin.

Dessa dramatiska fredsinsatser i tider av krig kom inte ur tomma intet. I årtionden innan hade jag investerat i att främja inter religiös harmoni. På

grund av det kunde framstående samfundsledare lita på oss och de reste till Israel under Intifadan och till New York i kölvattnet av 11 september attackerna.

1984 sammanförde jag fyrtio religionsforskare och instruerade dem att jämföra de heliga texterna av Kristendomen, Islam, Buddhismen och andra stora världsreligioner. Boken som blev resultatet av deras ansträngningar är "World Scripture: A Comparative Anthology of Sacred Texts" som utkom 1991. Vad de fann var att religionernas heliga texter innehåller samma eller liknande läror till mer än sjuttio procent. De återstående trettio procenten representerar unika punkter i varje enskild religion. Detta betyder att det mesta i de betydande världsreligionerna är detsamma. Detsamma gäller för utövandet av religionen. På ytan betraktad bär några troende turban, några har bönepärlor runt halsen och andra bär ett kors men alla söker de efter universums fundamentala sanningar och försöker förstå den Gudomliges vilja.

Folk blir ofta vänner även om de bara har en hobby gemensamt. När två okända möts och upptäcker att de kommer från samma hemstad kan de ögonblickligen kommunicera som om de hade känt varandra i årtionden. Därför är det verkligen tragiskt att religioner som delar samma läror till mer än sjuttio procent, fortfarande kämpar för att kunna förstå och kommunicera med varandra. De skulle kunna tala om saker som de har gemensamt och ta varandra i handen. Istället betonar de skillnaderna och kritiserar varandra.

Alla religioner i världen talar om fred och kärlek. Ändå bråkar de om fred och kärlek. Israel och Palestina talar om fred och rättvisa, ändå praktiserar båda våld så blod spills och barn dör. Judendomen är en fredens religion och likaså är islam.

Vår erfarenhet när vi sammanställde World Scripture leder oss att tro att felet inte ligger i världsreligionerna utan det sätt på vilket de lärs ut. Dålig undervisning av tron leder till fördomar, och fördomar leder till konflikt. Muslimer stämplades som terrorister efter 11 september attacken. Men den

stora majoriteten av dessa enkla, troende familjer är fredsälskande människor, precis som vi.

Den framtidne Yasser Arafat ledde palestinierna under lång tid. Som alla politiska ledare hyste han hopp om fred, men förknippas också med strider inom regionen. Som ledare av den Palestinska befrielseorganisationen (PLO) förkroppsligade Arafat Gaza-remsans och Västbankens beslutsamhet att bli en oberoende palestinsk stat. Många anser att han, efter att 1996 ha valts till president för den Palestinska Myndigheten, vände sig bort från de han tidigare associerade sig med och började avskräcka extrema organisationers aktiviteter.

För att åstadkomma fred i Mellanöstern kommunicerade jag med Arafat vid tolv olika tillfällen. Naturligtvis fanns aldrig någon tvekan i mina ord till honom. Guds väg är alltid harmonins väg som strävar efter fred.

Att komma till Arafats kontor var bokstavligen svårt. Var och en som skulle dit var tvungen att passera tungt beväpnade vakter och gå igenom åtminstone tre kroppsvisiteringar. Men när våra medlemmar anlände välkomnade Arafat, som bar sin Palestinasjal runt huvudet, dem varmt.

En sådan relation byggs inte upp på en dag. Den växte fram under många års hängiven och uppriktig insats för fred i Mellanöstern. Genom stora ansträngningar, och vilja att riskera livet i terroransatta konfliktområden, öppnades vägen för att välkomnas av de religiösa och politiska ledarna på den nivån. Det krävde en stor investering. Slutligen kunde vi vinna förtroendet från både Arafat och höga israeliska ledare, vilket tillät oss att spela en medlarroll under konfliktutbrott i området.

Jag kom till Israel för första gången 1965. Detta var före sexdagarskriget och Jerusalem var fortfarande Jordaniens territorium. Jag gick till Oljeberget där Jesus hade gråtit tårar av blod i bön precis innan han fördes till Pontius Pilatus fängelse. Jag la min hand på ett tvåusen år gammalt olivträd som kan ha bevittnat Jesu bön den natten. Jag slog i tre spikar i det trädet, en för Judendomen, en för kristendomen och en för islam. Jag

bad för den dag då dessa tre trosfamiljerna skulle bli ett. Världsfred kan inte komma till stånd om inte judendomen, kristendomen och islam blir ett. Dessa tre spikar finns fortfarande där.

Judendomen, Islam och kristendomen står idag starkt splittrade, men de delar en gemensam rot. Frågan som skiljer dem åt är förståelsen av Jesus. För att ta tag i detta problem uppmanade jag, den 19 maj 2003, de kristna att tona ner korsets betydelse i relationerna till de trossamfund som härstammar från Abraham. Därför gjorde vi en ceremoni där vi tog ned korset. Vi tog ett kors från USA, en övervägande kristen kultur, och begravde det på Blodsfältet i Israel. Det är den åker som köptes för de trettio silverpenningar som Judas Iskariot fick för att förråda Jesus, vilket ledde till Jesu korsfästelse.

Senare samma år, den 23 december, förenades omkring tretusen fredsambassadörer från alla religioner och från hela världen tillsammans med sjuttontusen israeler och palestinier i Jerusalems Independence Park för att symboliskt avlägsna törnekronan från Jesu huvud och ersätta den med en fredskrona. De marscherade sedan för fred genom Jerusalem. De lokala myndigheterna gav tillstånd till och beskyddade våra ansträngningar, och palestinska och israeliska familjer stödde vår fredsmarsch genom att sätta ut ljus framför sina hem.

Vid denna marsch, som direktsändes över internet till hela världen, kungjorde jag att Jesus hade fått sin auktoritet som fredskonung återupprättad. Efter århundraden av missförstånd och splittring skapades en möjlighet för kristendomen, judaismen och islam att försonas med varandra.

Al-Aqsa moskén, islams tredje heligaste moské, efter Mecka och Medina, ligger i Jerusalem. Därifrån sägs det att profeten Mohammad uppsteg till himlen. Vår grupp var den enda inter religiösa grupp som välkomnats till alla delar i detta bönens hus. Moskéns ledare guidade de kristna och judiska ledarna som hade deltagit i fredsmarschen till moskéns heliga utrymmen. Genom detta öppnades en dörr som länge varit stängd, och det

förberedde vägen för många muslimska ledare att kommunicera med sina kristna och judiska bröder och systrar på en ny nivå.

Människor älskar fred men de tycker också om konflikter. Människor kan ta de vänligaste djur och får dem att slåss. De kan få tuppar att kämpa och hacka på varandra med sina vassa näbbar tills bitar av kött börja ramla av. Sedan kan samma människor vända sig om och säga åt sina barn att inte slåss utan leka snällt med andra.

Den grundläggande anledningen till att krig uppstår är inte religion eller ras. Det har att göra med vad som ligger djupt inom människorna. Folk vill gärna skylla de väpnade konflikterna på vetenskap eller ekonomi men det verkliga fundamentala problemet ligger inom oss själva.

Religionens roll är att vända människorna till godhet och att eliminera den onda natur som finner nöje i att strida. Om man undersöker världens stora religioner så ser man att alla har fred i världen som sitt ideal. Alla vill de se ett himmelrike, utopi eller paradys. Religionerna har olika namn för detta ideal, men alla söker de en sådan värld. Det finns många religioner i världen, och i stort sett är var och en av dem splittrad i oräkneliga grupper och samfund. Men det väsentliga hoppet för alla är detsamma: de vill nå Himmelriket och en värld av fred. Det mänskliga hjärtat har sargats djupt av våld och fientlighet. Kärlekens himmelrike kommer att läka det.

Floden avvisar inte vattnet som flyter in i den

Egoismen frodas i världen. Ironiskt nog förstörs dock individen av själviskhet, och inte bara individen utan de som är omkring honom/henne och även nationen som helhet. Det största hindret för en värld i fred är girigheten i människors hjärtan. Det börjar i individen och expanderar till nationen. Hjärtan befläckade av girighet förorsakar splittring och konflikt på varje nivå. Otaliga människor historien igenom har utgjutit sitt blod och dött i konflikter orsakade av girighet.

För att eliminera sådana konflikter behöver vi en stor inre revolution som förändrar de felaktiga värderingar och tänkesätt som är vitt utbredda i dagens värld. De komplexa problem våra samhällen står inför idag kan snabbt lösas om det sker en omvälvande förändring i människors sätt att tänka. Om varje individ och nation börjar med att i första hand se den andres bästa, och arbetar tillsammans med den andre, så kommer det moderna samhällets problem att lösas sig.

I hela mitt liv har jag dedikerat mig åt fredsanssträngningar. Närhelst fred diskuteras blir jag känslös. Jag får tårar i ögonen, min röst sviktar och jag kan nästan inte svälja. Bara tanken att världen en dag blir ett och kan njuta av fred rör mig djupt. Sådan är fredens natur. Den binder samman människor som tänker olika, är av olika ras och talar olika språk. Våra hjärtan längtar efter en sådan värld och hyser hopp om att den kommer att förverkligas en dag.

Fred åstadkommes emellertid genom konkret handlande, inte bara genom att man har en vag dröm. Att bygga upp vår fredsörelse har inte alltid varit lätt. Det har funnits många svårigheter och det har krävt stora summor pengar. Jag har inte gjort detta för min egen äras skull eller för att tjäna pengar. Istället har jag, utan baktankar, investerat mig totalt för att vi en dag ska kunna ha en värld där en stark och sann fred kan slå rot. Medan jag arbetat med detta har jag aldrig känt mig ensam eftersom freden i högsta grad är varje människas önskan. Det är märkligt att även om alla önskar fred, har den ännu inte uppnåtts.

Det är lätt att tala om fred. Men att åstadkomma fred är inte lätt. Det beror på att människor bortser från den mest elementära sanning som behövs för att åstadkomma en värld av fred. Det är som om de låtsas att inte veta att sanningen finns. Innan vi talar om fred bland individer eller mellan nationer, måste vi tala om fred mellan oss själva och Gud.

Varje religion idag ser sig som den mest högtstående och förnekar, eller ser ned på, andra religioner. Det är inte rätt att sätta upp barriärer mot andra religioner och samfund.

En religion är som en bred flod som flyter mot en ideal fredlig värld. Floden flyter långa sträckor innan den når den stora vida freden. På vägen dit mynnar många åar in i floden. Åarna upphör att vara åar när de möter floden. Från den punkten blir de också en del av floden. De blir ett.

Floden tillbakavisar inte någon av de åar som flyter in i den. Den accepterar dem alla. Den omfamnar varje å och bildar en enda ström som fortsätter mot havet. Människor nuförtiden förstår inte denna enkla sanning. Åarna, som söker sig till floden och flyter in i den, är dagens talrika religioner och samfund. Varje å har sitt ursprung i sin källa men alla rör de sig mot samma mål. De söker den ideala världen som flödar över av fred.

Freden kommer aldrig till vår värld så länge vi inte river ned murarna mellan religionerna. I tusentals år har religioner växt fram starkt allierade med bestämda etniska grupper, och omger sig därför med höga kulturella murar. Att riva ned dessa är en extremt svår uppgift. Under tusentals år har varje religion haft dessa höga murar och insisterat på att vara den enda rätta religionen. I vissa fall har religionerna utvidgat sitt inflytande och inlett konflikter och stridit med andra religioner, och i Guds namn utfört handlingar som inte hade någonting att göra med hans vilja.

Guds vilja ligger i freden. En värld fragmenterad av olika nationalitet, raser och religioner, där människor krigar mot varandra och spiller varandras blod är inte vad Gud vill. När vi gör detta i hans namn ger vi honom endast lidande. Vi har skapat en söndertrasad värld eftersom vi sökt vår egen ära och vårt eget välstånd. Detta är inte Guds vilja. Gud har tydligt sagt detta till mig. Jag är bara hans springpojke; jag tar emot hans ord och utför hans vilja här på jorden.

Arbetet för att åstadkomma en värld av fred, där religioner och raser förenas, har varit tröttande. Många gånger avvisades jag av andra, eller så hade jag för små resurser, men jag kunde inte släppa denna mission. När medlemmar och kolleger jag arbetade med blev missmodiga och klagade över hur svårt arbetet var, kunde jag känna en slags avund mot dem.

- ”Om ni beslutar att det här inte är er väg, så kan ni sluta och vända om”, sa jag till dem. ”Ni kanske kämpar utan att uppnå målet och dör på vägen.” Men ”jag kan inte göra det, jag måste genomföra detta till varje pris.”

De finns närmare tvåhundra länder i världen. För att alla dessa länder ska kunna njuta av fred är religionens kraft absolut nödvändig. Religionens kraft ligger i den kärlek som strömmar ut från den. Jag är en troende människa vars roll är att förmedla kärlek, därför känns det naturligt att arbeta för världsfred. Det finns ingen skillnad mellan islam och kristendomen i deras beslutsamhet att skapa en värld av fred.

I USA leder jag en fredsrörelse med tusentals präster från olika samfund. Där diskuterar vi vägar för hur människor från alla trosriktningar – kristna, muslimer, judar, buddhister, etc. kan komma samman. Vi anstränger oss helhjärtat för att förändra människors förhårdade hjärtan.

Mitt syfte idag är detsamma som det var igår. Det är att skapa en värld med Gud i centrum, en värld, förenad som en enda nation utan gränser. Hela mänskligheten kommer att vara medborgare i denna värld och dela en kultur av kärlek. I en sådan värld kommer splittring och konflikt inte att ha en chans. Detta kommer att utgöra början till en påtagligt fredlig värld.

”Tillåt religionsfrihet i Sovjetunionen”

Det finns ett antal materialistiskt baserade teorier som är vitt utbredda, men som inte är verifierade. En av dem är Charles Darwins evolutionsteori. En annan sådan teori kommer från Karl Marx skrifter. Idén att anden härstammar från materia är från grunden felaktig. Människor är skapade av Gud och allt levande utgör en enhet med både materiella och andliga aspekter. Kort sagt, den grundläggande teorin och filosofin som ligger till grund för kommunismen är felaktig.

Under mina studieår i Japan arbetade jag för Koreas självständighet tillsammans med kommunister. De var mina goda vänner som var beredda

att ge sina liv för vårt lands befrielse om det krävdes, men vårt sätt att tänka var fundamentalt olika. När självständigheten väl var uppnådd var vi därför tvungna att gå skilda vägar.

Jag motsätter mig kommunismens historiska materialism. Jag drev en rörelse för seger över kommunismen i hela världen. Jag har under åren manat flera av de amerikanska presidenterna att skydda den fria världen och stå upp mot den kommunistiska strategin att göra världen röd. Kommunistiska länder som inte gillade mina handlingar försökte att avlägsna mig genom våld, men jag hatar dem inte. Inte heller ser jag dem som min fiende. Jag motsätter mig kommunismens filosofi och ideologi men jag har aldrig hatat dess folk. Gud vill att alla människor, inklusive kommunister, förenas i honom.

Därför var min visit till Moskva, i april 1990, för att möta president Mikhail Gorbatsjov, och min resa till Pyongyang året därpå, där jag mötte president Kim Il Sung, inga vanliga resor; de gjordes med livet som insats. Jag var menad att göra dessa resor för att förmedla Himlens vilja till dessa män. Jag sa, halvt på skämt, inför min resa att "Moscow", uttalat på engelska, låter som "must go" och att jag därför måste åka dit.

Jag hade länge varit övertygad om kommunismens brister. Jag kunde förutse att tecken, som pekade på kommunismens begynnande fall, skulle börja visa sig omkring sextio år efter bolsjevikernas revolution, och att den sovjetiska strukturen skulle falla isär 1987, vid revolutionens sjuttionde jubileumsår. Därför var jag upprymd när jag 1984 hörde att Dr. Morton Kaplan, en erkänd politisk vetenskapsman vid Chicago Universitetet, lanserade en internationell konferens med titeln "Det sovjetiska imperiets fall". Jag bad Dr. Kaplan att hälsa på mig i fängelset i Danbury, så att vi skulle kunna diskutera detaljerna. Det första jag sa till honom när vi träffades var att jag ville att han skulle deklarerat "slutet på Sovjets kommunism" före den 15 augusti det året.

Dr. Kaplan svarade: – "Deklarera slutet på Sovjets kommunism? Hur kan jag göra något så riskfyllt?" Han indikerade därmed att han inte var beredd att göra detta. Under 1985, när konferensen skulle äga rum, ökade

Sovjetunionen sitt världsvida inflytande och det syntes inga yttre tecken på dess förfall. Men, det är slutlågan som lyser starkast.

Det var naturligt att Dr. Kaplan var tveksam. Om han hade deklarerat ett så specifikt event, och det hade visat sig vara felaktigt, skulle hans rykte som vetenskapsman kunna tillintetgöras över en natt.

- "Pastor Moon", sa han. "Jag tror på er när ni säger att den sovjetiska kommunismen kommer att falla. Men jag tror inte att det kommer att ske ännu. Hur vore det därför om vi istället för att deklarerera "Slutet på Sovjets kommunism" skulle säga "Tillbakagången av Sovjets kommunism"?"

Jag kände en flammande vrede när jag förstod att han ville tona ned titeln till någonting annat än "Det sovjetiska imperiets fall". Jag kunde inte acceptera denna kompromiss. Jag kände starkt att om en människa har en övertygelse så bör hon vara modig och sätta in all sin energi i kampen, även om hon är rädd.

- "Dr. Kaplan!" sa jag. "Vad menar ni? När jag ber er att deklarerera slutet på kommunismen så har jag ett skäl. När ni utropar slutet på kommunismen kommer denna deklARATION i sig att ta bort energi från kommunismen och hjälpa till att leda till dess fredliga kollaps. Varför tvekar ni?"

Slutligen deklarerade Dr. Kaplan verkligen "slutet på Sovjets kommunism" vid Professors World Peace Academy (PWPA) konferensen som hölls i Genève under titeln "The Fall of the Soviet Empire: Prospects for Transition to a Post-Soviet World." Det var någonting som ingen tidigare ens hade vågat tänka sig.

Eftersom Schweiz är ett neutralt land var Genève en viktig plats för KGB. Många KGB agenter arbetade därifrån med att utföra spionage och terrorattacker runtom i världen. Hotellet Intercontinental, där PWPA konferensen hölls, låg mittemot Sovjets ambassad, så jag kan därför mycket väl föreställa mig hur nervös Dr. Kaplan måste ha känt sig. Några år senare

blev han dock välkänd som den vetenskapsman som först förutsade slutet på Sovjets kommunism.

I april 1990 anordnade vi World Media Conference i Moskva. Helt oförväntat gav Sovjets regering mig ett mottagande på statschefs nivå redan på flygplatsen. En poliseskorterad kortge förde oss till Moskvans centrum. Bilen jag satt i körde i den gula filen, som endast är avsedd för presidenten och för statsbesök. Detta hände före Sovjetunionens sammanbrott. Den sovjetiska regeringen gav mig, en antikommunist, denna exceptionella behandling.

På konferensen gav jag ett tal där jag lovordade början på perestrojka. Jag sa att detta måste bli en oblodig revolution av själ och ande. Anledningen till mitt besök var att närvara vid Värld Media Konferensen, men mitt sinne var fokuserat på mötet med president Gorbatsjov.

Vid den tidpunkten var president Gorbatsjov populär inom Sovjetunionen eftersom hans perestrojka policy var framgångsrik. Jag har genom åren kunnat få möta flera amerikanska presidenter, men att få möta president Gorbatsjov var mycket svårare. Jag var orolig för om det överhuvudtaget skulle bli möjligt. Jag hade ett budskap att ge honom och det var viktigt att jag gjorde det personligen. Han höll på att reformera Sovjetunionen, och tillät frihetens vindar att blåsa, men vartefter tiden gick riktades reformens svärd mer och mer mot hans rygg. Om den situationen lämnades okontrollerad skulle han vara i stor fara.

Jag förklarade: –”Om han inte möter mig, har han ingen chans att ta del av vägen av himmelsk medgång, och göra han inte det, så varar han inte länge.”

Kanske president Gorbatsjov fick veta att jag uttryckt min oro, för nästa dag bjöd han in mig till Kreml. Jag åkte i en limousin som Sovjets regering hade ställt till förfogande och steg in i Kremls innersta. Min hustru och jag trädde in i presidentens arbetsrum och satte oss ned med Sovjetunionens stadsråd bredvid oss. President Gorbatsjov gav oss ett stort leende och en

kraftfull utläggning om perestrojka programmets framgång. Sedan bjöd han in mig i ett litet rum där vi kunde tala man mot man. Jag tog tillfället i akt för att ge honom följande budskap:

– ”Herr President, ni har redan uppnått stor framgång genom perestrojka, men bara det räcker inte som reform. Ni måste omedelbart tillåta religionsfrihet i Sovjetunionen. Om ni försöker reformera bara den materiella världen utan att involvera Gud kommer perestrojka att vara dömd att misslyckas. Kommunismen kommer att upphöra. Det enda sättet att rädda denna nation är att ge religionsfrihet. Tiden är inne för er att handla med samma mod som ni har visat med att reformera Sovjetunionen och bli en president som arbetar för att åstadkomma världsfred.”

President Gorbatsjovs ansiktsdrag hårdnade när jag nämnde religionsfrihet som om han inte hade väntat sig detta. Men som man kan förvänta sig av mannen som hade tillåtet Tysklands återförening några månader tidigare, mjuknades hans hårda uttryck dock snabbt och han tog lugnt emot mina ord. Jag fortsatte med att säga: –”Sydkorea och Sovjetunionen bör nu öppna diplomatiska förbindelser. Därför ber jag er att inbjuda Sydkoreas president Roh Tae Woo.” Jag gav också flera förklaringar till varför det skulle vara bra för de båda länderna att ha diplomatiska förbindelser.

När jag hade sagt allt jag ville säga gav president Gorbatsjov mig ett löfte med en ton av säkerhet som jag inte hade hört från honom någonsin tidigare.

– ”Jag är säker på”, sa han, ”att relationerna mellan Sydkorea och Sovjetunionen kommer att utvecklas smidigt. Jag tror också, som ni, att stabilitet och nedtoning av spänningarna på den koreanska halvön är nödvändiga. Att öppna diplomatiska förbindelser med Sydkorea är bara en tidsfråga, det finns inga hinder för det. Som ni har föreslagit, kommer jag att möta president Roh Tae Woo.”

När jag skulle lämna president Gorbatjov den dagen tog jag av mig min klocka och satte den på hans handled. Han verkade lite förbryllad över att jag behandlade honom som en gammal vän. Därför sa jag bestämt till honom: – ”Varje gång era reformer stöter på svårigheter var snäll och titta på denna klocka och kom ihåg ert löfte till mig. Om ni gör det kommer himlen säkert öppna en väg för er.”

Som han hade lovat, mötte president Gorbatjov president Roh i San Francisco i juni samma år på ett bilateralt toppmöte. Sedan, den 30 september 1990, skrev Sydkorea och Sovjetunionen under en historisk överenskommelse om att öppna diplomatiska förbindelser för första gången på åttiosex år.

Naturligtvis är politik ett arbete för politikerna och diplomati ett arbete för diplomater. Men ibland, när en dörr har hållits stängd under lång tid, kan en religiös person som inte har någon egennyttan av situationen vara mer effektiv.

Fyra år senare besökte presidentparet Gorbatjov Seoul och min hustru, och de var gäster i vårt hem i Hannam-Dong. Han hade då redan förlorat makten genom en kupp, som drivits av anti-reformistiska krafter som var motståndare till perestrojka. Efter den kuppen hade Gorbatjov av sagt sig sin post som generalsekreterare för det sovjetiska kommunistpartiet och upplöst partiet. Som kommunist, hade han eliminerat kommunistpartiet.

Den före detta presidenten och hans fru använde ätpinnar för att äta bulgogi (välkryddad, grillad köttträtt) och jabchae (nudlar och grönsaker) som vi hade tillagat omsorgsfullt. När han serverades sujeonggwa (en söt, uppfriskande kall drink av persimon frukt) som efterrätt, upprepade Gorbatjov flera gånger: – ”Korea har utomordentligt god traditionell mat.” Han och hans hustru verkade avslappnade och helt annorlunda än under den spända tiden han var i tjänst. Fru Gorbatjov, som tidigare varit en övertygad marxist-leninist som undervisade vid Moskvas statsuniversitet, bar ett halsband med ett krucifix.

– ”Herr President, ni har gjort en stor sak!” sa jag till honom. ”Ni gav upp er post som generalsekreterare för det sovjetiska kommunistpartiet, men nu har ni blivit fredens president. På grund av er visdom och ert mod har vi nu möjligheten att uppnå världsfred. Ni har gjort något viktigt, evigt och vackert för världen! Ni är en fredshjälte som utfört Guds arbete. Det namn som för alltid kommer att bli ihågkommit och ärat i Rysslands historia kommer inte att vara Marx, Lenin eller Stalin. Det kommer att vara Mikhail Gorbatsjov.”

Jag gav detta höga beröm till Mr. Gorbatsjovs beslut att upplösa Sovjetunionen, kommunismens moderland, utan blodsutgjutelse.

Mr. Gorbatsjov svarade: – ”Pastor Moon, jag känner mig starkt tröstad av era ord. Att höra dem ger mig energi. Jag kommer att ägna resten av mitt liv åt projekt som främjar världsfreden.”

Sedan tog han mig ordentligt i hand på det.

Koreas återförening kommer att leda till världens förening

När jag kom från mitt möte med Gorbatsjov i Kreml vände jag mig till Bo Hi Pak som hade följt mig till Moskva och gav honom speciella instruktioner.

– ”Jag måste träffa president Kim Il Sung före slutet av 1991.” sa jag till honom. ”Det finns ingen tid att förlora. Sovjetunionen kommer att vara slut om ett eller två år. Problemet nu är vårt land. På något sätt behöver jag möta president Kim och förhindra att krig bryter ut på koreanska halvön.”

Jag visste att när Sovjetunionen kollapsade skulle de flesta av världens kommunistiska regimer också falla. Nordkorea skulle då finna sig trängt i ett hörn och det var svårt att veta vad de då skulle ta sig till. Nordkoreas kärnvapen gjorde situationen ännu mer hotfull. För att förhindra krig behövde vi en kanal för att kommunicera med ledarskapet i Nordkorea, men det hade vi inte vid den här tidpunkten. Jag behövde möta president Kim och få hans löfte att inte angripa Sydkorea.

Den koreanska halvön är ett mikrokosmos av världen. Om blod skulle flyta på den koreanska halvön skulle det flyta i hela världen. Om försoning kom till halvön skulle det komma försoning i världen. Om halvön förenades skulle detta leda till förening av världen. Men, sedan slutet av åttiotalet har Nordkorea arbetat hårt för att ha kärnvapen. Västvärlden pratade om att iscensätta ett angrepp mot Nordkorea, om det blev nödvändigt. Om situationen blev extrem, visste ingen hur Nordkorea skulle reagera. Jag förstod att jag på något vis var tvungen öppna en kommunikationskanal till Nordkorea.

Det var ingen lätt uppgift. Bo Hi Pak kommunicerade med Nordkoreas vice ordförande Kim Dal Hyun, men Nordkoreas svar var obevekligt negativt.

– ”Nordkoreas folk känner President Moon bara som ledare för den internationella rörelsen för seger över kommunismen”, sa vice ordförande. ”Varför skulle vi välkomna ledaren för en konservativ antikommunistisk grupp? Ett besök i Nordkorea av ordförande Moon kan absolut inte tillåtas.”

Bo Hi Pak gav inte upp. – ”USAs president Nixon var en sträng antikommunist”, påminde han Nordkoreas ämbetsman, ”Men han besökte Kina, mötte ordförande Mao Zedong och öppnade diplomatiska förbindelser mellan USA och Kina. Det var Kina som fick fördelar av detta. Tills dess hade Kina varit stämplat som en angripnation, men nu stiger Kina fram som en central makt på världsscenen. Skall Nordkorea få internationell trovärdighet borde de utveckla vänskap med en internationell antikommunist som ordförande Moon.”

Slutligen, den 30 november 1991 bjöd president Kim Il Sung in min hustru och mig. Vi var på Hawaii då och vi flög snabbt till Beijing. Medan vi väntade i VIP-loungen på Beijing Capital International Airport, som Kinas regering hade ställt till vårt förfogande, kom en representant för den nordkoreanska regeringen och överlämnade den officiella inbjudan till oss. Pyongyangs regerings officiella stämpel var klart synligt på dokumentet.

”Den Demokratiska Folkrepubliken Korea inbjuder Ordförande i Federationen för Världsfred, Moon Sun Myung, hans hustru och deras följe att resa in i Republiken. Deras säkerhet under vistelsen i Norr är garanterad”. Dokumentet var undertecknat av ”Kim Dal Hyun, Vice Premiärminister, Demokratiska Folkrepubliken Koreas Regering, den 30 november, 1991.”

Vår grupp gick ombord på ett specialplan, Air Koryo 215, som anordnats speciellt för oss av President Kim. Det var en mycket exceptionell och särskild behandling, det har inte hänt tidigare att president Kim arrangerat specialplanens för utländska statsöverhuvud.

Planet flög över Gula Havet upp till Sineuiju, över min hemstad Jeongju och vidare till Pyongyang. Jag informerades om att den speciella ruten gjordes för att låta mig se min hemstad. Mitt hjärta började slå hårt när jag såg ner på min hemstad, färgad röd av den nedgående solen, och jag kände mig helt förlamad i mitt inre. Jag undrade, ”Kan detta verkligen vara min hemstad?” Jag ville hoppa rakt ut och börja springa runt i bergen och byarna.

Vid Pyongyangs Sunan International Airport fanns familjemedlemmar, som jag inte hade sett på fyrtioåttio år, för att hälsa på mig. Mina yngre systrar som brukade vara vackra som blommor hade blivit gamla farmödrar. De tog mina händer, rynkade ögonbrynen och började gråta hejdlöst. Min äldre syster, nu över sjuttio, tog tag i mina axlar och grät. Men jag själv grät inte.

– ”Snälla” sa jag, ”gör inte så här. Det är viktigt för mig att möta min familj men jag kom för att utföra Guds arbete. Snälla ni, gör inte så här. Ta er samman.”

Inom mig grät jag tårar som ett vattenfall. Jag såg mina systrar för första gången på mer än fyrtio år men jag kunde inte omfamna dem och gråta tillsammans med dem. Jag behöll kontrollen över mitt hjärta och vi åkte vidare till där vi skulle övernatta.

Nästa morgon vaknade jag tidigt och började be, så som det har varit min vana i hela mitt liv. Om det skulle finnas någon övervakningsutrustning i rummet skulle min tårfyllda bön för enighet på den koreanska halvön ha blivit inspelad i sin helhet. Den dagen gjorde vi en rundtur i staden Pyongyang. Staden var väl befäst med slogans av Kim il Sung's Juche ideologi.

Den tredje dagen av vårt besök gick vi ombord på en flygplan för att besöka Kungang bergen. Trots att det var vinter hade Kuryong fallen ännu inte frusit och de sprutade fortfarande i ett ymnigt vattenfall. Efter att ha beskådat alla de olika områdena av Kungang bergen, steg vi på den sjätte dagen av vårt besök ombord på en helikopter för att åka till min hemstad.

I mina drömmar hade jag känt en så stark längtan efter mitt barndomshem att det tycktes som jag kunde rusa in i det med ett enda språng. Nu fanns det här, framför mig. Jag kunde knappast tro mina ögon. Var detta verkligt eller drömde jag? En lång stund kunde jag bara stå där, som en staty, framför mitt hem. Efter flera minuter gick jag in.

Det brukade ha formen av en fyrkant, med huvudbyggnaden, gäst flygeln, förrådshuset och ladan byggt runt en gårdsplan. Jag gick till huvudrummet, där jag var född och satte mig på golvet med benen i kors. Minnen från hur det hade varit här under min barndom kom tillbaka till mig så tydliga som det varit igår.

Jag öppnade den lilla dörren som ledde från vardagsrummet till köket och såg ut över bakgården. Kastanjeträdet, som jag brukade klättra upp i, hade fällts och var borta. Jag tyckte mig höra min mors snälla rop; – ”Är inte min lille Små-ögon hungrig?” Bomullstyget från hennes traditionella klädnad dök snabbt upp inför mina ögon.

Jag besökte mina föräldrars grav och lade en blombukett. Den sista gången jag såg min mor var när hon besökte mig i fångelset i Heungnam och grät högt. Hennes grav hade ett tunt täcke av snö som fallit natten

innan. Jag borstade bort det med handflatan och smekte lätt gräset som hade växt på hennes grav. Beröringen av det sträva gräset påminde mig om strävheten på ovansidan av min mors hand.

Mitt möte med president Kim Il Sung

Jag hade inte kommit till Korea för att se min hemstad eller för att turista i Kungang-bergen. Jag ville möta President Kim Il Sung och ha en allvarlig diskussion om vårt hemlands framtid. Men på den sjätte dagen av mitt besök, hade det fortfarande inte nämnts ett ord om huruvida ett möte med President Kim kunde ordnas. När vi efter besöket i min hemstad landade igen med helikoptern på Pyungyangs Sunan Airport fann jag dock att vicepresidenten Kim Dal Hyun oväntat hade kommit för att möta mig.

– ”Den Store Ledaren Kim Il Sung kommer att ta emot er i morgon!”, sa han till mig. ”Platsen kommer att vara Majeon Presidential Residence i Heungnam, så ni kommer att behöva ta ett specialflyg genast och ta er till Heungnam.”

Jag tänkte för mig själv; ”De säger att han har många presidentpalats. Varför Heungnam av alla ställen?”

På vägen dit såg jag en stor skylt för Heungnams konstgödsselfabrik där jag hade utfört tvångsarbete. Det påminde mig om min tid i fånglägret och gav mig en obehaglig känsla. Jag övernattade i ett värdshus och åkte nästa dag för att möta presidenten.

När jag närmade mig det officiella palatset fann jag att President Kim stod och väntade vid entrén för att hälsa på mig. Vi omfamnade varandra. Jag var antikommunist och han ledaren för ett kommunistiskt parti men ideologi och filosofier var inte viktiga i för vårt möte. Vi var som bröder som möttes för första gången efter en lång tid av separation. Detta visar kraften i att tillhöra samma folk och dela samma blod.

Direkt från början sa jag till honom; – ”Herr President, på grund av er varma omtanke har jag kunnat återse min familj. Men det finns dock tio miljoner koreaner, från familjer som är splittrade mellan nord och syd, som inte ens vet om deras släktingar på andra sidan gränsen fortfarande lever eller är döda. Jag skulle vilja be er att ge dem möjligheten att träffas.”

Jag berättade mer för honom om mitt besök i min hemby och vädjade till hans kärlek för det koreanska folket. Han och jag talade samma dialekt så vi kände oss bekväma med varandra.

President Kim svarade; – ”Jag känner på samma sätt. Från och med nästa år, låt oss starta en rörelse som tillåter separerade landsmän från nord och syd att mötas.” Hans mottagande av mitt förslag var lika naturligt som att snön smälter på våren.

Efter att ha berättat om mitt besök i Jeongju, började jag tala om min syn på kärnvapen. Jag föreslog respektfullt att Nordkorea skulle godkänna en deklARATION om en kärnvapenfri koreansk halvö och underteckna en säkerhetsöverenskommelse med Internationella atomenergiorganet.

Han svarade uppriktigt; – ”Tänk efter ett ögonblick. Vem skulle jag döda med kärnvapen? Döda mitt eget folk? Ser jag ut som den sortens människa? Jag håller med om att kärnkraft bör användas endast i fredliga syften. Jag har lyssnat uppmärksamt på vad ni har att säga och jag räknar med att det kommer att lösa sig.”

Vid den här tidpunkten var relationerna mellan Nord- och Sydkorea trängda på grund av inspektionerna av kärnvapen i Nordkorea, därför hade jag gjort mitt förslag något motvilligt. Men alla de närvarande var överraskade av att President Kim svarade i en så angenäm ton. Vi förflyttade därpå vårt möte till en matsal där vi intog en tidig lunch.

– ”Känner ni till nudlar gjorda av fryst potatis?” frågade han. ”Det är en rätt jag åt ofta när jag var aktiv som partisan på Baekdu berget. Prova gärna några.”

– ”Naturligtvis känner jag till dem!” svarade jag med förtjusning. ”Vi brukade uppskatta denna rätt i min hemstad.”

– ”Jag är säker på att ni i er hemstad åt dem som en delikatess” fortsatte han. ”Men vi åt dem för att överleva. Japanska polisen brukade leta efter oss hela vägen upp till toppen av Baekdu berget. Vi hade inte en chans att sitta ned för ett anständigt mål mat. Vad annat finns det att äta på toppen av Baekdu berget än potatis?”

– ”Vi brukade börja med att koka några potatisar och om den japanska polisen kom efter oss brukade vi gräva ner potatisen i marken och springa därifrån. Det kunde vara så kallt att potatisen var fastfrusen i marken när vi kom tillbaka. Det enda vi kunde göra var att gräva upp potatisarna, tina dem och sedan riva dem till pulver för att kunna göra nudlar av dem.”

– ”Herr president” sa jag. ”Ni är en expert när det gäller nudlar av frysta potatisar.”

– ”Det är sant. De smakar goda i bönsoppa och i sesamsoppa. Det är en rätt som är lättsmält och potatisarna gör soppan fyllig också. Dessutom, ordförande Moon, smakar de gott om man gör som de gör i Hamgyung provinsen och tar lite senapsblads kimchi så här och lägger över nudlarna. Ni borde prova det.”

Jag gjorde som han föreslog och åt mina nudlar av fryst potatis med lite senapsblads kimchi på dem. Nudlarna passade bra ihop med den kryddiga kimchin.

– ”Det finns många delikatesser i världen” sa president Kim. ”Jag är inte intresserad av någon av dem. Det finns inget bättre än potatiskakor, majs och sötpotatis som jag brukade äta i min hemstad.”

Jag sa: – ”Ni och jag har till och med liknande smak när det gäller mat. Det är bra att människor som har samma hemland som vi kan mötas så här.”

☒ “Hur var det när ni besökte er hemstad?” frågade han mig.

☒ “Det var fyllt med många känslor” sa jag. ”Huset där jag växte upp fanns fortfarande kvar och jag satt i vardagsrummet och tänkte på det förflutna. Jag förväntade mig nästan att få höra min döda mors röst ropa på mig. Det var mycket känslobetonat.”

– ”Jag förstår!” sa han. ”Det visar att vårt land behöver förenas ögonblickligen. Jag har hört att ni var rätt okynnig när ni var ung. Hade ni en chans att springa runt när ni var hemma denna gång?”

Alla runt bordet skrattade åt presidentens kommentar.

– ”Jag ville klättra i ett träd och gå och fiska” sa jag. ”Men jag hörde att ni väntade på mig så jag kom hit snabbt. Jag hoppas att ni kommer att bjuda mig igen någon gång.”

– ”Ja, naturligtvis. Naturligtvis kommer jag att göra det. Ordförande Moon, tycker ni om att jaga? Jag tycker väldigt mycket om jakt. Jag tror ni skulle tycka om att jaga björn på Baekdu berget. Björnar har stora kroppar, och verkar dåligt koordinerade, men de är faktiskt mycket viga. En gång stod jag ansikte mot ansikte med en björn” fortsatte han. ”Björnen såg på mig och rörde inte en muskel. Om jag hade börjat springa vet ni vad som kunde ha hänt, eller hur? Så vad skulle jag göra? Jag stod bara där och stirrade rakt tillbaka på den. En timme gick, sedan två timmar, tre timmar. Men björnen fortsatte bara att stirra på mig. Ni vet hur kallt det är på Baekdu berget. Jag var rädd att jag skulle frysa ihjäl innan björnen åt upp mig!”

– ”Så vad hände?” frågade jag.

– ”Jo, ordförande Moon, ser ni björnen sitta här eller ser ni mig?”

Jag skrattade högt och president Kim kom direkt med ett förslag. – ”Ordförande Moon, sa han, nästa gång ni kommer låt oss gå tillsammans och jaga på Baekdu berget.”

Jag svarade snabbt med en egen inbjudan. – ”Ni tycker om att fiska, eller hur? I Kodiak, Alaska, kan man fånga hälleflundror som är stora som björnar. Låt oss gå och fiska sådana någon gång.”

– ”Hälleflundror stora som björnar? Då måste jag absolut åka dit”.

Vi kunde lätt kommunicera med varandra om våra gemensamma intressen jakt och fiske. Vi hade så mycket att tala om att det kändes som vi relaterade till varandra som gamla vänner som mötts igen efter att ha varit åtskilda en lång tid. Våra skratt ekade genom matsalen.

Jag talade också om Kumgang bergen.

– ”Jag åkte till Kumgang bergen och det är verkligen vackert där!” sa jag. ”Det kan utvecklas som ett turistmål för vårt folk.”

– ”Kumgang bergen kommer att vara en tillgång för vårt förenade hemland” sa han. ”Därför har jag bestämt att vara försiktig med vem som får arbeta med det. Om projektet utvecklas på ett felaktigt sätt kan värden förstöras. Ni har en internationell förståelse och jag litar på att ni att ta hand om det och utveckla det åt oss.” President Kim gick så långt att han bad oss överväga att utveckla projektet i Kumgang bergen tillsammans.

– ”Herr President!” sa jag, ”Ni är äldre än jag, därför är ni som min äldre bror.” Han svarade, –”Ordförande Moon, låt oss från och med nu referera till varandra som äldre och yngre bror!” och han tryckte min hand hårt.

Han och jag höll varandra i handen när vi gick längs hallen och vi tog oförglömliga fotografier. Sedan lämnade jag palatset.

Efter att jag hade gått fick jag höra att president Kim hade sagt till sin son Kim Jong Il: –”Ordförande Moon är en stor man. Jag har mött många människor i mitt liv men ingen som var lik honom. Han har ett storskaligt tänkande och ett stort hjärta. Jag kände mig nära honom. Det gjorde mig gott att vara tillsammans med honom och jag önskade att han skulle stanna länge. Jag vill träffa honom igen. Efter min död, om det finns saker att diskutera angående relationerna Nord-Syd måste du alltid söka ordförande Moons råd.”

Det verkade alltså som om vi hade kommunicerat mycket bra.

Snart efter att jag hade avslutat mitt veckolånga besök och lämnat Pyongyang, ledde premiärminister Hyung Muk Yeon en nordkoreansk delegation till Seoul. Premiärminister Yeon undertecknade en överenskommelse om att arbeta för att avskaffa kärnvapen på den koreanska halvön. Den 30 januari året därpå, skrev Nordkorea under ett avtal om kärnämneskontroll med Internationella atomenergiorganet, och uppfyllde därmed president Kims löfte till mig. Det finns mer arbete kvar att göra, men dessa resultat uppnådde jag genom den riskfyllda resan till Pyongyang.

Ett land kan vara delat, men inte dess folk.

Den koreanska halvön är ett av de sista delade länderna på jorden. Vi har ansvaret att förena halvön. Vi kan inte överlämna ett delat hemland till våra efterkommande. Det är ofattbart att folk från samma land är delade, och att fredsälskande människor inte ska kunna se sina föräldrar eller syskon. Linjen som skiljer Nord- och Sydkorea åt har dragits av människor. Land kan delas på detta sätt, men inte ett folk. Det faktum att vi inte glömmet varandra och fortsätter att längta efter varandra, till och med efter mer än sextio år av separering, visar att vi är ett enda folk.

Det koreanska folket var enligt traditionen känt som ”folket klätt i vitt” på grund av färgen på våra traditionella klädesplagg. Vitt är symbol för fred

och vårt folk är ett fredligt folk. Under den japanska ockupationen levde koreaner, kineser och japaner i Manchuriet och Sibirien. De hjälpte varandra ibland och dödade varandra vid andra tillfällen. Koreanerna, under denna tid, bar dock aldrig svärd eller knivar, som japanerna och kineserna gjorde. Istället bar vi på flintstenar. Att kunna tända en eld i Manchuriets och Sibiriens kyla var ett sätt att överleva.

Det är ett sådant slags folk vi är. Vi respekterar Himlen, upprätthåller moraliska principer och älskar fred. Vårt folk led mycket under Japans ockupation och under Koreakriget. Men detta ledde trots allt inte till vårt lands återförening, eller upprättande av ett fredligt rike. Vårt land bröts av vid sin smalaste del och halva landet blev en mörk kommunistisk stat.

Vi behöver förenas för att återfå vårt folks suveränitet. Vi måste få slut på uppdelningen i Nord och Syd så att vi kan få fred. Först när vi nått en fredlig återförening och återupprättat vår suveränitet kan vi bidra med fred till världen.

Koreas folk skapades för att skapa fred till världen. Allt har ett namn och namn har en betydelse. Våra traditionella vita kläder är lätta att se, både på dagen och på natten. Vitt är bra att använda på skyltar eftersom det är lätt att se dem även på natten. På samma sätt är vårt folk ämnat att ge fredsbudskap runt världen, både dag och natt.

Nord och Syd är delade genom en eldupphörs linje men det är inte det egentliga problemet. När den gränsen en gång försvinner, så kommer vi att se en ännu större barriär mellan oss och Ryssland och Kina. För att vårt folk skall kunna njuta av sann fred måste även dessa barriärer försvinna. Det kommer att vara svårt men inte omöjligt. Det viktigaste är vår attityd.

Jag tror att när en människa svettas ska han svettas till sista droppen. Han bör svettas till och med den sista lilla droppen som är i hans hjärta. Då kommer han inte att känna någon ånger och allting kommer att bli klarna. Detsamma gäller när vi tar oss an någonting svårt. Svårigheterna försvinner först när man har uppnått seger på varje nivå och allting är avklarat.

Vadhelst man gör så måste det göras helt och fullt. Då kan det bära frukt. Vi kan inte återupprätta vårt folks suveränitet helt och hållet utan att gå igenom stora svårigheter.

Idag talar många människor om en fredlig återförening. Jag talade dock om detta redan vid en tid då människor inte ens vågade använda frasen "fredlig återförening" av rädsla för att bli anklagade för att kränka den Antikommunistiska lagen och Lagen för Nationell Säkerhet. Idag, när människor frågar mig vad som måste göras för att åstadkomma en återförening säger jag det jag alltid har sagt. Om Sydkoreanerna älskar Nordkorea mer än de älskar Syd, och Nordkoreanerna älskar Sydkorea mer än de älskar Nord skulle vi kunna ena halvön idag.

1991 hade jag chansen att åka på en riskfylld resa till Nordkorea för att möta president Kim, därför att jag hade en grund av sådan kärlek inom mig. Jag gjorde överenskommelser med honom om att låta separerade familjer mötas, om ekonomiskt samarbete mellan Nord och Syd, om utveckling av Kumgang bergen, om kärnvapenedrustning på den koreanska halvön och om att arbeta för ett toppmöte mellan Nord och Syd. Ingen trodde att en antikommunist kunde resa till ett kommunistiskt land och öppna slussen för en förening, men jag förvånade världen.

Före mitt möte med president Kim höll jag ett tvåtimmars anförande med titeln "Blod är tjockare än vatten" i Mansudae Aulan, platsen för Högsta Folkförsamlingen; Nordkoreas lagstiftande församling. Jag talade inför Nordkoreas ledarskap som var beväpnade med Kim Il Sung's filosofi, och sa exakt vad jag tyckte.

– "Nord och Syd måste förenas" sa jag. "Men vapen och svärd kommer inte att få oss att bli ett. Föreningen Nord-Syd kommer inte att ske genom militär makt. Även Koreakriget misslyckades i detta avseende och ingen ska tro att de kan försöka igen med militär styrka. Inte heller kommer återföreningen att ske med Juche ideologin som ni hyllar. Så vad ska vi göra? Världen styrs inte enbart av mänsklig kraft. Eftersom Gud existerar kan ingenting bli gjort genom enbart människors ansträngning. Även i

situationer av ondska, som krig, går Guds arbete framåt. Därför kan Nord och Syd inte bli förenade genom Juche ideologin, som sätter människan i centrum.

– ”En förening av fosterlandet kan enbart lyckas med Gudism”, fortsatte jag. ”Gud skyddar oss och tiden för återförening är i annalkande. Enighet är vår destination, den uppgift som måste utföras i vår tid. Kan vi inte utföra denna heliga uppgift att förena vårt hemland i vår tid kommer vi inte att kunna hålla våra huvuden högt framför våra förfäder eller efterkommande för resten av evigheten.”

– ”Vad är ”Gudism”? Det är tillämpningen av Guds fullkomliga kärlek. Varken högerflygeln eller vänsterflygeln kan förena Nord och Syd. Det kommer att vara möjligt endast när det finns en gemensamt förenande tanke en ”huvud-tanke”.

– ”För att gå kärlekens väg måste ni be om förlåtelse inför världen för er invasion av Syd. Jag förstår att Nordkorea har placerat tjugotusen bofasta spioner i Sydkorea. Sänd genast en order till var och en av dem och befall dem att överlämna sig till de sydkoreanska myndigheterna. Om ni gör det kommer jag att ge dem utbildning så de ändrar sin ideologi och omvänds till patrioter som bidrar till den fredliga återföreningen av Nord och Syd.”

Jag slog på bordet framför mig medan jag pratade. Mr. Yun Bi Boks och vice premiärminister Kim Dal Hyuns uttryck blev alltmer spända. Jag var medveten om vilka faror jag kanske utsatte mig för med ett sådant uttalande, men jag var tvungen att säga vad jag hade kommit för att säga. Det var inte för att skaka om åhörarna. Jag visste att mitt tal skulle rapporteras ögonblickligen, ord för ord, till president Kim och hans son, ordförande Kim Jong Il. Därför ville jag göra min ståndpunkt klar.

När jag slutade protesterade några av de närvarande nordkoreanerna och undrade hur jag vågade tala på detta sätt. Jag tittade mig omkring och såg att deras ansikten var bleka. Våra medlemmar som var där tillsammans med

mig berättade: – ”Talet hade en mycket stark ton och atmosfären bland åhörarna var inte bra.”

Men jag var obeveklig; – ”Vad kom jag hit för?” frågade jag dem. ”Jag har inte kommit hit för att se Nordkorea. Om jag skulle resa härifrån utan att ha sagt det jag kom för att säga, skulle himlen straffa mig. Även om dagens tal används av dem som ursäkt för att neka mig ett möte med president Kim och de utvisar oss ur landet, så var jag tvungen att säga det jag sa.”

Den 8 juli 1994 dog president Kim plötsligt. Hans död kom när relationerna mellan Nord och Syd var på en rekordlåg nivå. Patriot-missiler hade skjutits på sydkoreansk mark och militära ledare i USA förespråkade förstörelse av kärntekniska anläggningar i Yeongbyon. Det verkade som att krig kunde bryta ut när som helst. Nordkorea annonserade att de inte skulle ta emot några som helst sörjande från utlandet, men jag kände att det var viktigt att vi sände någon. Jag ville fullgöra min plikt, eftersom jag hade byggt upp en broderlig relation med president Kim.

Jag ringde Bo Hi Pak. – ”Åk direkt till Nordkorea som min representant och ge kondoleanser för president Kims bortgång!” sa jag. Han svarade; – ”Ingen kan komma in i Nordkorea nu.”

– ”Jag vet att det är svårt, men på något vis måste du åka dit, om du så måste simma över Yalu floden. Åk dit och ge mina kondoleanser.”

Bo Hi Pak reste först till Beijing och med stora svårigheter kommunicerade han med Nordkorea. Då gav ordförande Kim Jong Il instruktionen, ”Ett undantag kommer att göras för en sörjande representant för ordförande Moon. Eskorterera honom till Pyongyang.”

När kondoleanserna hade överlämnats mötte ordförande Kim Jong Il Bo Hi Pak och hälsade hövligt på honom med orden: – ”Min far sa alltid att ordförande Moon arbetade hårt för återföreningen av vårt hemland. Jag är glad att ni kom.”

1994 befann sig den koreanska halvön i en sådan kris att det verkade som det skulle kunna explodera när som helst. Vid det tillfället kunde vi lösa kärnvapenkrisen på den koreanska halvön på grund av de goda relationerna jag hade byggt upp med president Kim Il Sung. Att sända en representant för att uttrycka mina kondoleanser hade också ett annat syfte.

Jag har beskrivit mitt möte med president Kim i minsta detalj för att klargöra min ståndpunkt angående vikten av tro och lojalitet mellan två människor. Jag mötte honom i syftet att verka för en fredlig återförening av vårt hemland. Jag kunde förmedla min oro över vårt folks öde med tro och lojalitet. På den grunden accepterade hans son, ordförande Kim Jong Il, vår representant vid begravningen. Det finns ingen mur som inte kan brytas ned, och ingen dröm som inte kan förverkligas, när vi ger ut vår kärlek med ett uppriktigt hjärta.

När jag åkte till Nordkorea såg jag det som mitt hemland och min broders hem. Jag åkte inte dit för att försöka få någonting av dem. Jag åkte i syfte att ge till dem från mitt kärleksfyllda hjärta. Kärlekens kraft berörde inte enbart president Kim Il Sung, utan också hans son, ordförande Kim Jon Il. Sedan den dagen och fram tills nu, har vi upprätthållit en speciell relation med Nordkorea. Varje gång relationerna mellan Nord och Syd blivit ansträngda har vi kunnat åstadkomma en öppning. Det är helt och hållet baserat på det faktum att jag mötte president Kim Il Sung, visade mitt uppriktiga hjärta, och upprättade en tillitsfull relation med honom. Detta visar vikten av förtroende.

Tack vare av mitt möte med president Kim driver vi nu Pyeonghwa bilfabrik, Potonggang hotell och World Peace Center i Nordkorea. Det finns reklamskyltar från Pyeonghwa bilfabrik runtom Pyongyang. När Sydkoreas president besökte Nordkorea, visade Nordkoreas tjänstemän honom Pyeonghwa bilfabrik. Sydkoreanska affärsmän som följt med presidenten bodde på Potonggang hotell. De utländska medlemmarna från vår kyrka som arbetar i Nordkorea, samlas i World Peace Center varje söndag för gudstjänst.

Alla dessa projekt är ansträngningar som görs för fredliga utbyten och för en återförening av Nord och Syd. De görs inte för vinstens skull. Dessa ansträngningar för att bidra till återföreningen av Nord och Syd är ett uttryck för kärleken till det koreanska folket.

Inte med gevär eller svärd, utan genom sann kärlek

Det är inte bara eldupphörslinjen som skiljer vårt folk åt. Regionerna Youngnam och Honam är också delade genom en osynlig gräns. Också koreaner som lever i Japan är åtskilda, uppdelade i de "Koreanska Medborgarnas Union i Japan", eller Mindan, som är pro-Sydkorea och den "Allmänna Associationen av Koreanska Medborgare i Japan", eller Chongryon, som är pro-Nordkorea. Konflikten mellan de två organisationerna i Japan är baserad på deras respektive medlemmars hemstäder. Den andra och tredje generationen koreanska invånare i Japan, som aldrig har varit i sina föräldrars hemstäder, lever ändå i konflikt med varandra eftersom de försätter att leva inom de gränser som deras föräldrar har satt upp. Medlemmarna av de två organisationerna använder lite olika språk, sänder sina barn till olika skolor och gifter sig inte med någon från den andra gruppen.

År 2005 förverkligade jag min länge närda plan att skapa enighet bland koreanerna i Japan, liksom mellan koreaner från Youngnam och Honam regionerna. Jag bjöd in 1000 medlemmar från Mindan och 1000 medlemmar från Chongryon till Seoul och matchade dem i systerskaps- och broderskapsrelationer med 1000 personer från regionen Youngnam och 1000 personer från Honam.

Det är närapå omöjligt för Chongryon och Mindan att sitta tillsammans i Japan och prata om den fredliga föreningen av Nord och Syd. Det var också svårt att samla alla dessa människor på ett och samma ställe, men det var djupt rörande för mig att se dem sitta tillsammans och att omfamna varandra.

En av ledarna för Chongryon, som deltog i eventet, var i Seoul för allra första gången. Med tårar berättade han att han djupt ångrade de många år som han hade tillbringat med att utkämpa ett krig som inte var hans eget, speciellt eftersom han inte ens var säker på vilken del av halvön hans far verkligen kom ifrån. Han sa att han kände sig oändligt skamsen över att ha levt sitt liv med en betydelselös skiljelinje i sitt hjärta.

För att helt kunna förstå delningen på den koreanska halvön och konflikten mellan de båda sidorna måste vi kunna se helhetsbilden av det förgångna, nutiden och framtiden. Det finns en orsak till allt som händer. Delningen av Korea skapades genom historiens kamp mellan gott och ont. När Koreakriget bröt ut kom Sovjetunionen, Kina och andra kommunistiska länder till Nordkoreas hjälp.

På ett liknande sätt sände sexton länder, ledda av USA, militära trupper till Sydkorea, för att bistå Sydkorea. Fem länder sände dessutom läkare och sjuksköterskor och tjugo nationer tillhandahöll krigsmaterial. Vilket annat krig i historien har någonsin involverat så många länder i en strid? Anledningen till att hela världen blev inblandad i ett krig som ägde rum i det lilla landet Korea är att detta var en närstrid mellan den kommunistiska och den fria världen. Man skulle kunna säga att Korea kom att representera världen och att gott och ont kämpade våldsamt på dess jord.

Den före detta statssekreteraren i USA, general Alexander Haig gjorde ett oväntat uttalande i sitt gratulationstal vid Washington Times tionde jubileum som firades 1992:

– ”Jag är veteran från Koreakriget”, sa han. ”Som befäl var jag ansvarig för attacken mot Heungnam och vi iscensatte den kraftigaste attacken vi kunde. Jag är djupt rörd över att höra att pastor Moon, som var fängslad där av kommunisterna, blev fri genom den dagens attack. Det verkar som om jag hade sänts dit för att befria Pastor Moon. Nu är Pastor Moon här för att rädda Amerika. Washington Times är en tidning som kommer att rädda det amerikanska folket genom att ge en balanserad syn på historien, som

varken är höger eller vänster, och som visar oss vägen framåt. Som vi kan se, så finns det ingenting som är en slump i historien.”

För några år sedan fanns det i Korea människor som ville att den berömda statyn av general Douglas MacArthur i Incheon park skulle flyttas. De ansåg att om USA inte hade deltagit i kriget skulle landet inte ha blivit uppdelat mellan Nord och Syd som det är idag. Jag var chockad att höra detta och talade starkt emot det. Ett sådant påstående kan bara komma från någon med Nordkoreas kommunistpartis synvinkel.

Stora uppoffringar för ett enande har gjorts på global nivå men fortfarande är halvön delad. Vi vet inte exakt när återföreningen kommer att ske, men vi gör helt klart stora framsteg i den riktningen. Det finns många hinder att övervinna på vägen till en återförening. När vi står framför varje hinder måste vi arbeta för att riva ned det och sedan fortsätta vidare. Det kan ta lång tid och visa sig vara svårt, men enighet kommer absolut om vi arbetar med samma desperation som vi skulle ha om vi höll på att simma över Yalu-floden.

Efter Sovjetunionens sammanbrott, var det Rumänien som längst motsatte sig en förändring av de kommunistiska länderna i Mellan- och Östeuropa. Till sist, i slutet på 1989, gjorde Rumäniens folk ett blodigt upplopp. Så fort regimen var störtad, avrättades Nicolae Ceaucescu, som sedan tjugofyra år hade styrt landet, och även hans hustru avrättades. Han var en brutal diktator som obarmhärtigt dödade de som opponerade sig mot hans politik. Oavsett i vilket land det är, så har en diktator tendensen att hårdna sitt grepp när han håller på att förlora makten, eftersom han fruktar för sitt liv. Jag tror att om en diktator säkert vet att hans eget liv inte är i fara, så kommer han inte att kasta sig huvudstupa i en återvändsgränd som Ceaucescu gjorde.

På ett eller annat sätt kommer också vårt land att inom en snar framtid bli återförenat. Därför behöver politiker och ekonomer göra förberedelser på sina respektive expertisområden. Som religiös människa kommer jag att

arbeta hårt för att kunna välkomna ett enat Korea där vi kan omfamna människorna från Nordkorea med kärlek och leva gemensamt i fred.

Jag har studerat Tysklands återförening länge. Jag har lyssnat på dem som var involverade för att förstå hur återföreningen kunde åstadkommas utan att en enda kula avfyrades eller en enda droppe blod spilldes. Genom det hoppades jag finna en väg som passar Korea. Jag fick höra att den huvudsakliga anledningen till att Tyskland kunde enas fredligt var att man lät Östtysklands ledare förstå att deras liv inte skulle vara i fara efter enandet. Om Östtysklands ledare inte hade trott det hade de inte tillåtit återföreningen att ske så lätt.

Jag kom att tro att vi behöver en liknande förståelse gentemot Nordkoreas ledare. I Japan publicerades nyligen en roman baserad på Nordkorea. I den här fiktiva boken, tittar Nordkoreas ledare om och om igen på en video med Ceausescus avrättning och ropar: –”Detta är vad som kommer att hända oss om vi förlorar makten. Under inga omständigheter får vi släppa makten ifrån oss!”

Naturligtvis är detta bara en roman som kom ut i Japan. Vi borde dock vara uppmärksamma på detta reella problem, och finna en lösning för Nordkoreas ledare, så att vi kan uppnå ett snabbt enande av Korea.

Att bygga en värld av fred på den koreanska halvön är inte så svårt som vi kan tro. När Sydkorea helt lever för Nordkorea, så kommer Nordkorea inte att försöka bekämpa Syd längre, och freden kommer då naturligt till halvön.

Den kraft som kan beröra ett rebelliskt barn är inte näven eller rå styrka. Det är kraften av kärlek som väller upp naturligt ur hjärtat. Mer än att ge ris eller gödsel, så är det viktigt för oss att ge kärlek till Nordkorea. Vi får aldrig glömma att det är bara när vi beaktar Nordkoreas situation och lever för dess skull, med ett älskande och uppriktigt hjärta som Nord kommer att öppna sitt hjärta för oss och för världen.

KAPITEL SJU:

Koreas framtid är världens framtid

Global harmoni börjar på den koreanska halvön

Jag saknar min hemstad så mycket att jag ofta besöker den i mina drömmar. Min hemstad heter Jeongju och ligger i Nordkorea, långt från Seoul. Där finns både berg och hav. Mitt hjärta längtar alltid till den platsen, där jag fått kärlek och liv.

Alla har vi fötts in i våra föräldrars blodslinje och fått näring genom deras kärlek under vår uppväxt. Vi kan inte glömma vår hemstad eftersom det är där som marken är genomsyrad av våra föräldrars kärlek. Ju äldre vi blir desto mer saknar vi vår hemstad. Där finns våra rötter och dit vill vi återvända. Det är svårt för människor att klippa banden till det som är fundamentalt viktigt för dem. År 2004 avslutade jag mina aktiviteter i USA efter trettiofyra år och återvände till den koreanska halvön där himmelsk framgång bor.

Vi är inte medvetna om den exakta tidpunkt då morgon blir middagstid. Inte heller kan vi säga exakt när kväll övergår i natt. Och vi kan inte heller veta det ögonblick då himlen utför sitt verk. Likadant är det med våra liv. Våra stunder av framgång och motgång går alla förbi oss utan att vi är fullt medvetna om när exakt de började utvecklas. När det gäller nationer kan vi inte heller precis veta när ett gott öde eller ont öde kommer till landet. Himmelsk framgång är en kraft som rör världen; det är en princip som får universum i rörelse. Trots att vi inte vet om det, sker det dagligen något som kallas himmelsk framgång, och som används av Honom som skapade denna värld för att utföra sin plan.

Universum rör sig i fullkomlig överensstämmelse med sin egen plan. Alla varelser på jorden bär inom sig en speciell princip som existerade innan de

kom till. När en baby föds behöver ingen lära den hur den ska andas eller öppna ögonen. Babyn gör detta utan att ha blivit tillsagd. Sådant som händer av sig självt bär inom sig viktiga nycklar till universums hemligheter.

Många naturliga fenomen tycks hända av sig själva. I verkligheten händer de dock inte på det sättet. Dolt bakom vart och ett av universums naturfenomen finns en styrande kraft som vi inte är medvetna om, eller inte förstår. Så är det också med ödets krafter i universum, och med den himmelska lyckan.

Liksom universum är i rörelse, så är det säkert att perioder av stor framgång kommer. Om vi förstår universums princip som gör att efter varje vinter kommer vår, och sedan sommar, så kan vi förutse en ljus framtid för Korea efter en lång vinter av missöden.

De som är visa kommer att anpassa sig till universums lagar och rytmer. När jag var i Amerika brukade jag ofta fiska i Hudsonfloden nära mitt hem. Jag har varit duktig på att fiska sedan jag var barn, men det fanns dagar på Hudsonfloden när jag inte fick ens en liten fisk och fick återvända hem besviken. Fiskar följer vissa stråk på bestämda tider. Känner man inte till dessa stråk och tider kan man inte få något napp. Att det finns vatten betyder inte att det alltid simmar förbi någon fisk. En person som inte förstår detta, kan hålla sin fiskelina i vattnet hela dagen och hela natten utan att få napp. Detsamma gäller för himmelsk framgång. Om vi inte har ögon att se och förstå framtiden kommer vi inte att se och förstå himmelsk lycka ens när den stirrar oss i ansiktet. Därför är det viktigt att ha en klar förståelse av vad himmelsk framgång är och en förmåga att förnimma dess rörelser.

Civilisationen har under historiens gång utvecklats västerut. Egyptens kontinentala civilisation banade väg för Greklands och Roms halvö-civilisationer och utvecklades sedan vidare till en ö-civilisation i England, innan den förflyttade sig till en annan kontinental civilisation, denna gång till Amerika. Civilisationen fortsatte sin rörelse i västlig riktning och

korsade Stilla havet till Japan. Men civilisationens rörelse stannade inte där. Den kraft som lyfte Japan så högt, rör sig nu vidare till den koreanska halvön. Civilisationen håller på att bära frukt på halvön Korea.

För att Japans ö-civilisation ska kunna ansluta till kontinenten måste den gå via halvön. Asien har naturligtvis andra halvöar, men endast Korea har rätt grund för att ärva en samtida civilisation. Den koreanska halvön befinner sig i den bästa geopolitiska positionen. Motomot sig har den Japan och tvärs över Stilla Havet finns USA; den är också förbunden med kontinenterna Asien och sedan Europa och Korea delar gräns med Kina och även Ryssland. Därför har Korea utgjort en fokal punkt i kraftmätningarna mellan världens största makter och har som resultat av detta lidit en hel del.

Under det kalla kriget kämpade vi för vår existens i krig mot kommunismen. Även nu är världens stormakter angelägna om, och fortsatt involverade i den koreanska halvön, och Korea är fortfarande ett delat land, oförmöget att helt finna fred. Tiden har kommit för den koreanska halvön, där stormakternas intressen kolliderar, att spela en viktig roll för att förhindra en konflikt mellan dessa länder. Som ett resultat av detta, kommer Korea att vara i en position att leda resten av världen till välstånd och fred.

Himmelsk framgång kommer tillsammans med ett enormt ansvar. Nu, när den koreanska halvön har fått sin del av den himmelska framgången, måste den fungera som ett kullager och se till att dessa länder inte bara krockar med varandra, utan istället kan ha ett nära samarbete för att åstadkomma välstånd och fred i världen. Kullagrets funktion är att hålla maskinens axel på plats och samtidigt tillåta axeln att rotera fritt. Korea behöver upprätthålla smidiga förbindelser med stormakterna och därigenom bli det kullager som tillåter freden att rotera fritt igenom världen.

Under lång tid gjorde jag intensiva förberedelser för att Korea skulle kunna ta denna roll. Jag stödde President Gorbatsjovs glasnost politik och befrämjade arbetet för att förbättra relationerna med Sovjetunionen. Jag

gav också mitt stöd åt Deng Xiaopings reform och öppenhetspolitik i Kina som startade i slutet av åttiotalet. Jag började mitt arbete i Kina med att ge support till Yanbian universitet i grundandet av en högskola för ingenjörsvetenskap. Till och med efter vad som hände på Himmelska Fridens torg, när främmande nationers kapital lämnade Kina, stannade vi kvar i Kina och investerade hundratals miljoner dollar i Huizhou i Kwangtungprovinsen.

Detta gjorde jag inte bara av ekonomiska skäl. Jag är en religiös människa, inte en affärsman. En religiös person är någon som ser in i framtiden, och förbereder för den. Ryssland, Kina, Japan och USA måste lära sig att samarbeta med varandra, och dra nytta av den koreanska halvöns andliga betydelse. Den koreanska halvön är destinerad att bli axeln för världsfreden.

När jag började arbeta med att förbättra relationerna mellan Korea, Sovjetunionen och Kina upptäckte jag att Korea inte ens hade något så grundläggande som ett ryskt eller kinesiskt lexikon. Så länge vi inte förstod varandras språk kunde väldigt lite bli gjort. När jag fick höra att det fanns grupper av akademiker som hade för avsikt att börja arbeta på en kinesisk-koreansk och en rysk-koreansk ordbok stödde jag dessa två projekt.

Projektet med den kinesisk-koreanska ordboken leddes av professor Il Shik Hong på Korea University Institute of Korean Culture, och flera professorer i universitetets ryska fakultet låg bakom ansträngningarna för att publicera den rysk-koreanska ordboken. Dessa lexikon spelar en avgörande roll i utbytet mellan de två koreanska länderna och Kina och Ryssland.

När en sten på en bergstopp börjar rulla och faller, kommer den att falla hela vägen ned till dalens botten. Så kan man beskriva ödet för västvärldens civilisation. Vi vet att väst uppnådde en oerhörd utveckling genom vetenskap, men nu håller det moraliska förfallet på att sänka väst djupt ned till dalens botten. Dalens botten är öst, som har utvecklat en andlig kultur under tusentals år.

Den koreanska halvön är platsen där kulturerna från öst och väst möts, och där de kontinentala och oceaniska civilisationerna möts. Historikern och filosofen Oswald Spengler utvecklade en cyklisk teori angående civilisationernas uppgång och fall, som gav en dyster bild av demokratin. Han beskrev demokratin som den typ av styre som leder den västliga civilisationen till förfall. Han hävdade att demokrati styrs av pengar, och att dess korrupta makt och dess tecken på moralisk förfall för med sig en uppgång av materialismen och dyrkan av vetenskapen.

Ser vi på västvärldens kultur av idag tycks några av Spenglers tankar vara profetiska. Den Atlantiska civilisationen som har blomstrat tills nu, står tydligt inför den nya eran av Stillahavs civilisation, som nu är på väg upp. Asien, med Korea i en central roll, blir den ledande aktören i en ny världshistoria. Två tredjedelar av jordens befolkning lever i Asien. Alla de stora världsreligionerna har sitt ursprung i Asien. Asien har länge tjänat som mänsklighetens andliga rot.

Det är oundvikligt att de västerländska och de österländska civilisationerna kommer samman i harmoni på den koreanska halvön. Medan världen snabbt förändras rör sig den himmelska framgången mot Koreas allt snabbare. Men om den koreanska halvön ska kunna spela en betydande roll och leda världen till harmoni och fred under en era av kaos, måste den förbereda sig väl. Den måste göra sig av med ett förflutet som har präglats av fördomar och själviskhet och hälsa den nya tidsåldern med öppna ögon och ett nytt hjärta.

Från lidande och tårar till fred och kärlek

Det ligger en djup mening i den tragiska historia som det koreanska folket fram till idag har upplevt. Korea har lidit en hel del eftersom landet är destinerat att bli det fundament från vilket världsfreden kommer att utgå. Eftersom Korea under så lång tid har fått utstå lidande och svårigheter, kan Korea nu bli den centrala nation från vilken God kan bringa fred till världen. Trots att Korea har gått igenom oräkneliga svårigheter har vi aldrig själva gjort någon nation till vår fiende eller hatat någon. Flera av våra

grannländer har gett oss svårigheter men vi har aldrig sett dem som oförsonliga fiender.

Det koreanska folket har utvecklat en hjärtats kultur som gör det möjligt för oss att förlåta våra fiender. Det krävs självbehärskning för att älska och acceptera en fiende. Förmågan att älska sin fiende uppnår man först när man som individ besestrar sina egna inre konflikter.

Människor som har blivit förföljda är de som står Gud närmast. För att förstå Guds hjärta måste vi själva uppleva hans tårfyllda smärta. Även en person som normalt inte brukar gråta, skulle göra det om han förlorade sin familj och sitt land. Han skulle vända sig till Gud i desperat gråt. Svårt lidande får oss att skrika ut vår smärta och fälla tårar. När hjärtat är så fyllt av sorg kan vi ta emot Guds välsignelse. Gud kommer till ett hjärta som är dränkt av tårar. Korea har blivit ett land som har fått himmelsk framgång för att folkets hjärtan har gråtit så många tårar.

Koreaner vördar sina förfäder. Hur hungriga vi än må, vara kommer vi aldrig att sälja den mark där våra förfäder ligger begravda, för att köpa mat. Genom historien har vi upprätthållit en respekt för himlen. Vi är en modern civiliserad nation som fortfarande vördar den andliga världen. När vi accepterade buddhismen och konfucianismen gav de upphov till en djupt religiös kultur. Bara på senare tid började kristna och islamiska traditioner blomstra här också. Alla dessa religioner lever tillsammans utan konflikt i Korea. De existerar fredligt sida vid sida. Vad är det som har gjort oss till ett så unikt folk?

Sedan uråldriga tider har vi alltid haft ett religiöst sinnelag och våra hjärtan har alltid varit öppna att ta emot Guds ord. Koreanerna har alltid prioriterat utbildning och excellens. Det koreanska språket och Hangeul alfabetet anses vara gåvor från himlen. Vårt språk är rikt på adjektiv och adverb som kan användas för att ge uttryck åt människans hjärta.

Jag älskar vårt alfabet. Jag är mycket stolt över uttrycket hunminjeongeum, som betyder ”korrekta ljud för folkets instruktion”. Det

är den ursprungliga teorin bakom Hangeul, det koreanska alfabetet. Hangeul har överlevt i århundraden och lever vidare i människors kommunikation till och med nu i digitalåldern. Jag tycker det är fantastiskt att människor genom en enkel kombination av konsonanter och vokaler kan kommunicera och till och med kan härma alla ljud i skapelsen. I trettio år har jag uppmuntrat medlemmarna från vår kyrka i andra länder att förbereda sig inför framtiden genom att studera koreanska.

Nyligen myntades uttrycket hallyu eller ”koreanska vågen”, av journalister i Kina, för att beskriva den snabba spridningen av koreansk populärkultur i Asien. Populariteten hos koreansk popmusik, TV drama och filmer har gjort att fler och fler lär sig koreanska. Det finns numera människor i Japan, Mongoliet, Vietnam och till och med i Afrika som kan tala koreanska.

Det är förstås ingen tillfällighet. Själen lever i språket. Anledningen till att japanerna ansträngde sig så för att utrota det koreanska språket under sin ockupation av Korea, var att förstöra det koreanska folkets själ. Det faktum att människor runtom i världen nu talar koreanska betyder att det koreanska folkets själ och hjärta blomstrar i världen idag. Det beror på himmelsk framgång att Koreas kulturella inflytande fortsätter att växa.

Koreas folk vill aldrig ligga andra till last. När jag var i USA såg jag det koreanska folkets envisa karaktär. USA är ett land som har många typer av sociala skyddsnät men koreaner vill helst aldrig använda sig av dessa. Hellre än att förlita sig på statens stöd finner de vägar att tjäna pengar för att ta hand om sina barn och sina gamla föräldrar. Det är så koreaner visar att de kan klar sig själva. Jag kan också se detta hos missionärerna som vi har sänt ut över hela världen. De räds inte att gå till ett land som de vet väldigt lite om. Det gäller inte bara missionärer utan också affärsmän. När de en gång har fått en mission, oavsett vart i världen denna mission för dem, släpper de allt och ger sig av. De är inte obeslutsamma eller tveksamma.

Koreaner har en sådan äventyrlust och de reser var som helst i världen och hittar vägar att leva ett produktivt liv. Vårt lidandes historia har lärt oss att inga hinder är för svåra, så vi kan möta och övervinna de värsta situationer.

När det finns en fest i grannskapet brukar folk trängas för att få den bästa platsen. Det är ett väldigt egoistiskt beteende. Den som sitter tyst på den värsta platsen kommer att bli den kommande tidsålderns ledare. Den som först och främst tänker på att mätta sig själv, kommer att vara den kommande tidsålderns förlorare. Vi måste tänka på andra först, även om vi bara äter en munsbit. Om vi ska kunna ta emot den himmelska framgången, som kommer till den koreanska halvön, måste vi i djupet av vårt hjärta vara medvetna om att "de andra" har större värde än "jag".

I det förflutna togs allting som vi älskade ifrån oss. Under den japanska ockupationen togs vårt land ifrån oss. Vårt land splittrades i två delar och vi tvingades leva åtskilda från våra älskade föräldrar och syskon. Därför blev Korea ett tårarnas land. Nu däremot måste vi gråta för världen. Från och med nu måste vi fälla tårar för världens skull, ännu mer uppriktigt och desperat än för oss själva. Det är vad vi måste göra på den koreanska halvön om vi vill fortsätta ta emot himmelsk framgång. Gör vi detta så kommer den himmelska framgången att sprida sig ut över världen. Det koreanska folket har en stor möjlighet att bli centrum för en era av världsfred.

Religionens mål i det tjugoförsta århundradet

Det tjugonde århundradet var en tid av enorma förändringar. Under den hundraårsperioden hände det mer än under de tidigare tvåtusen åren. Det var århundradet då två världskrig utkämpades och då kommunismen växte till en stormakt och sedan försvann. Det var också det århundradet när mänskligheten vände Gud ryggen och begravde sig själv i materiella ting. Hur är det då med det tjugoförsta århundradet? Några säger att framstegen i vetenskapen har bevisat att många religioners trosläror är rena vidskepelsen och irrelevanta för den moderna världen. Jag påstår dock att

religionens roll alltid kommer att vara relevant så länge den andliga aspekten hos människan förblir en realitet, och så länge vi ännu inte etablerat en värld av fred.

Vad är religionens syfte? Det är att förverkliga Guds ideala värld. Anledningen till att religioner evangeliserar är att de önskar att fler människor kommer till Guds sida. Om alla skulle leva under Guds herravälde skulle vi ha en värld av fred utan krig eller splittring. Det slutgiltiga målet för religionerna bör vara fred.

Gud skapade denna värld av en längtan för fred och kärlek. Om vi orsakar splittring genom att hävda att vår egen religion är den enda vägen till frälsning, går vi emot Guds önskan. Gud vill att varje människa gör allt för fred, försoning och samexistens. Om människor säger att det skapar splittring i deras familjer om de går till kyrkan, tvekar jag inte att säga till dem att de bör prioritera sin familj. Religionen är endast ett verktyg för att skapa Guds fullkomliga värld, den är inte målet i sig själv.

Mänsklighetens mål är att förena alla åsikter som nu står emot varandra. Den filosofi som kommer att leda mänskligheten i framtiden måste kunna förena alla religioner och filosofier. Den tid då ett land går i spetsen och leder mänskligheten är förbi. Nationalismens era är också förbi.

Om vi fortsätter likadant som i den förra eran, och människor grupperar sig kring samma religion eller med samma ras, så kan mänskligheten inte undvika att det blir krig igen. Fredens tidsålder kan absolut inte komma om vi inte ser bortom kulturella seder och traditioner. Ingen av de ideologier, filosofier eller religioner som påverkat mänskligheten i det förgångna är kapabel att leda oss till den fred och enighet vi behöver för framtiden. Vi behöver en ny ideologi och filosofi som sträcker sig bortom buddismen, kristendomen och islam. I hela mitt liv har jag talat tills jag blivit hes för att få människor att gå utöver sina religiösa fraktioner och även utöver sin egen religion.

Det finns närapå tvåhundra länder i världen och varje land har sina nationella gränser. En gräns skiljer ett land från ett annat, men dessa kommer inte att vara för evigt. Bara religionen kan nå utöver de nationella gränserna. Men just religionerna, som borde sammanföra människor, har istället splittrats i många fraktioner och de strider inbördes. De har förfallit till att vara en självisk tankeprocess som sätter den egna religionen eller rörelsen först. De är omedvetna om det faktum att världen har förändrats och en ny era av osjälviskhet har grytt.

Det kommer inte att bli lätt att riva ner de religiösa murar som funnits i tusentals år, men de måste bort om vi skall få en värld av fred. Religioner, och deras fraktioner, måste sluta med sina meningslösa konflikter, hitta en medelväg för sina olika åsikter, och utveckla konkreta vägar för att bygga en värld av fred. Det kommer inte att räcka med materiellt välstånd för att mänskligheten ska bli lycklig i framtiden. Det är bråttom att övervinna de nutida ideologiernas, kulturernas och rasernas kamp genom inter-religiös förståelse och andlig harmoni.

I hela mitt liv har jag riktat följande vädjan till de många olika religiösa människor som jag har träffat överallt i världen: För det första, respektera andra religioners traditioner och gör allt du kan för att förhindra konflikt och oenighet mellan religioner. För det andra, alla religiösa samfund bör samarbeta med varandra för att hjälpa världen. För det tredje, alla religiösa ledare bör arbeta tillsammans för att utveckla en struktur så vi kan uppfylla vår gemensamma mission att upprätta världsfred.

Det högra ögat är till för det vänstra ögat och det vänstra för det högra. De båda ögonen tillsammans existerar för hela kroppens skull. Det samma gäller för varje del av kroppen. Ingenting existerar för sin egen skull. Inte heller religion existerar för sin egen skull, utan för kärlekens och fredens skull. När världsfreden väl har uppnåtts kommer inte religionerna att behövas längre. Religionens slutgiltiga syfte är att förverkliga ett mänskligt samhälle där kärlek och fred råder. Detta är Guds vilja.

Det är inte lätt att skapa en omgivning där människors hjärtan längtar efter fred. För att nå dit måste vi få kontinuerlig utbildning.

Det är därför jag hänger mig åt olika projekt inom utbildning. Vi grundade Sunhwa Arts School till och med innan vår kyrka hade utvecklats tillräckligt för att stå på egna ben.

En skola är en helig plats där sanningen lärs ut. Vilka är de viktigaste sanningarna som bör läras ut i skolan? Den första är att lära känna Gud och förstå hans existens i världen omkring oss. Den andra är att förstå människans fundamentala ursprung, vårt ansvar och hur vi skall uppfylla vårt ansvar för världen. Den tredje är att förverkliga syftet med människans existens och att sedan skapa en ideal värld. Detta kan vi förstå först efter att de har lärts ut med uppriktighet och hängivenhet under lång tid.

Utbildningen idag är fokuserad på att skapa ett "vinnaren tar allt"-samhälle där de som kommer först belönas med monopol på lyckan. Det är inte rätt sätt att undervisa barn. Utbildning ska vara ett verktyg för att skapa en värld där hela mänskligheten kan leva tillsammans på ett bra sätt.

Filosofierna och utbildningsmetoderna som hittills har dominerat måste ersättas av sådana som kan få oss att nå mänsklighetens gemensamma mål. Om USA skulle utbilda endast för USAs egen skull och England endast för Englands egen del, skulle mänsklighetens framtid vara mörk. Lärare ska inte lära ut själviskhet utan istället betona den vishet som krävs för att lösa den mångfald av sociala problem vi står inför idag.

Teologernas roll är till och med ännu viktigare. De ska inte lära ut komplexa teorier eller den egna religions överlägsenhet. Istället måste de förmedla visdomen i att älska mänskligheten och bygga en värld av fred. De måste lära ut osjälviskhetens princip. Vi kan inte förvänta oss en framtid av lycka för mänskligheten om inte teologerna tar ledningen i att undervisa våra efterkommande i fredens principer. Mänskligheten är ett broderskap och ett systerskap, och världen är en familj.

Den viktigaste visdomen mänskligheten behöver, är att känna till Guds hjärta och hans ideal. Därför fortsätter religionens roll att vara viktig, speciellt i det tjugoförsta århundradet när vetenskap och teknologi tycks ersätta religionens roll när det gäller förståelsen av hur universum fungerar.

Religionerna runtom i världen måste förstå mänsklighetens destination och genast upphöra med sina små och stora konflikter. De ska inte sträva efter sin egen ära. Religionerna måste enas i sin visdom och med sina energier för att arbeta målmedvetet för att bygga den ideala världen. De måste glömma tidigare hatfyllda strider och utarbeta fredliga lösningar.

Hur mycket vi än har gjort för världsfreden finns det alltid mer att göra. Religiösa människors mission är att leda mänskligheten in i den ideala världen. De ska inte glömma, ens för ett ögonblick, att deras enda verkliga mission är att vara fredens apostlar.

Kulturprojekt uttrycker Guds kreativitet

1988 var Seoul värd för de olympiska sommarspelen. Jag såg detta som en potentiell freds-festival på min egen bakgård och bad många av våra medlemmar runtom i världen att komma till Seoul för olympiaden. De hjälpte till att guida de internationella sportdeltagarna och funktionärerna, fungerade som hejarklack, serverade mat, och delade ut souvenirer till dem som minne av besöket i Korea.

Eftersom både Kina och Sovjetunionen deltog i spelen såg jag detta som ett event som på ett dramatiskt sätt skulle kunna förändra det Kalla krigets era. Att betrakta de olympiska spelen som en freds-festival öppnade en möjlighet till att skapa harmoni mellan det kommunistiska blocket och den fria världen. Under öppningsceremonin satt jag i publiken på Jamsil Main Stadium och såg med stor glädje på invigningen.

Efter Olympiaden byggde jag vidare på energin skapad av spelen och grundade Ilhwa Chunma, ett professionellt fotbollslag i Korea. Detta lag

har vunnit flera mästerskap och fått en stor grupp fans. Vi har även grundat fotbollslagen Clube Alético Sorocaba och Centro Esportivo Nova Esperanca (CENE) i samba och fotbollens hemland, Brasilien. Dessa lag spelar fortfarande.

Anledningen till att jag valde att bilda fotbollslag är att jag tycker om den sporten. Jag har gillat sport sedan jag var ung och ett tag höll jag själv på med boxning och en del traditionella kampsporter. Men fotboll är den sport jag fortfarande njuter av i min höga ålder. I skolan brukade jag springa runt skolgården och flitigt kicka bollen, men nuförtiden nöjer jag mig med att titta på. När World Cup hölls i Seoul hade jag tre TV apparater uppsatta bredvid varandra för att kunna se på alla matcher. Jag missade aldrig en enda match där Korea spelade.

Fotboll är som ett mikrokosmos av livet. Hur bra jag än dribblar bollen över planen, om någon från motspelarnas lag är snabbare och duktigare än jag och stjälar bollen, så har allt jag gjort fram till dess varit lika med noll. Till och med om jag dribblat hela vägen och gör ett skott mot mål, om bollen då träffar målstolpen och studsar tillbaka, är det kört. Även om jag dribblar bollen bra, behövs det fler än en spelare för att få bollen i mål. Jag behöver en medspelare som Ju Sung Park, som assisterar mig i det kritiska ögonblicket, eller någon som Young Pyo Lee, som skickligt håller det andra laget borta från mig.

Den viktigaste personen i laget är coachen som iakttar hela laget från sidolinjen. Coachen springer inte för poäng eller mål, men hans makt är större än alla spelares tillsammans. Liksom coachen ser det som spelarna inte kan se och ger tecken till dem, ser också Gud saker som vi inte kan se och ger oss tecken. Om spelarna noggrant följer coachens tecken har de stor chans att vinna. Men om coachen ger tecken och spelarna inte förstår dem, eller ignorerar dem, och spelar efter sitt eget huvud så kan laget bara förlora.

Fotboll är en tävlingssport där man vinner eller förlorar. Men den kan också ha ett betydande inflytande och öka länders fredliga samarbete. Det

har sagts att dubbelt så många människor tittade på VM i fotboll jämfört med olympiaden. Det ger en bild av hur många fotbollsfantaster det finns i världen. Därför kan fotbollen, precis som olympiaden, bli en maktfaktor för att skapa harmoni mellan länder, raser, religioner och kulturer. Jag ser fotboll och fred mellan länder som potentiellt kraftfulla partners.

Pelé, som 1995 utnämndes till Brasiliens speciella sportminister, kom till Korea och besökte Hannam-Dong i Seoul. Folk minns honom som världens störste fotbollsspelare, men den Pelé jag mötte var fredsaktivist. Han ville ge världen fred genom fotboll.

När jag mötte honom skrattade han när han berättade för mig om en match i Afrika.

Han sa: – ”En gång spelade jag i Nigeria när landet befann sig i krig. Hur tror ni vi kunde spela på en plats där bomber exploderade runt omkring? Tack och lov utropades det ett kort eldupphör så att matchen kunde spelas. Det var då jag verkligen insåg på djupet att fotboll är mer än bara en sport. Fotboll är ett sätt för alla folk i världen att skapa fred. Efter detta beslöt jag att jag arbeta för världsfred genom fotboll.”

Jag blev så imponerad av Pelé i det ögonblicket att jag tog honom i hand. Vi lever i ett tävlingssamhälle där det finns väldigt mycket stress. Stress skapar spänningar i våra liv och tar bort vår sinnesfrid. När stress ackumuleras kan människor bli irriterade och bråka med varandra. Sport och konst är exempel på sådant som hjälper oss att sänka vår stressnivå. De frigör oss från uppdämd stress och hjälper till att föra samman mänskligheten. Anledningen till att jag ägnar mig åt fotbollslag, symfoniorkestrar och ballettsällskap är att de är medel i arbetet för världsfreden.

Pelé förstår det här sättet att tänka. Därför skapade Pelé och jag en ny fotbollsturnering av internationella mått kallad Peace Cup. Sedan 2003 har turneringar hållits vartannat år. Vi bjuder in berömda fotbollslag från olika delar i världen till Korea. Nu anordnas också en motsvarande turnering för kvinnor, den s.k. Peace Queen Cup, de alternerande åren.

Sommaren 2009 arrangerade vi den första turneringen för män utanför Korea. Den tävlingen hölls i Andalusien, Spanien. All vinst från dessa turneringar används för att stödja fotbolls event för barn och ungdomar i utvecklingsländer. I synnerhet hjälper vi barn med fysiska funktionshinder att hålla sina drömmar vid liv genom fotboll.

I samarbete med Förenta Nationernas kommission för flyktingfrågor höll vi en fotbollsturnering för ungdomar i Liberia. Det är ett land där femton år av krig mellan olika stammar har gjort folket utblottat. Landet får särskilt skydd från FN på grund av den kraftiga befolkningsminskningen. Barnen från detta krigshärjade land kom samman för att spela fotboll och sjunga sånger om fred. Medan de sparkade omkring bollen lärde de sig vikten av lagarbete och fair play, som också är nödvändiga element för att skapa harmoni mellan olika stammar.

Peace Cup organisationen har också som mål att bygga ett fredsstadion i Israel-Palestina-Jordanien regionen, så nära som möjligt till den israelisk-palestinska gränsen. Denna stadion skulle vara öppen för alla och tjäna som ett fredsbyggande projekt. Vi hoppas bjuda in berömda coacher från Europa och starta en fotbollsskola för barn i regionen. De vuxna må sikta med vapen på varandra men barnen kommer att vilja vara på fotbollsstadion och sparka boll. Folk säger att det är orealistiskt och skakar på huvudet, men vi kommer att genomföra detta.

Redan nu har en medlem av Israels regering sagt att detta stadion bör byggas på ett israeliskt område, och en medlem av Palestinas styrande vill att det ska ligga på palestinsk mark. Men jag har beslutat att bygga så den förbinder de båda sidorna med varandra. Jag låter mig inte pressas till att ge upp mina drömmar. Jag har en oxes starka vilja som jag använder för att uppfylla mina drömmar för fred.

Grundandet av vår balett akademi är ett annat exempel på denna viljestyrka. Folk sa att det inte var möjligt. Vi grundade Universal Ballett 1984. Idag kan fler koreaner njuta av balett än någonsin tidigare. När vi

grundade vår balett var Korea som en ofruktsam ödemark när det gällde balett. Idag har Korea till och med världsberömda balleriner.

Varje gång jag ser på balett känner jag att så här måste konst vara i himmelriket. När en ballerina står på tåpetsarna och håller huvudet mot himlen, slår det mig att detta är en korrekt pose för tillbedjan. Det ser så varmt längtansfullt ut. I balett kan människan, med hela den vackra kropp hon fått i gåva av Gud, ge uttryck åt sin kärlek till honom. Det är den högsta konstformen.

Universal Ballet började med föreställningarna Svansjön och Nötknäpparen. De följdes av Don Quixote, Gisele och de egna skapelserna Shim Chung och The Love of Choonhyang. Dansarna har utvecklats så mycket att de nu är internationellt erkända och har fått inbjudan från världens mest berömda scener. Dansarna har lovordats för att tillföra en unik koreansk skönhet till de kraftfulla dansstegen i den västerländska baletten. De har prisats för sitt sätt att harmoniera österländsk och västerländsk stil i sina föreställningar. Universal Ballet har en balettakademi i Washington D.C. Jag har också grundat New York City Symphony Orchestra och The New Hope Singers.

Konst kan ge mänskligheten en möjlighet att reflektera över de höga ideal som förkroppsligas i Guds egna kreativa verk. Gud lade ner hela sitt hjärta i människan och världen när han skapade dem, precis som konstnärer investerar hela sitt jag i sina verk. I första Mosebok verkar det som om allt blev till bara genom att Gud sa ett ord, men det är absolut inte hur det gick till. Gud investerade hela sin energi när han skapade vatten och land.

På samma sätt är en ballerinas steg på scenen frukten av en kreativ process som kräver total investering. Man kan säga detsamma om fotboll. Ett framgångsrikt fotbollslag satsar all sin energi under ett nittio minuters spel. För att få bollen över plan och försöka göra mål investerar en spelare varje uns av sin energi, som om hans liv hängde på det. Det liknar det Gud gick igenom när han skapade världen.

Att ge ut allt vi har, att offra oss fullständigt för ett ögonblicks skull – det är hur storhet uppnås och hur mänskligheten kommer att kunna likna Gud.

Havens mästare och världens framtid

Historien har visat att det land som kontrollerar haven kommer att bli en ledare i världen. Se på Storbritannien. En gång i tiden invaderades landet av vikingar från Norge och Sverige. På 1500-talet, strax efter sin kröning, insåg drottning Elisabeth I att om England inte hade kontroll över haven skulle landet förlora allt. Genom hennes hängivna satsning och ansträngning för sjöfarten blev England en mäktig maritim nation. Hon mobiliserade kapital och teknologi och lät bygga stora skepp, bemannade dessa med modiga sjömän och sände dem till havs. De visste inte vad som väntade dem på andra sidan havet, men de seglade med livet som insats. Resultatet blev att England, en liten ö-nation i Atlanten, kom att äga kolonier på alla kontinenter och hav, och bygga upp ett imperium.

Västvärldens civilisation som då var centrerad på England fick en enorm utveckling genom vetenskap och teknologi. Med kompassens hjälp färdades engelska skepp till många olika platser i världen. Landets högt utvecklade materiella kunskap och teknologi gjorde det möjligt att erövra hela världen. Korea och större delen av öst använde sig av ett annat tillvägagångssätt. Öst tar inte avstånd från det andliga i strävan efter det materiella. Om det finns en konflikt mellan materiellt och andligt skulle öst hellre ignorera det materiella. Generellt kan alltså sägas att livet i öst har varit svårare än i väst eftersom länderna där är materiellt mindre utvecklade. Men det materiella kommer inte för alltid att dominera över det andliga i västvärlden. Eftersom en alltigenom materialistisk kultur leder till degradering, kommer västvärlden att få lära från den mera andligt inriktade österländska kulturen.

Civilisationen utvecklades från Egypten, till Grekland och Rom, till Storbritannien och USA, och rör sig nu till Stillahavsregionen kring den koreanska halvön. En öppning sker nu mot en Stillahavs era som förenar

västlig vetenskap och östlig andlighet. Ledarna i denna nya era kommer att vara nationer som Korea, och dess asiatiska grannar. Det är inte en slump att Korea och Japan på kort tid har kunnat stiga till en internationellt framstående ställning. Detta var en oundviklig utveckling som pekar mot den asiatiska eran.

USA och Ryssland däremot kommer inte att stå still och se på medan vårt land reser sig till en ledande roll i världen. Risken finns att det kan utvecklas en stor konflikt, som inbegriper USA, Japan, Ryssland och Kina, i Koreas närhet. Vi måste göra förberedelser för denna eventualitet på två sätt.

För det första, vi måste skapa starka band mellan Japan och USA och anknyta dessa till Ryssland och Kina för att skydda Korea. Hur kan vi göra detta? Med en filosofi och ett hjärta som skapar enighet. Den enda filosofin som kan förhindra krig mellan religioner och öppna en väg till en fredlig värld, är den som lär att mänskligheten är en enda, oavsett ras, nationalitet och religion. För att skydda sig mot krigets faror måste Korea komma med en filosofi för enighet i världen.

För det andra måste vi förbereda oss inför Stillahavs-eran som ligger framför oss. Om himmelsk framgång kommer och vi är oförberedda, kan vi inte dra fördel av den vågen av möjligheter. Om vi vet att Stillahavs-eran är på gång, och om Korea vill bli ledare i den eran, måste vi förbereda oss på rätt sätt.

Det finns fler tillgångar i havet än bara fisk. En ännu större skatt är havets möjlighet att förse oss med energi. Allteftersom reserverna av råolja minskar, ökar känslan av oro för energikällorna dag för dag. Tar oljan slut kommer mänskligheten att få problem. Det görs ansträngningar att utvinna energi ur majs, men det verkar långsökt med tanke på att det inte finns mat nog till världens befolkning.

Den verkliga, alternativa energikällan är havet. Energin som ligger i havets väte utgör framtiden för mänskligheten. Två tredjedelar av jordens yta består av vatten. Det betyder att två tredjedelar av det råmaterial

mänskligheten behöver för framtiden finns i havet. Utan tillgångarna i havet har mänskligheten ingen framtid. Industrieländer utviner redan olja och naturgas från havsbotten och säljer det till höga priser. Världen har bara börjat upptäcka havens resurser. Tiden har kommit för mänskligheten att upptäcka hur beroende vi är av havet.

Den oceanska eran kommer inte att börja utan mänsklig ansträngning. Först måste vi ge oss ut på haven. Vi måste ut med båtar och kämpa mot vågorna. Utan sådant mod kan vi inte förbereda oss inför havets tidsålder. Det land som besejrar haven kommer att bli en ledande makt i världen och dess kultur och språk kommer att studeras i världen. Korea måste bli Stilla Havets främste förvaltare; hon måste förstå Skaparens vilja och förvalta hans tillgångar väl.

Stora möjligheter i havens tidsålder

Haven kan spela en central roll när det gäller att förena världen. För att ta herravälde över havet måste vi träna oss att leva på havet lika lätt som vi lever på land. När jag tränar folk i fiske sänder jag ut tio små båtar tillsammans med en stor båt. När båtarna lämnar hamnen bogseras de små båtarna av den stora, men när de väl är ute på det öppna havet är varje båt ansvarig för sig själv. Manskabet måste förstå vindens riktning, vad som finns på havsbotten och vilket stråk fiskarna tar. Allt detta måste de själva lära sig.

Jag tycker om att använda uttrycket "Alaska spirit". Med det menar jag vanan att gå upp vid femtiden på morgonen, ge sig ut på havet och inte återvända förrän efter midnatt på sommaren när det fortfarande är ljust. Personer med "Alaska spirit" stannar ute på havet tills de har fångat dagens kvot. Man blir ingen sann fiskare om man inte lär sig att hålla ut hela vägen.

Att fiska är inget nöje. Hur mycket fisk det än finns i havet så hoppar den inte ombord av sig själv precis. Det krävs speciell kunskap och stor erfarenhet. Man måste kunna laga ett nät och veta hur man knyter en ankarlina. När en person har gått igenom en intensiv träning för att bli

fiskare kan han gå vartsomhelst i världen och leda människor. Att utbilda sig till fiskare är bra träning i ledarskap.

Att ha dominans över havet kräver båtar, och även ubåtar, som kan ta sig vartsomhelst i världen. Korea är redan den stora skeppsbyggarnationen i världen. Hon har möjligheten att bli en stor sjömakt. Vad Korea nu behöver är folk som är villiga att gå ut på havet.

Koreanerna är ättlingar till Chang Bo Go, den förmögne mannen som levde under åttahundratalet, som gjorde internationell sjöhandel och kallades 'Havets kung'. Vi har en lång tradition av att färdas på havet, bekämpa vågorna och vinna sjöstrider.

Människan hyser en naturlig fruktan för vågorna. Vinden skapar vågor som sedan blir till dyningar. Vågor och dyningar behövs för att syre ska blandas in i vattnet. Om havet är lugnt under en längre period, utan vind eller vågor, börjar det dö. När vi inser vågornas värde blir de inte längre något att vara rädd för. Till och med om det råder storm och vågorna blir fruktansvärda, förstår vi att detta gör att fisken kan leva. Då blir vågorna en del av havets tjusning.

Trettio meter under havsytan finns inga vågor. Skulle vi ta en ubåt till havets botten skulle där vara så kallt att vi inte skulle behöva luftkonditionering. Fiskar väljer det djup som har rätt temperatur för dem, och de gör underbara danser när de simmar i stim i sina favoritvatten. Fiskarna med sina färggranna kroppar som viftar med fenorna liknar vår balett-grupp Little Angels som dansar med sina solfjädrar. Det är en vacker och fridfull miljö fiskarna lever i. Snart kommer också världen att vara lika fridfull.

Det faktum att havets tidsålder är på väg betyder att Korea snart kommer att ha möjlighet att förändra världen. Folk som lever i länder på en halvö har i alla tider fått stå ut med invasioner från både land och hav. För att överleva måste de vara modiga och utveckla en stark nationell karaktär. Det är ingen tillfällighet att civilisationen utvecklades på halvöar som Grekland

och Italien. Civilisationen kunde blomstra i dessa länder eftersom människorna där hade den företagsamma, starka och äventyrliga andan som krävs för att sprida sitt inflytande över både kontinenter och hav.

Har ni hört talas om Japanströmmen, en undervattensström i västra delen av norra Stilla Havet? Den färdas 6400 km per år, på grund av månens dragningskraft. Det är ett stort system av havsströmmar som roterar hela vägen runt Stilla havet. Ordet "kolossal" räcker inte till för att beskriva den.

Alla jordens hav rörs av samma kraft som rör Japanströmmen och andra havsströmmar. Skulle dessa strömmar inte finnas skulle vattnet inte röra sig och havet skulle dö. Precis som även de största och mäktigaste floder slutligen måste mynna ut i havet måste också de största haven röra sig i överensstämmelse med strömmar som Japanströmmen.

Koreas folk måste bli som Japanströmmen och använda flödet i sin fredsälskande kultur för att påverka hela världen. Vi måste bli en källa till styrka i världen, den plats där alla livs-krafter kommer samman i en fridfull koncentration.

Jag har besökt Koreas sydkust många gånger för att finna en plats som kunde bli centrum för Stillahavscivilisationen och jag tror att Yeosu och Sooncheon passar för det. Havet utanför Yeosus kust är lugnt och klart som en spegel. Det är där som Amiral Yi Soon Shin besegrade japanerna kraftfullt under sextonhundralets andra hälft, det var också där han dog i strid. Yeosu har en storslagen historia när det gäller sjöslag, och där möts de båda regionerna Youngnam och Honam. Det ligger längst bort vid foten av Jiri berget, där vänster- och högerfalanger utkämpade strider mot varandra efter Koreakriget. Det ett land genomsyrat av vårt folks lidanden.

Sooncheon-bukten, berömd för sina vass-sängar, har en vacker och världsberömd kustlinje. Ute på havets klara vatten som skimrar i solen kan vi fånga många olika slags fiskar. I buktens lugna vatten växer brunt sjögräs och där trivs ätbara havssniglar. Av tidvattnet bildas vattensamlingar med hjärtmusslor, olika typer av andra skaldjur och små bläckfiskar. Jag har varit

ute till havs i det området och också klättrat i bergen där, och sett att det verkligen är ett vackert land. Det har allt som behövs för den kommande Stillahavs-eran.

Jag håller nu på att utveckla Koreas sydkust med fokus på Yeosu. Som en del av förberedelserna för detta har jag varit på Geomun-ön och andra öar i området i flera månader. Jag studerar folket som lever där. De som har brukat jorden och fiskat där i flera årtionden är mina lärare.

Jag åt och sov i enkla värdshus medan jag studerade allt i detalj. Jag läste inte bara böcker. Jag åkte dit, använde mina ögon och fötter för att undersöka allt. Därför vet jag nu vilken slags fisk man kan hitta och var någonstans på havet den finns, vilken slags nät som behövs för att fånga den, vilka slags träd som växer i bergen och i vilket hem på ön det finns en gammal man som lever ensam efter att ha fått en stroke.

Samma dag som jag var klar med min undersökning av sydkusten tog jag byns borgmästare, som hade hjälpt mig, med på ett plan till Alaska. Han hade delat med sig av sin kunskap, därför ville jag ge tillbaka genom att lära honom allt jag kände till om Alaska. Jag tog honom med på fiske i Alaska och berättade för honom om alla olika fiskarter och hur de kan fångas. Även om jag bara kan lite om något känner jag mig inte bra om jag inte delar det med andra.

Strax efter jag börjat utveckla Yeosu valdes det till att ha en maritim världsutställning, som skall äga rum 2012. Tillsammans med de olympiska spelen och VM i fotboll är internationella utställningar bland de tre största evenen på den globala skalan. Under de sex månader som Expo 2012 kommer att pågå i Yeosu kommer det internationella utställningskontorets 154 medlemsländer att arbeta med sina utställningar. Världens blickar riktas på Yeosu och i-ländernas teknologi och kultur kommer att flöda in i Yeosu.

Har ni någonsin tittat upp på sommarhimlen och sett molnen dra förbi med en förunderlig hastighet? När vinden blåser på molnen rör de sig

snabbare över berg och hav. Det finns ingen tid att tveka. På liknande sätt som molnen blåser kommer den himmelska framgången att blåsa världen mot Yeosu och den koreanska halvön.

Jag planerar att förbinda alla öar längs sydkusten med broar och bygga lägenheter där båt-älskande människor från all världens hörn kan komma och bo. Det kommer inte att vara bara för nöjes skull. Amerikaner, tyskar, japaner, brasilianer och afrikaner, alla kommer de att komma. De kanske åker ut på olika båtar för att fiska men jag kommer att uppmuntra dem att bo under samma tak för att visa världen att mänskligheten är en enda familj.

Den kommande tidsåldern kommer också att bli en era för aeronautik och till och med för rymdfärder. Tiden har kommit när det är en absolut nödvändighet att ha tillgång till en välutvecklad aeronautisk teknologi. Det kommer att vara bli för sent för Korea att förbereda en sådan industri om vi inte börjar nu. Därför förbereder jag en aeronautisk industri park i Gimpo, i Kyeonggiprovinsen. Vi siktar på tillverkning av helikoptrar som kommer att vara lika bra och kända som Sikorsky helikoptrarna. Snart kommer helikoptrar som bär Koreas rödblå flaggsymbol Taeguk att finnas i luften runtom i världen.

En enkel maskros är mer värd än guld

Tre av det moderna samhällets största uppgifter är att lösa problemen med miljögifter, att skapa en medvetenhet för att skydda miljön och att öka matproduktionen. Jorden har redan fått omfattande skador. Vår oändliga girighet för ett materiellt välstånd har lett till en allvarlig förgiftning av luft och vatten, som förstör naturen, och även ozonskiktet, som skall skydda oss. Om den nuvarande trenden fortsätter kommer vi inte att kunna undvika konsekvenser och det blir svårt att ta oss ur den onda cirkeln.

Under de senaste tjugo åren har jag arbetat med att bevara Brasiliens Pantanal. Det är världens största våtmarker och de sträcker sig över delar av Brasilien, Bolivia och Paraguay. Pantanal står på UNESCOs lista över våra

världsarv. Jag driver en världsomfattande rörelse för att bevara Pantanal djurliv i sitt ursprungliga tillstånd, så som Gud skapat dem.

Pantanal, där vatten, land, djur och växter existerar i harmoni, är verkligen en magnifik plats. Ord kan inte beskriva dess värde. Fotografier av området som tagits från luften är så vackra att en kollektion av dessa bilder är en av världens mest sålda. Pantanal är en av mänsklighetens skattkammare där sällsynta arter som den vithalsade kapucinen, den röda sydamerikanska vrålapan, macaw-papegojan, jaguaren, anakondan, de strutsliknande nanduen och kajmanen lever.

Floran och faunan i Pantanal och Amazonas området verkar existera som de har gjort sedan skapelsens begynnelse. Pantanal är som den moderna dagens Eden. Människan har förstört många varelser som Gud har skapat. Alltför många växt- och djurarter har utrotats på grund av människans girighet. Men i Pantanal existerar fortfarande ursprungliga arter. Jag planerar att bygga ett aviarium och anlägga en insektsbank i Pantanal för att bevara dessa unika arter från utrotning.

Förutom att vara naturligt habitat för många arter av växter och djur, är Pantanal också en viktig syrekälla för jorden, och ett filter för att absorbera växthusgaser. På grund av den industriella utvecklingen sker en snabb förändring av Pantanal. Om denna våtmark, som tillsammans med Amazonfloden förser jorden med en stor mängd syre, förstörs, ser det dystert ut för mänsklighetens framtid.

Hundratals fiskarter lever i Pantanal. En av dem är en guldfärgad fisk som kallas dorado. Den kan väga mer än tjugofem kilo. När jag första gången fick en dorado på kroken kändes det som hela jag skulle dras ner i floden. När jag vevade in linan av all min kraft hoppade doradon upp över ytan flera gånger. Efter flera hopp hade den fortfarande mycket kraft kvar för att kämpa. Den var så stark att den verkade mera lik en björn eller en tiger än en fisk.

Sjöarna i Pantanal är nästan alltid rena. Det som kommer i vattnet rensas snabbt upp eftersom våtmarkens miljö filtrerar sediment och föroreningar, och vattnet blir klart igen. Därför kan många fiskarter leva där. Varje art livnär sig på olika saker. De lever tillsammans i ett komplext system och slukar även organiskt avfall som annars smutsar ner vattnet. Deras ätande har funktionen att hålla vattnet rent. Fiskar, i motsats till oss människor, lever aldrig för sin egen skull, utan som en del av ett större balanserat system. De hjälper till att rena sin omgivning och att förbättra den.

Baksidan av ett näckrosblad i Pantanals våtmarker är ofta svart av löss. Om alla löss skulle vara kvar där skulle näckrosen inte kunna leva, men det finns fiskar som äter dessa bladlöss. Alltså kan lössen leva, liksom näckrosen och fisken lever. Så fungerar naturen. Ingen varelse lever för sin egen skull. Istället är de till för varandra. Naturen lär oss denna fantastiska läxa.

Hur mycket fisk det än finns i Pantanal skulle mångfalden försvinna om vi människor fick fiska fritt där. För att skydda fisken behöver vi utveckla fiskfarmer. Då fisken i Pantanal är så dyrbar behövs många fiskfarmer. Liknande ställen behövs också för att bevara insekter, fåglar och däggdjur. Att föda upp insekter kommer att vara hjälpa till att öka fågelpopulationen. Pantanal utgör en perfekt miljö för alla dessa varelser, och genom att sätta fokus på hur vi kan hjälpa dem att hålla ett stadigt bestånd, kan mänskligheten fortsätta att njuta av dem i framtiden.

Det är inte bara fisk som lever i mångfald i Pantanal. På flodbankarna växer ananas, bananer och mango. Riset växer så bra, utan bevattning, att det är möjligt att skörda tre gånger om året. Så rik är jorden där. Det räcker att man sprider ut några frön på jorden för att bönor och majs ska gro där. Det behövs väldigt lite mänsklig arbetskraft.

En gång när vi färdades med båt nedför Paraguay-floden stannade vi vid ett hus som låg nära flodbanken. Bonden som levde där insåg att vi var hungriga så han gick ut på sitt fält och grävde upp en sötpotatis. Den hade storleken av en vattenmelon! Han berättade för oss att så länge han lämnar

roten i marken kommer den att fortsätta ge potatis under flera år. Tanken att potatis kan skördas utan årlig plantering lämnade hos mig en stark önskan att ta dem till länder där det saknas mat.

Folk som förespråkar att börja bruka dessa våtmarker betonar de ekonomiska fördelarna av en sådan utveckling. Men Pantanals våtmarker tillhandahåller mängder av ekonomiska fördelar precis som de är. Området har stora ytor av orörda ädelträdkogar och den inhemska befolkningen hävdar att man skulle kunna slå in en spik i ett träd och det skulle fortfarande leva om hundra år. Dessa skogar producerar trä som exempelvis brunt ebenholts, som inte murknar och sägs hålla längre än järn.

Föreställ er hur det skulle se ut att ha stora skogar med sådana dyrbara träd. Jag lät plantera några sticklingar från sådana träd på fyra hundra hektar land i Pantanal. De träd våra medlemmar planterade har gjort Pantanal till och med ännu vackrare.

Människans själviskhet håller på att förstöra naturen. Strävan efter den snabbaste vägen till ekonomisk vinning är den största anledningen till att jordens miljö har blivit skadad. Vi kan inte tillåta att jorden skadas ännu mer. Religiösa människor måste gå i spetsen för ansträngningen att rädda naturen. Naturen är Guds skapelse och hans gåva till mänskligheten. Vi måste snabbt göra folk medvetna om hur dyrbar naturen är och få dem att inse det brådskande behovet av att låta naturen åter få den rikedom och frihet den hade från början av skapelsen.

Eftersom det har blivit vida känt att Pantanal är en skattkammare har kampen om dess framtid börjat. Den plats vi vill skydda håller på att bli ett slagfält för giriga människor.

Under de senaste tio åren har jag fört ledare från länder runtom i världen till Pantanal och sponsrat diskussioner om hur man ska skydda denna region och resten av världens naturliga miljöer. Jag vill sammankalla världens miljöexperter och vetenskapsmän och uppmuntra dem att

intressera sig för bevarandet av Pantanal. Jag arbetar för att förhindra att Pantanal förstörs av människans hänsynslösa materialistiska begär.

Vartefter miljöfrågorna ökat och blivit mer allvarliga, har många miljörelser växt fram. Den bästa miljörelsen är dock den som sprider kärlek. Generellt tar folk hand om saker som tillhör dem själva, eller någon de älskar. De tar däremot inte hand om, och älskar inte, den naturliga miljö som Gud har skapat. Gud gav naturen till mänskligheten. Det är hans vilja att vi genom den får vår föda, rikligt av allt det vi behöver, och att vi upplever glädjen i att leva i naturens skönhet. Naturen är inte något som vi kan använda en gång och sedan kasta bort. Våra efterkommande måste i många generationer framåt kunna förlita sig på den på samma sätt som vi har kunnat.

Genvägen till att skydda naturen är att utveckla ett hjärta som älskar naturen. Vi måste kunna bli rörda vid åsynen av till och med ett grässtrå som vi får syn på längs vägen. Vi måste kunna omfamna ett träd och röras till tårar. Vi måste kunna förstå att Guds ande finns inuti ett stenblock eller i en vindpust. Att ha kärlek för, och bry sig om miljön, är att älska Gud. Vi måste kunna betrakta varje väsen som Gud skapat som vårt kärleksobjekt. Om våra andliga ögon vore öppna skulle vi kunna förstå att en enda maskros vid väggkanten är mera värdefull än en konungs gyllene krona.

Lösningen på svält och fattigdom

Om du aldrig har upplevt hunger kan du inte lära känna Gud. Det är när du är hungrig som du har möjligheten att vara honom närmast. Om du, när du är hungrig, kan se ödmjukt på varje person som närmar sig som om det vore en nära anhörig som du vill hjälpa, är det mera troligt att du får mat. I sådana situationer är det viktigt att ha ett medkännande gott hjärta.

Svält är inte ett problem bara i den mindre utvecklade delen av världen. Till och med i USA, ett land med världens högsta levnadsstandard, finns det miljoner människor som lider av undernäring och hunger. När jag kom

till USA blev ett av mina första projekt att köpa lastbilar som användes för att distribuera mat till de fattiga.

Situationen i utarmade länder är långt värre. När jag ser på världssituationen känner jag att det mest angelägna problem som måste lösas är att säkerställa en tillfredsställande tillgång på mat. Att lösa mat-krisen får inte skjutas upp en dag till. Varje dag dör omkring tjugotusen människor på grund av hungerrelaterade sjukdomar runtom i världen. Vi kan inte tillåta oss att vara likgiltiga bara för att vi och våra närmaste inte lider av hunger. Mat-distribution i sig själv löser dock inte problemet med svält. Det gäller att ta sig an problemet från grunden. Jag funderar på två grundläggande och konkreta metoder. Den första är att tillhandahålla rikliga mängder mat till en låg kostnad och den andra är att dela med sig av teknologin som människor kan använda för att själva kunna lösa sin situation.

Mat-frågan kommer att ställa världen inför en enorm kris i framtiden. Vi kan inte skapa fred i världen utan att först lösa det problemet. Den för närvarande tillgängliga, begränsade landytan vi har kan inte producera tillräckligt med mat för hela världsbefolkningen. För att finna en lösning måste vi titta på havet. I havet ligger nyckeln till lösningen av framtidens mat-kris. Därför har jag varit som en pionjär på havet under de senaste årtionden.

I Alaska används Alaska-sej som är mindre än 38 cm till gödning. De skulle bli en underbar måltid, men folk känner inte till hur man tillreder dem, så man använder dem ofta bara till gödning. För bara tjugo, trettio år sedan kunde koreaner be västerlänningar om en bit oxsvans (som är en delikatess), och de skulle ha gett den gratis till oss. Koreaner är mycket förtjusta i mat som tillreds av ben eller inälvsmat från nötkreatur, men många västerlänningar vet knappt att dessa är ätbara.

Detsamma gäller för fisk. Omkring tjugo procent av världens fiskefångst kastas rutinmässigt tillbaks ut i havet. Närhelst jag bevittnar sådant tänker jag med smärta på människor som dör av hunger. Fisk är en mycket bättre

proteinkälla än biff. Så underbart det skulle vara om vi gjorde fiskkakor eller fiskkorv och gav till folken i de fattiga länderna.

När jag väl hade fått den här idén i huvudet satte jag igång projekt för att lagra stora mängder fisk. Det tjänar ingenting till att fånga stora mängder fisk om man inte kan ta hand om den på rätt sätt efter fångsten. Inte ens den bästa fisken kan förvaras bra i mer än åtta månader. Till och med när den är djupfrysad kan luft tränga in genom sprickorna och gör att vätskan försvinner. Man skulle kunna hälla vatten över fisken och frysa om den, men då mister den sin smak och blir värdelös.

Vi samlade upp utkastad fisk och undersökte hur den kunde malas ned till fiskmjöl. Vi försökte göra något som inte ens länder som Frankrike och Tyskland hade kommit på att göra. Fisk som malts till fiskmjöl kunde lagras och transporteras lätt, till och med i hett och fuktigt klimat.

Fiskmjöl innehåller 98 procent protein, vilket är ett av de högsta proteinvärden av alla födoämnen. Därför lämpar det sig särskilt bra för att rädda svältande människor. Man kan också baka bröd av fiskmjöl. Vi vill göra fiskmjölet tillgängligt för människorna i världens fattiga länder.

Haven har gränslösa tillgångar på mat, men den bästa metoden för att rädda mänskligheten undan mat-krisen ligger i fiskodling. Jag förutspår att det i framtiden kommer att finnas byggnader liknande de höghus vi ser i våra städer idag som används för fiskodling. Genom att använda vattenledningssystem kan vi odla fisk i höga byggnader eller till och med på bergstoppar. Med fiskodlingar kan vi producera mer än tillräckligt med mat för att föda hela världens befolkning.

Havet är en välsignelse från Gud. När jag är ute på havet är jag helt fördjupad i att fiska. Jag har fångat all slags fisk på olika ställen i världen. En av anledningarna till att jag ägnar mig åt fiske är för att lära andra att fiska. Jag var flera år i Sydamerika och fiskade där med lokalbefolkningen, och visade dem mina fiskemetoder. Jag drog upp trassliga fiskenät och spenderade omkring många timmar med att reda ut dem.

För att få tillräcklig tillgång på mat, till en ringa kostnad, kommer mänskligheten att behöva utveckla havet och de stora gräsmarker som fortfarande befinner sig i sitt ursprungliga tillstånd, och som utgör våra sista skatt-kamrar. Men det kommer inte att vara en lätt uppgift. Den kräver att vi beger oss till platser som är så heta och fuktiga att det är mycket svårt att arbeta där. För att arbeta på grässlätterna i tropiska områden måste man ha en passion och djup kärlek för mänskligheten.

Jardim i Brasilien är just en sådan plats. Det är ganska svårt att leva där. Vädret är hett och man blir ständigt biten av insekter som inte ens har något namn ännu. Jag levde där och blev vän med alla möjliga slags varelser. Jag gick omkring barfota och kände Jardims röda jord under mina fötter precis som en bonde. När jag var vid floden och fiskade kände jag mig som en fiskare från orten.

Det är först när den lokala befolkningen ser på en och säger: – ”Ni är en riktig bonde!” eller: – ”Ni är verkligen en fiskare!” som man kan ta emot deras kunskap och dela sitt eget kunnande med dem. Det kan inte göras av någon som behöver sova åtta timmars i en ren och komfortabel säng, äta tre lagade mål om dagen och ta sig en tupplur under ett träd.

När vi utvecklade ett projekt i Paraguay levde några av våra medlemmar tillsammans med mig i en liten hydda i Olimpo, nära Paraguay-floden. Det fanns bara en toalett och varje morgon fick vi turas om att använda den. Jag brukade gå upp klockan tre på mornarna, göra lite gymnastik och sedan gå ut och fiska. Det blev svårt för medlemmarna som var tillsammans med mig. De var inte vana vid att skära till bete tidigt på morgonen innan de ens hade vaknat riktigt

När vi tog ut båten var vi tvungna att gå över några andras ägor för att komma fram till förtöjningsplatsen. Det var svårt att låsa upp grindarna till dessa främmande gårdar i beckmörkret. En morgon, när någon fumlade med att öppna ett lås, skrek jag otåligt: – ”Vad håller ni på med?” Jag skrek

så högt och våldsamt att jag själv förvånades över det, så jag är säker på att det måste ha varit svårt för dem.

Men jag känner att jag inte har en enda sekund att förlora. Jag har inte tid att stå stilla sysslolös. Jag ser så tydligt en lista av allt jag måste åstadkommas innan vi kan ha en fredlig värld, därför har jag alltid så bråttom.

När jag fiskade där på floden innan gryningen svärmade myggen som ett mörkt moln omkring mig. De stack rakt igenom jeansen. I mörkret före gryningen kunde vi inte ens se flötena på våra fiskelinor så vi fick fästa vita plastpåsar runt dem. Jag kunde inte vänta tills solen gick upp för jag kände en sådan brådska.

Jag saknar fortfarande Jardim. Jag saknar allt kring det. När jag stänger ögonen kan jag fortfarande känna hettan från Jardim's luft pressas mot mitt ansikte. De mindre obehagen som min kropp fick utstå betydde ingenting. Kroppsligt lidande försvinner fort. Det viktiga är att denna plats en dag kan spela en betydande roll i att hjälpa världen. Att vara i Jardim skänkte mitt hjärta stor glädje.

Att gå bortom välgörenhet för att göra slut på svälten

För att lösa problemet med svälten i världen krävs det ett tålmodigt hjärta och en vilja att plantera frön. Frön som planterats väntar osynligt under jordytan tills de kan gro och bryta igenom det yttre jordlagret. På samma sätt är det i det långa loppet bättre att lära en människa hur man planterar och skördar vete och sedan bakar bröd, än det är att ge en bit bröd till någon som svälter. Det första kan vara svårare att göra, och det får inte lika mycket allmänt erkännande, men det är det enda sättet att nå en fundamental och hållbar lösning när det gäller världssvälten. Vi måste börja med att studera klimatet, jorden och folkets karaktär i de områden som lider av hunger.

Det finns en trädart som heter moringa. Folket i Kongo använder trädets blad, som har högt näringsvärde, som tillskott i barnens mat. Man mal bladen i en sten-kvarn, tillsätter lite olja och steker smeten. Även boskapen får dessa blad för att bli fetare innan de förs till marknaden.

Det kunde vara en bra idé att plantera många moringa-träd och göra mjöl av hela trädet, efter att man slängt roten, som är giftig. Mjölet kan användas till att baka bröd av. Många länder kunde följa detta exempel och plantera moringa-träd. Likaså jordärtskockan, som ser ut som sötpotatis, växer snabbt när den väl kommer i jorden och ger trefaldig skörd jämfört med andra grödor som används vid hungersnöd. Att plantera stora mängder jordärtskockor skulle vara ett annat sätt att bidra till hungerproblemets lösning.

I Jardim används en stor jordmask i jordbruket som ger en mycket bördig jordmån. Denna jordmask finns bara i Sydamerika men vi kan kanske studera dess ekologi och använda den kunskapen för att hjälpa jordbruket i andra områden. Det finns koreaner i Mato Grosso regionen som studerar silkesmaskar. Om odling av silkesmaskar utfaller bra kan man kanske tillverka siden billigt och sälja det för att köpa mat.

Det finns inget snabbt sätt att lösa världssvälten. Folk i olika länder äter olika sorters mat och har olika seder, och även växterna och djuren är ofta olika. Det viktiga är att vi bryr oss om våra grannar. Först och främst måste vi utveckla våra hjärtan. När vi själva äter oss mätta måste vi tänka på dem som går hungriga, och fundera över hur vi kan hjälpa dem. Sann fred kommer inte förrän mänskligheten löser hungerproblemet. Om personen bredvid mig håller på att dö av svält är fred bara en lyx.

Det är lika viktigt att lära ut färdigheterna som behövs för att bli självförsörjande när det gäller att producera mat, som det är att dela ut mat direkt till dem i nöd. För att lära ut sådana färdigheter behöver vi bygga skolor i avlägsna områden och bekämpa analfabetismen. Tekniska skolor kommer att behövas för att ge människor möjlighet till självhjälp. De västerlänningar som erövrade Afrika och Sydamerika gjorde inte tillräckligt

för att förse folken som redan bodde där med teknologi. De använde bara dem som arbetskraft medan de själva försökte komma över de tillgångar som fanns. De lärde inte folket att bruka jorden eller att sköta en fabrik. Detta var inte rätt. Vår kyrka har ända från första början av vårt missionsarbete i främmande länder etablerat skolor på platser som Kongo för att lära ut jordbruksskötsel och industriell teknologi.

Ett annat problem människor som lider hunger står inför, är att de inte har råd med ordentlig sjukvård när de behöver det. På andra sidan jordklotet har de rika länderna problem med överdriven användningen av mediciner, men människor som är hungriga dör ofta för att de inte har råd med en enkel medicin mot diarré. Därför måste vi också ge medicinsk support samtidigt som vi arbetar för att utrota hunger. Vi måste bygga sjukhus och ta hand om dem som lider av sjukdomar.

Jag har skänkt ambulanser och medicinsk utrustning till över trettio småstäder kring New Hope Farm i Brasiliens Jardim. Jag bildade New Hope Farm som en modell för att visa hur mänskligheten kan leva tillsammans i fred. Vi plöjde upp ett vidsträckt område mark för att bedriva jordbruk och på de högre höjderna finns en gård med nötkreatur.

Trots att New Hope Farm ligger i Brasilien tillhör det inte bara Brasiliens folk. Vem som helst som är hungrig kan gå dit och arbeta och få mat. Omkring tvåtusen personer från alla raser och länder kan alltid komma och äta och sova där. Vi kommer att etablera skolor hela vägen upp från grundskola till universitet. Folk kan lära sig hur man sköter ett jordbruk och hur man föder upp boskap. Vi kommer också att lära ut hur man planterar och sköter om träd och hur man fångar, hanterar och säljer fisk. Vi har inte bara en gård. Vi använder flera sjöar i närheten av floden för fiske och för att skapa fiskodlingar.

Den halvtorra regionen Chaco i Paraguay sträcker sig över sextio procent av landets territorium, men det har varit en försummad mark. Chacoregionen bildades när havet steg och täckte över land, och till och med nu händer det att saltvatten sprutar upp när man gräver i marken. Jag

var i sjuttioårsåldern när jag först kom till Paraguay. Fattigdomen hos människorna i denna länge försummade landsända kan inte beskrivas med ord. Det beredde mig stor smärta att se dem. Jag ville verkligen hjälpa dem, men de var inte beredda att acceptera mig, en människa med en annan hudfärg som talade ett främmande språk.

Men jag gav inte upp. I tre månader färdades jag på Paraguayfloden och åt och sov med människorna från det området. I en ålder av över sjuttio år tog jag på mig en uppgift som man sa var omöjligt att genomföra. Jag lärde folket jag mötte det jag kan om fiske och de lärde mig sitt språk. På det viset vistades vi tillsammans på båten i tre månader och blev vänner.

När de väl började öppna sitt hjärta berättade jag för dem om och om igen varför världen måste förenas. Först var deras reaktion likgiltig. Men efterhand som åren gick ändrades deras attityd. Efter tio år hade de ändrat sig så mycket att de med stor entusiasm höll en internationell freds-festival.

Att lösa matsituationen innebär inte att det genast blir fred i världen. När hungerproblemet har lösts är det viktigt att skapa utbildningsprogram för fred och kärlek. Jag har byggt skolor på platser som Jardim och Chaco. I början ville folk inte sända sina barn till skolan utan lät dem istället hjälpa till med boskapsskötseln. Vi fick arbeta hårt med att övertyga dem att barn och ungdomar behöver en utbildning. Som resultat av det har vi nu många elever. Vi bygger en lättindustri-anläggning där de kan använda enkel teknologi för att tillverka saker, och eleverna blir mera intresserade av skolan när de kan arbeta i fabriken.

Vi bär alla ansvar för människorna som dör av svält runtom i världen. Vi måste agera för att hjälpa dem. Vi måste känna ansvar och finna en väg så att de kan få mat och överleva. Människor som har det bra borde komma ner till en lite lägre position och hjälpa upp dem som lever fattigt. Då kan vi få en värld där alla människor har ett bra liv.

KAPITEL ÅTTA:

Ny vision för ungdomar

Finn ditt mål, förändra ditt liv

När vi träffar en ny människa är vi alltid nyfikna på vem han eller hon är. Gud känner samma nyfikenhet inför varje människa. Han är speciellt nyfiken när det gäller unga människor, och det ger honom stor glädje när han lär känna dem nära. Varför är det så? Vår ungdom är den viktigaste och vackraste perioden i vårt liv. Denna period borde vara en tid av lugn medan man förbereder sig för framtiden. Processen att växa upp till mognad är en byggsten som öppnar vägen till en ny era.

Det är svårt idag att finna unga människor som lever med passion. Alltför många ungdomar driver bara omkring utan att ha något mål eller syfte med sitt liv. Alla framgångsrika personer i historien hade en klar känsla av ett syfte i livet redan som barn. Från barndomen hade de ett mål klart för sig i sina hjärtan och de investerade sin energi för att uppnå det. Vare sig de sov eller lekte med sina vänner, så lärde de sig något av varje situation, och förberedde sig genom det för framtiden. Är det så du lever ditt liv?

Vi har alla skapats med potentialen att bli stora män eller kvinnor. Gud sände oss inte till världen utan ett syfte; när han skapade oss investerade han sin fullkomliga kärlek i varje person. Vi har alltså alla skapats för storhet. Eftersom Gud existerar kan vi åstadkomma vadsomhelst.

När jag började älska Gud blev jag en helt annan människa. Jag började älska mänskligheten mer än mig själv, och blev mer intresserad av andras problem än problemen i min egen familj. Jag började älska allt som Gud har skapat, och upplevde en djup kärlek till träden på berget och till fiskarna i floden. Mina andliga sinnen utvecklades så att jag kunde förnimma Guds hand i allting i skapelsen.

Vartefter mitt hjärta utvecklades för att harmonisera med Guds kärlek stärkte jag också min kropp så att jag kunde uppfylla min mission. Jag ville vara redo att gå varsomhelst, närhelst Gud kallade mig. Jag spelade fotboll och boxades, höll på med koreanska kampsporter och wonhwado, som är en kampsport som jag utvecklade. I wonhwado rör atleten sin kropp i en mjuk cirkel, nästan som i en dans. Det är baserat på principen att en större kraft uppstår i en krets rörelse än i en linjär rörelse.

Fortfarande börjar jag min dag med gymnastik för muskler och leder, och en andningsövning som jag har arbetat fram. Ibland, när jag reser runt i världen på talturnéer, har jag kanske inte tid för dessa övningar på morgonen. Men jag finner alltid tid för dem under dagen, ibland blir det medan jag sitter på toaletten. Jag hoppar aldrig över mina övningar, inte ens en enda dag. När jag var ung var trettio minuter tillräckligt, men nu när jag är äldre har jag utökat gymnastiken till en timme per dag.

2008 var jag med om en helikopteroolycka. Plötsligt var helikoptern vi färdades i omgiven av svarta regnmoln och den kraschade på bergssidan, slog runt, och jag blev hängande uppochnar i mitt säkerhetsbälte. Instinktivt grep jag tag i resterna av armstöden bredvid mitt säte. Hade jag inte varit så konstant med min gymnastik skulle jag nog ha brutit höften när jag hängde upp och ner. Kroppen är behållaren som ska innesluta en sund ande. Därför är det viktigt för oss att träna vår kropp.

Få elever går till skolan för att de tycker om att studera. De går vanligtvis dit för att deras föräldrar säger åt dem, och inte för att de ser fram emot att studera. Men vartefter eleverna fortsätter att studera börjar de tycka mer och mer om det. Snart kommer de att studera på egen hand och finna sin egen väg. Ett intresse att studera visar mognad.

Föräldrar längtar tills barnen är mogna nog att studera själva. De säger åt dem: – ”Du måste plugga, snälla, bestäm dig för att läsa”, och sätter press på dem eftersom de vet att barnen behöver studera för framtiden. Föräldrarna oroar sig om deras barn inte studerar när de ska, för då kommer de att vara dåligt förberedda inför framtiden.

Det finns dock något som är viktigare än att studera för att förbereda sig inför framtiden. Innan ungdomar helt satsar på sina studier måste de veta vad de vill göra i livet. De måste bestämma sig för att använda sina talanger för att hjälpa världen och inte bara tänka på sig själva. Många unga människor verkar studera bara för studerandets egen skull. Har du inget syfte i livet kommer dina studier att sakna den passion som behövs för att du ska bli lycklig.

Jag träffade en gång en ung koreansk student som jobbade hårt med sitt skolarbete i engelska. Jag frågade honom: – ”Varför jobbar du så hårt med att lära dig engelska?”

Han svarade: – ”För att komma in på universitetet.”

Vad skulle kunna vara mer kortsiktigt? Att komma in på universitetet har inget syfte i sig själv. Universitet går man på för att studera speciella ämnen i syfte att uppnå ett större mål. Universitetet i sig kan aldrig vara målet.

Definiera inte heller ditt livsmål med hur mycket pengar du vill tjäna. Jag har aldrig fått någon lön men jag har kunnat äta och hålla mig vid liv. Pengar är ett medel för att göra något, inte ett mål i sig. Innan du tjänar pengar, ha en plan för hur du ska spendera dem. Pengar som har tjänats utan att ha ett klart syfte kommer snabbt att försvinna.

Ditt yrkesval bör inte vara baserat enbart på dina färdigheter och intressen. Om du blir brandman, bonde eller fotbollsspelare är upp till dig själv. Det jag syftar på ligger utanför ditt yrke. Vilket slags liv vill du leva som fotbollsspelare? Hur vill du leva som bonde? Vilket är ditt mål i livet?

Att definiera dina mål är att ge mening åt det liv du vill leva. Blir du bonde så bör du ha som mål att pröva nya jordbruksmetoder, utveckla bättre arter av spannmål och hjälpa till att utrota världssvälten. Om du blir fotbollsspelare så sätt ett meningsfullt mål, till exempel att höja ditt lands

image i världen eller att anordna fotbollsläger som kan förverkliga fattiga barns dröm.

Att bli en första klassens fotbollsspelare kräver otroligt hårt arbete. Om du inte har ett definitivt mål i ditt hjärta kommer du inte att kunna uthärda den svåra träning som krävs för att nå toppen. Bara om du har en målinriktad vilja har du kraft att gå hela vägen.

Omfamna världen

Att sätta upp ett mål för sitt liv är som att plantera ett träd. Planterar man ett körsbärsträd framför sitt hus kommer man att ha körsbär. Planterar man ett äppelträd i trädgården så kommer det att producera äpplen. Fundera noga på ditt val av mål innan du sätter upp det. Beroende på det mål du valt och var någonstans du planterar, kan du bli ett körsbärsträd i Seoul eller ett äppelträd i Amerika. Eller du kan bli en palm i Söderhavet. Det mål du planterar kommer att bära frukt i framtiden. Fundera noga över var den bästa platsen är för ditt mål, så att det kan bära den bästa frukten.

När du sätter ditt mål, var noga med att ta med hela världen i din beräkning. Fundera på Afrika, som fortfarande lider av fattigdom och sjukdomar. Fundera på Israel och Palestina, där folk fortsätter att rikta vapen mot varandra i religionsstrider. Fundera på Afghanistan, där människor kämpar för sin överlevnad genom att odla vallmo som används för att framställa farliga droger. Fundera på USA, där extrem girighet och själviskhet har bidragit till den globala ekonomiska krisen. Fundera på Indonesien, Haiti och Chile, som har lidit jordbävningar och översvämningar. Tänk på dig själv i relation till dessa länder, och fundera på vilket land och vilken situation som skulle vara mest lämplig för dig. Det kan hända att du skulle passa bäst i Indien, där en ny religiös konflikt kan uppstå, eller i Rwanda, där torka och hunger hör till vardagen.

Studenter bör inte vara så dumma att de väljer bort ett land som Korea, bara för att landet är litet. Beroende på vad du gör, finns det ingen begränsning i hur viktigt ett litet land kan bli på den globala arenan. Dess

nationella gränser kanske till och med försvinner. Vare sig du gör ett bra arbete på en stor kontinent som Afrika, eller i ett litet land som Korea, bör ditt mål inte begränsas av storleken på landet. Dina mål bör handla om var du kan påverka mest med dina färdigheter.

Tänk på världen som din scen när du bestämmer vad du vill göra i livet. Då kommer du troligen att finna att du kan göra mer än du ursprungligen hade drömt om. Du har bara ett liv, så använd det till att göra något som världen behöver. Man kan inte hitta den gömda skatten på ön utan äventyr. Snälla, tänk längre än till ditt eget land, och tänk på världen som din plattform när du sätter ditt mål.

På åttiotalet sände jag många universitetsstuderande från Korea till Japan och USA. Jag ville att de skulle lämna Korea, där gatustrider med tårgas förekom nästan dagligen, se andra delar av världen och få ett vidare perspektiv. En groda som lever på brunnens botten förstår inte att det finns en hel värld utanför brunnen.

Jag tänkte globalt innan ordet ens nådde det koreanska språket. Anledningen till att jag åkte till Japan för att studera när jag var ung, var att jag ville se mer av världen. Jag planerade att arbeta för Manchuria Electric Company i Hailar i China och lära mig kinesiska, ryska och det mongoliska språket till och med före Koreas befrielse, för att kunna leva som en global medborgare. Även nu flyger jag till många platser i världen. Om man åker till ett nytt land varje dag tar det mer än sex månader att besöka alla länder.

Länderna vi människor bor i är så olika, och vi lever under många olika levnadsförhållanden. Det finns platser där man inte har tillräckligt med vatten för att koka sitt ris med, medan det på andra platser finns för mycket vatten. Några platser har ingen elektricitet, medan andra länder inte behöver all den energi de producerar. Det finns många exempel på hur någonting saknas på en plats medan det finns i överflöd på en annan. Problemet är att inte tillräckligt många människor hjälper till att jämna ut skillnaderna.

Detsamma gäller för råvaror. Vissa länder har ett överflöd av kol och järnmalm i ytliga fyndigheter. De behöver inte ens anlägga gruvor. Allt de behöver göra är att skyffla upp det lättåtkomliga kolet och järnmalmen. Korea, däremot, har en stor brist på kol- och järnreserver. För att gräva fram kol måste vi riskera våra liv djupt nere under jorden.

I Afrika finns det platser där bananer växer naturligt i sådant överflöd att de kunde rädda människor undan svält. Men ofta saknas teknologi och tillgång till bördig jord, så därför anläggs inte tillräckligt med bananplantager. Koreas klimat är inte lämpligt för bananer, ändå odlar vi bananer. Den teknologi som finns i Korea kunde vara till hjälp för att lösa problemet med Afrikas fattigdom. På samma sätt används sydkoreansk teknologi för majs plantering i Nordkorea för att minska svälten.

Frasen ”global ledare” är nu på modet i Korea. Folk säger att de vill kunna flytande engelska och bli globala ledare. Men att bli en global ledare handlar inte bara om att kunna flytande engelska. En sann global ledare är någon som kan omfamna hela världen. En människa som inte intresserar sig för världens problem kan inte bli en global ledare hur bra han än kan kommunicera på engelska.

För att bli en global ledare måste du se världens problem som dina egna, och du måste vilja engagera dig för att finna lösningar på dem. Om man vill ha en säker inkomst, leva ett bekvämt familjeliv, eller drömmer om att en dag dra sig tillbaka med en bra pension, kan man inte bli en global ledare. För att vara en global ledare måste du se världen som ditt hemland och hela mänskligheten som dina bröder och systrar, och inte vara överdrivet orolig för hur din egen framtid kommer att se ut.

Vad är syskon? Varför gav Gud oss bröder och systrar? Syskon representerar alla människor runtom i världen. I familjen lär vi oss att älska våra bröder och systrar, och den erfarenheten tar vi med oss ut i livet, och lär oss att älska våra landsmän och människorna ute i världen. En familj där familjemedlemmarna älskar varandra är en modell för en värld där alla lever tillsammans i harmoni. Syskonkärlek betyder att ett syskon är villigt

att gå hungrig om det behövs, för att de andra syskonen ska kunna få mat. En global ledare är den som älskar mänskligheten som sin egen familj.

För ett tag sedan präglades uttrycket "en global by". Fast egentligen har jorden alltid varit en. Om en persons mål i livet bara är en universitetsexamen, ett bra jobb med en hög lön och en trygg tillvaro, så kan hans eller hennes framgång jämföras med en knähunds framgång. Men om han/hon ägnar sitt liv åt att hjälpa flyktingar i Afrika kommer framgången att kunna liknas vid det jagande lejonets framgång. Valet av livsväg beror på individens hjärta.

Till och med nu, efter att ha fyllt 90 år, fortsätter jag att resa runt i världen och vägrar att vila från min mission. Världen, med sina ständiga förändringar, är som en levande organism. Hela tiden dyker nya problem upp. Jag åker till världens mörka platser, där problem finns. Det rör sig inte om ställen med vackra vyer eller bekvämligheter, utan om mörka besvärliga platser där det känns ensamt. Där känner jag mig lycklig, eftersom det är där som jag kan uppfylla min mission, mitt syfte och mina mål.

Min förhoppning är att Korea kommer att producera globala ledare, i ordets sanna bemärkelse. Jag hoppas få se fler politiska ledare som kan leda FN till att uppfylla sitt syfte, och fler diplomatiska ledare som strävar efter att stoppa striderna i konfliktområden. Jag hoppas att få se någon som, likt Moder Teresa, tar hand om dem som dör på gatorna. Jag hoppas få se fredsledare som tar på sig min mission och blir pionjärer för nya lösningar på land och hav.

Startpunkten är att ha en dröm och ett mål. Ha en äventyrlig och banbrytande anda! Ha drömmar som andra inte ens kan föreställa sig! Sätt meningsfulla mål och bli globala ledare som kan vara till nytta för mänskligheten!

Allt vi äger är ett lån från himlen

Folk säger att jag är en av världens rikaste män, men de vet inte vad de pratar om. Jag har arbetat hårt hela livet men jag äger inte ens ett eget hus. Allt tillhör det allmänna. Praktiskt taget varje vuxen korean har sin egen officiella stämpel som är registrerad hos myndigheterna och som han använder när han undertecknar viktiga handlingar. Jag har ingen sådan stämpel.

Man kan undra då vilka fördelar jag har haft av att arbeta hårt, många gånger utan mat och sömn, medan andra både åt och sov. Jag har inte arbetat på det viset för att bli rik. Pengar har ingen betydelse för mig. Varje sedel som inte används för mänsklighetens skull, eller för min fattige grannes skull, är ingenting mer än ett stycke papper. Pengar, som man har tjänat genom hårt arbete, bör alltid användas med kärlek för världen, och i projekt som tjänar världen.

När jag skickar missionärer utomlands ger jag dem inte en massa pengar. Ändå överlever de var de än är. Vi har inte så stora behov. Har vi bara en sovsäck kan vi sova var som helst. Det viktiga är inte vilket slags liv vi lever, utan hur vi lever våra liv. Materiell lyx är inte ett måste för att vara lycklig. Det är tråkigt att frasen "att leva gott" har fått en materiell klang. Att leva gott betyder att leva ett meningsfullt liv.

Jag bär slips endast vid gudstjänster och vid speciella tillfällen. Jag har inte kostym så ofta heller. Normalt har jag en tröja på mig när jag är hemma. Ibland funderar jag över hur mycket pengar man spenderar på slipsar i västvärlden. Slipsnålar, snygga skjortor och manschettknappar är mycket dyra saker. Om alla slutade att köpa slipsar och använde pengarna för att hjälpa våra hungriga grannar, så skulle världen vara lite bättre för oss att leva i.

Dyra saker är inte nödvändigtvis de bästa. Tänk dig hur det skulle vara om huset vi är i plötsligt stod i lågor. Vem skulle vara den förste att komma ut, jag i min tröja eller någon med kostym och slips? Jag är alltid redo att springa ut!

Man kan tycka att jag är extrem i mitt sparande. Jag tycker inte man behöver ta ett bad varje dag. Var tredje dag räcker. Jag tvättar inte mina strumpor varje dag heller. På kvällen tar jag av dem och lägger dem i min bakficka så att jag kan ha dem igen nästa dag. När jag bor på hotell använder jag bara den minsta handduken och jag snålar både med vatten och med hotellets toalettpapper. Jag bryr mig inte om du tycker att jag verkar ociviliserad för det.

Med maten är jag lika sparsam. Jag är inte intresserad av komplicerade måltider. Det kan stå alla sorters exotisk mat och olika typer av efterrätter framför mig, men jag är inte intresserad av dem. Jag fyller inte min risskål ända upp. Det räcker om den är full till tre femtedelar.

De skor jag föredrar kostar 40 \$ i en lågprisbutik i Korea. Byxorna jag använder till vardags är nog över fem år gamla. Maten jag uppskattar mest i Amerika är från McDonalds. Några kallar den skräpmat och vill inte ha den, men jag tycker om att äta på McDonalds av två skäl. Det är billigt och det sparar tid. När jag går ut med barnen går vi ofta till McDonalds. Jag vet inte hur det blev känt att jag ofta går dit, men numera skickar vd:n för McDonald Corporation alltid nyårshälsningar till mig.

Budskapet jag ger varje år till våra medlemmar är: Var försiktig med pengar och spar in på allt. Jag säger inte det för att de ska spara pengar och bli rika. Jag vill att de ska vara medvetet sparsamma för att hjälpa landet och rädda världen. Vi kan inte ta något med oss när vi lämnar den här världen. Alla vet det, men av någon anledning försöker många desperat att få så mycket ägodelar som möjligt. I himmelriket finns det gott om skatter och det finns ingen anledning att ta dit någonting härifrån. När vi förstår att vi alla är på väg till en plats som är bättre än den vi är på nu, finns det ingen anledning till att fästa sig vid saker här.

Det finns en sång jag alltid har tyckt om att sjunga. Det är en gammal populär sång som många koreaner känner till. Varje gång jag sjunger den blir mitt hjärta lugnt och jag får tårar i ögonen. Den påminner mig om min barndom när jag brukade ligga på ängen nära vårt hem.

Du må säga att du ska ge mig en krona av guld och juveler
Men en skjorta som luktar smuts och dryper av svett är mera värd.
Ett rent hjärta väller upp i mitt bröst
Jag kan göra en flöjt av pilens kvistar,
Och sparvarna stämmer in i min melodi.
Du må säga att du ska ge mig tillräckligt med guld för att köpa hela världen
Men en ox som kan plöja jorden i ett kornfält är mera värd
Hoppets grodd spirar i mitt bröst
Jag kan prata fritt med kaninerna
Och dagarna förflyter medan jag spelar min melodi.

Lyckan väntar alltid på oss. Vii kan inte finna den eftersom våra egna begär blockerar vägen. Så länge vi är fixerade vid våra egna begär kan vi inte se vägen som vi ska följa. Vi är så upptagna med att försöka plocka upp de ynka guldflagorna på marken nära oss, att vi inte ser det enorma berg av guld som ligger en liten bit längre fram på vägen. Vi är så upptagna med att stoppa saker i våra fickor och vi inser inte att det finns hål i dessa fickor.

Jag har inte glömt hur det var att leva i fånglägret i Heungnam. Till och med den mest fasansfulla plats på jorden är bekvämare och materiellt rikare än Heungnam-fängelset. Allting tillhör himlen. Vi är bara dess förvaltare.

Lycka är att leva för andra

Barn kommer från sina föräldrars kött och blod. Utan föräldrar finns inga barn. Ändå är människorna så individualistiska som om de hade kommit till världen alldeles av sig själva. Bara en person som inte får hjälp av någon

alls skulle ha rätt att tala om individualism. Ingen och ingenting i världen existerar för sin egen skull. Alla varelser är skapade för varandra. Jag är till för din skull och du är till för min skull.

Det finns ingen så dum som en egoistisk människa som bara lever för sin egen skull. Det kan tyckas att ett själviskt liv gynnar individen, men i slutändan är det ett liv av självförstörelse. Individen måste leva för familjen, familjen för folket, folket för världen; och världen för Gud.

Alla skolor jag har grundat har tre motto. Det första är: "Lev ett liv som inte kastar någon skugga, som om du stod mitt under solen vid middagstid." Ett liv utan skugga är ett liv levt med ett rent samvete.

När vi slutar vårt liv här på jorden och går till den andliga världen kommer vårt liv att visas upp för oss som en film. Om vi går till himlen eller till helvetet bestäms av hur vi levt. Därför måste vi leva rena, fläckfria liv, som inte kastar den minsta skugga.

Det andra mottot är: "Lev genom att utgjuta svett för jorden, tårar för mänskligheten och blod för himlen." I det blod, det svett och de tårar som vi utgjuter finns ingen lögn, endast sanning. Men det finns ingen större mening eller värde i blod, svett och tårar som en människa fäller för sin egen skull. De måste utgjas för andras skull.

Det sista mottot är: "En familj under Gud!" Det finns bara en Gud och alla människor är bröder och systrar. Skillnaderna i språk, ras och kultur är mindre än en procent. Till mer än nittionio procent är vi människor precis lika.

Det finns fjorton ö-nationer i Söderhavet. När jag besökte Marshallöarna, frågade jag presidenten: – "Det här är ett vackert land, ändå måste det vara svårt att leda landet, eller hur?"

Presidenten suckade: – "Vår befolkning består bara av sextiotusen människor och landet ligger i genomsnitt bara två meter över havet. Höga

vågor eller en höjd havsnivå på bara en meter skulle översvämma stora delar av landet. Men vårt största problem är utbildningen. Rika familjers barn åker till Amerika eller Europa för att få utbildning och de kommer inte tillbaka. Barn till fattiga familjer har inga skolor där de kan få en bra utbildning, så inte ens de smartaste barnen kan växa upp och fostras till att bli bra ledare. Problemet för en ö-nation som vår, är att vi inte vet vem som kommer att leda vårt land i framtiden.”

Efter att ha hört hans oro grundade jag High School of the Pacific i Kona, Hawaii för barnen på dessa ö-nationer. Skolan ger barnen från länder i hela Stillahavsregionen gymnasiekompetens och hjälper dem att söka vidare. Vi ordnar tur och retur flyg till Hawaii, undervisning, mat o husrum, och även datorer så att eleverna kan få den bästa utbildningen. Vi ställer bara ett villkor för att de ska få den här undervisningen; att studenterna efter avslutad utbildning återvänder till sitt eget land och tjänar sin nation och sitt folk.

Att leva för andra kräver ibland ett offer. För några år sedan reste en av våra missionärer omkring i Sydamerika, och platsen som han just besökte drabbades av en stor jordbävning. Hans fru rusade fram till mig, vit som ett lakan i ansiktet. – ”Vad ska jag göra?” frågade hon med tårar. – ”Jag är så orolig, jag vet inte vad jag ska ta mig till!”

Du kanske blir förvånad över mitt svar. Istället för att klappa henne på axeln och trösta henne skrek jag åt henne; – ”Är du mest bekymrad för din egen mans säkerhet? Eller undrar du hur många liv han kan rädda i katastrofområdet?”

Det var naturligt att hon oroade sig för sin mans säkerhet, men eftersom hon var gift med en missionär skulle hennes oro sträcka sig längre än så. Istället för att be för sin mans säkerhet borde hon be att han skulle kunna rädda så många människor som möjligt.

Ingenting existerar för sin egen skull. Guds vilja när han skapade världen, var att mannen levde för kvinnan och kvinnan för mannen. Naturen

existerar för mänskligheten och mänskligheten för naturen. Allting på denna jord existerar för sin partners skull. Det är en fundamental gudomlig princip.

Man kan bara finna lyckan i relation till en partner. Tänk dig en sångare, som sjungit hela sitt liv, som åker till en obebodd ö och sjunger där för full hals. Eftersom det inte finns någon som kan höra honom där kan han inte känna sig lycklig.

Att förstå att vi existerar för andra är en stor insikt som förändrar våra liv. När vi förstår att våra liv inte bara är våra, utan är menade att levas för andras skull, kan vi börja följa en annan väg än den vi hittills gått.

Att bara sjunga för dig själv kommer inte att göra dig lycklig, för det finns ingen lycka utan en partner. Till och med den minsta och mest alldagliga handling kan få dig att känna dig lycklig om du gör den för någon annan.

Att drömma om en fredlig värld

I årtal har jag talat om en värld där alla religioner existerar tillsammans som en, där alla raser lever tillsammans, och alla nationer är förenade. Men historien har under tusentals år sett ständigt ökande splittringar. Varje gång en ny religion anammades eller en ny regim kom till makten, skapades fler gränser, och krig utkämpades. Nu lever vi i den globala tidsåldern. För framtidens skull måste vi förenas.

Ett förslag jag gjort för att befrämja detta är The Internationell Peace Highway (Internationella Fredsmotorvägen), ett kolossalt stort projekt. Den kommer att förbinda Korea och Japan genom en tunnel under havet, och skapa en bro (eller tunnel) över Berings sund, som nu skiljer Ryssland och Nordamerika åt. Dessa viktiga förbindelser kan förena världen. När motorvägen är byggd kommer det vara möjligt att köra bil från Goda Hoppsudden, i Afrika, till Santiago, i Chile, och från London till New York.

Där kommer inte att finnas vägspärrar; alla världens länder kommer att vara förbundna med varandra som människans blodkärllsystem.

Världen kommer att bli en integrerad gemenskap och alla kommer att kunna resa fritt över de internationella gränserna. Gränser som tillåter fri passage för alla är inte längre gränser. Så förhåller det sig också med religionen. När utbytet mellan religionerna ökar, kommer det att leda till en större ömsesidig förståelse. Då försvinner konflikter, och de murar som skiljer oss åt vittrar sönder.

När olika sorters människor lever tillsammans i en enda global gemenskap kommer även barriärerna mellan raserna att försvinna. Ett utbyte kommer att ske oavsett de skillnader som finns i utseende och språk, och denna kulturrevolution kommer att förena världen.

Den antika Sidenvägen var inte bara en handelsväg som människor använde för att sälja siden och köpa kryddor. Den var också ett sätt för folken från öst och väst att mötas och för buddhism, islam och kristendomen att mötas. De olika kulturerna blandades och gav upphov till en ny kultur. International Peace Highway kommer att spela en liknande roll i det tjugoförsta århundradet.

Rom kunde blomstra eftersom alla vägar ledde till Rom. Detta är ett bra exempel på vägars betydelse. När en väg väl är anlagd färdas folk på den. Den används för att transportera kultur och ideologi. Därför kan en väg som byggs ändra den historiska kursen. När International Peace Highway är färdig är världen fysiskt förbunden och kan bli ett. Denna väg kommer att göra det möjligt.

Jag kan inte nog understryka vikten av att förena världen. Några må tycka att detta är en idé som är långt före sin tid. Men religiösa människor brukar se in i framtiden och förbereda för den. Därför är det bara naturligt att vi ligger före vår tid. Världen kanske inte förstår oss utan förkastar oss, men troende människor måste hålla ut för att kunna bana väg för framtiden.

Att förverkliga International Peace Highway kommer att kräva många nationers samarbete. Kina, som en gång var offer för den japanska aggressionen kommer kanske inte att välkomna idén att bli förbunden med Japan med en motorväg. Men Japan och Korea kan inte förbindas med resten av världen utan att gå genom Kina, så vi måste anstränga oss för att vinna Kinas förtroende.

Vem ska göra det? De av oss som tar andligt ansvar för International Peace Highway i det tjugoförsta århundradet måste gå i spetsen för den här ansträngningen.

Hur ska det gå till att bygga en bro över Berings sund? Det kommer att kosta en hel del, men det i sig borde inte vara något problem. De summor som USA har spenderat i Irak skulle vara mer än nog för att bygga en sådan bro. Vi måste sluta kriga och sluta påtvinga människor lidande. Det är perverst att starta krig och med det slösa bort hundratals miljarder dollar. Tiden har kommit för oss att smälta svärden till plogbillar och spjuten till vingårdsknivar.

Projektet med International Peace Highway syftar till att förena världen. Att bli ett innebär mer än att bara förbinda kontinenter med tunnlar och broar. Det betyder även en utjämning av världens levnadsstandard. När någon har monopol på teknologi och behåller vinsten för sig själv, är balansen i världen rubbad.

International Peace Highway kommer att utjämna de rådande ojämlikheterna genom att skapa en möjlighet att nå fram till befintliga naturtillgångar och mänsklig arbetskraft. Detta kommer att leda till en utjämning av välståndet. Utjämning betyder att lite tas från platser som är höga och ges till platser som är låga; resultatet blir att båda platserna kommer på samma nivå. Det kommer att kräva offer från dem som har större materiell egendom eller äger mer kunskap. Man kan inte bygga en fredlig värld genom att göra en god gärning eller donation. Bara genom uppriktig kärlek och kontinuerlig investering kan vi skapa en värld av bestående fred. Vi måste vara villiga att offra allt.

Att bygga International Peace Highway betyder mer än bara att förse världen med ett fysiskt kommunikationssätt. Människan är skapad för att kropp och själ ska bli ett. På liknande sätt är det med den värld vi lever i. Världen kan bara bli fullständigt förenad när det finns både fysisk kommunikation och en kommunikation mellan våra hjärtan.

Därför har jag också i många år arbetat för att reformera och förnya Förenta Nationerna. Naturligtvis har FN gjort mycket för världsfreden. Alla koreaner är tacksamma för FN:s ansträngningar för bevarandet av vår frihet under Koreakriget. Men idag, mer än sextio år efter sitt grundande, tycks FN ha tappat siktet på sitt ursprungliga syfte och löper risken att bli en organisation som arbetar för att tillgodose några få mäktiga länders intressen.

År 2005 grundade jag Universal Peace Federation i New York och begav mig direkt därefter ut på en världsturné som omfattade hundra städer, för att ge ett fredsbudskap om FN:s och världens nya framtid. FN grundades för att lösa konflikter som uppstod i världen, därför måste de sätta världens intressen före den ena eller andra sidans intressen. Det leder bara till ytterligare konflikter när en mäktig nation insisterar på sin egen väg och använder sin styrka för att nå dit. Olyckligtvis kan dagens Förenta Nationer inte göra så mycket åt sådana situationer.

Med detta i åtanke, har jag föreslagit en omstrukturering av FN till en institution med två kamrar. Förutom Generalförsamlingen borde det finnas en religiös, eller kulturell, församling eller kammare. Denna enhet skulle bestå av respekterade andliga ledare från områden som religion, kultur och utbildning. Medlemmarna av denna inter-religiösa församling skulle visa en förmåga att gå utöver det begränsade intresset av en viss religion och kultur, och istället kunnat föra sin talan för hela mänsklighetens andliga och moraliska syfte. Jag vidhåller att två kamrar, som verkar tillsammans i ömsesidig respekt och samarbetar, skulle kunna åstadkomma stora framsteg i att skapa en fredlig värld.

Några människor kanske ifrågasätter detta och säger; – ”Varför ska religiösa människor blanda sig i världsangelägenheter?” Mitt svar är att världen idag befinner sig i en tid när religiösa människors delaktighet är avgörande. De som har uppnått ett djupt medvetande genom att leva ett religiöst liv behövs mer än någonsin.

Det är bara verkligt religiösa människor som kan stå upp mot orättvisorna och ondskan i världen och leva med sann kärlek. Först när politiska ledares kunskap och erfarenhet kombineras med visdomen hos inter- religiösa ledare kommer världen att kunna finna vägen till sann fred.

Varje dag, med förnyad beslutsamhet, sätter jag kursen för att uppfylla detta mål. Min bön är att varje människa på jorden kan börja ett nytt liv, ett liv som en fredsälskande världsmedborgare, och övervinna barriärerna av religion, ideologi och ras.
